Locuiește în casa de alături.
Îți știe toate secretele...

MENAJERA E CU OCHII PE TINE

FREIDA McFADDEN

BOOKZONE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McFADDEN, FREIDA
Menajera e cu ochii pe tine / Freida McFadden; trad. din lb. engleză și note: Mihaela Apetrei. – București: Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-273-1
I. Apetrei, Mihaela (trad.; note)

821.111

Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE HOUSEMAID IS WATCHING
by Freida McFadden – 2024
Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Freida McFadden

Menajera e cu ochii pe tine

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Apetrei

– 2024 –

Familiei mele

PROLOG

E sânge peste tot.

N-am văzut niciodată atâta sânge. S-a îmbibat în covorul crem, scurgându-se printre scândurile pardoselii, împroșcând picioarele măsuței de cafea din lemn de stejar. Picături perfect ovale care și-au croit drum până la canapeaua din piele de culoare deschisă și pârâiașe care se scurg pe zidul ca de alabastru.

Parcă nu se mai termină. Oare dacă cercetez ca lumea, o să găsesc picături de sânge și pe mașina din garaj? Și pe firele de iarbă ale peluzei? În supermarketul din cealaltă parte a orașului?

Mai rău de-atât, e din belșug și pe mâinile mele.

Ce mizerie. În ciuda faptului că nu am prea mult timp, sunt disperată să-l curăț pe tot. Când există o pată, mai ales pe covor, am învățat că e bine s-o cureți repede, înainte să rămână definitiv în țesătură. Odată ce se usucă, n-o mai scoți cu nimic.

Din păcate, indiferent cât de tare frec, n-o să-i fie de niciun folos trupului fără viață care zace prăbușit în mijlocul bălții de sânge.

Evaluez situația. OK, e grav. E de așteptat să-mi găsești amprentele împrăștiate prin toată casa, dar roșul închis închegat sub unghii și în liniile care-mi brăzdează palma va fi mult mai greu de explicat. Pata tot mai întunecată de pe pieptii cămășii nu e genul de lucru de care pot scăpa cu una, cu două. Am dat de necaz rău de tot.

Asta *dacă* mă prinde cineva.

Îmi cercetez palmele, cântărind argumentele pro și contra spălării sângelui, versus varianta de-a o șterge naibii cât mai repede de-aici. Dacă îmi curăț mâinile, pierd secunde prețioase în care aș putea fi prinsă. Dacă plec imediat, o să ies pe ușă cu palmele pline de sânge și voi mânji tot ce ating.

Moment în care se aude soneria de la ușă.

Ecoul ei răsună prin toată casa, în timp ce eu rămân încremenită în loc, prea speriată ca să mai respir.

— E cineva acasă? strigă de afară o voce cunoscută.

Te rog, pleacă. Te rog.

Casa este scufundată în tăcere. Persoana de la ușă o să-și dea seama că nu-i nimeni aici și va decide să revină altă dată. Trebuie s-o facă. Dacă nu, sunt terminată.

Soneria se aude iar.

Du-te de-aici. Te rog, vezi-ți de drum.

Nu sunt vreo credincioasă, dar în clipa asta mai că-mi vine să mă prăbușesc în genunchi. Mă rog, aș face-o dacă n-ar însemna să mă murdăresc și mai tare de sânge.

Persoana de-afară trebuie să înțeleagă că nu-i nimeni acasă. Nu suni la ușa omului mai mult de două ori. Însă, chiar când îmi spun că există o șansă să scap basma curată, mânerul ușii începe să se zguduie. Iar apoi să se răsucească.

Oh, nu. Ușa nu-i încuiată. Cam în cinci secunde, persoana din fața intrării va fi înăuntru. Va păși în living. Și atunci va vedea…

Asta.

Decizia a fost luată. Trebuie să fug. N-am timp să mă spăl pe mâini. N-am timp să-mi fac griji pentru urmele însângerate de tălpi pe care s-ar putea să le las în urmă. Trebuie să plec de-aici.

Sper doar ca nimeni să nu descopere ce-am făcut.

PARTEA I

UNU
Cu trei luni în urmă

MILLIE

Îmi place la nebunie casa asta.

Îmi place la nebunie totul la casa asta. Îmi place peluza enormă din față și peluza și mai mare din spate (chiar dacă ambele au început să prindă o culoare ușor maronie). Îmi place faptul că livingul e atât de mare, încât în el au loc lejer *mai multe piese de mobilier,* nu doar o canapea micuță și un televizor. Îmi plac ferestrele uriașe care dau spre străduțele din cartier, despre care am citit într-o revistă că este una dintre cele mai bune zone în care să-ți crești copiii.

Și, mai presus de orice, îmi place la nebunie că este a mea. Clădirea de la numărul 14 de pe strada Locust este cu totul și cu totul a mea. Mă rog, OK, treizeci de ani de ipotecă și rate, dar va fi cu totul a mea. Nu mă pot abține să nu mă gândesc neîncetat la cât de norocoasă sunt și îmi tot trec degetele peste pereții noului meu living, pe care-i privesc de foarte aproape, ca să admir tapetul cu flori, nou-nouț.

— Mama pupă iar casa! chițăie o voce în spatele meu.

Mă îndepărtez iute de perete, cu toate că fiul meu de nouă ani nu m-a prins, totuși, cu vreun iubit secret. Nu mă rușinez câtuși de puțin pentru iubirea pe care-o am pentru această casă. Aș vrea să mi-o strig din terasa de pe acoperiș. (Avem o terasă spectaculoasă pe acoperiș. *Îmi place la nebunie casa asta*.)

— Tu n-ar trebui să despachetezi? îl întreb.

Cutiile și mobila lui Nico au fost depozitate la el în cameră, așa că ar fi cazul să se apuce de despachetat, însă tot ce face este să arunce neîncetat cu mingea de baseball în perete – în peretele meu acoperit cu un minunat tapet floral – și apoi s-o prindă. Nu locuim decât de cinci minute în casa asta și este deja hotărât s-o distrugă. O văd în ochii lui de un căprui întunecat.

Nu-i vorba că nu-mi iubesc fiul mai mult decât orice pe lume. Dacă m-aș afla într-una dintre situațiile acelea ipotetice în care ar trebui să aleg între viața lui Nico și

casa asta, *firește* că l-aș alege pe Nico. Nici nu încape discuție.

Dar zic și eu, dacă o să strice în vreun fel locuința asta, o să fie pedepsit până când o să-i dea tuleiele.

— Despachetez mâine, spune Nico.

Filozofia lui în viață pare să fie că orice lucru poate fi făcut mâine.

— Sau ce-ar fi să începi chiar acum? îi sugerez eu.

Nico aruncă mingea în aer cât să atingă un pic tavanul. Dacă am fi avut ceva cât de cât valoros aici, în casă, în momentul ăsta cred c-aș fi făcut atac de cord.

— Mai târziu, insistă el.

Adică niciodată.

Mă uit spre scara care duce la etaj. Da, avem și o scara! O scară în toată regula. Da, treptele ei scârțâie la fiecare pas și există șansa ca, dacă te prinzi mai zdravăn de balustradă, aceasta să cadă cu totul. Dar avem scări care duc spre *un cu totul alt nivel al casei.*

E ușor să-ți dai seama că am trăit mult prea mult în New York. Am ezitat să mă întorc în Long Island după evenimentele petrecute ultima dată când am locuit aici, dar asta s-a întâmplat cu aproape două decenii în urmă – un trecut îndepărtat.

— Ada? strig în direcția scărilor. Ada, poți veni încoace?

Câteva clipe mai târziu, pe palierul de la etaj se ițește scăfârlia fiicei mele de 11 ani. Îi văd părul negru, vălurit, și ochii închiși la culoare ațintiți spre mine. Sunt la fel ca ai fratelui ei, moșteniți de la tatăl lor. Spre deosebire de Nico, Ada categoric și-a despachetat lucrurile încă de când am ajuns. Este o elevă de nota zece pe linie – genul care-și face temele fără să fie împinsă de la spate, cu o săptămână înainte de termen.

— Ada, ai terminat cu despachetatul?

— Aproape.

Nicio surpriză în privința asta.

— Crezi c-ai putea să-l ajuți și pe Nico să-și scoată ce are prin cutii?

Ada dă din cap fără să ezite.

— Desigur. Haide, Nico.

Nico realizează imediat că situația asta este cea mai bună ocazie ca sora lui să facă toată treaba.

— OK! acceptă el bucuros.

Apoi, într-un final, încetează să mă mai terorizeze cu mingea aia de baseball și se repede spre scară, sărind câte două trepte ca s-o urmeze pe Ada în camera lui. Dau să-i spun fetei să nu facă ea toată treaba, dar e o cauză pierdută. În acest moment, am și eu vreo șaizeci de cutii de golit. Cât timp lucrurile sunt duse la bun sfârșit, o să fiu mulțumită.

Suntem extrem de norocoși că am reușit să cumpărăm această casă. Am pierdut cam de cinci-șase ori războiul ofertelor din cartier și casele nici măcar nu erau atât de frumoase ca asta. Am crezut că mai repede îngheață iadul decât să avem noi șansa de a pune mâna pe această fostă fermă, extrem de pitorească, într-o zonă cu școli publice atât de bine cotate. Aproape că am plâns de bucurie când m-a sunat agentul imobiliar ca să-mi spună că este a noastră. Și cu zece la sută mai ieftină decât prețul cerut!

Universul trebuie să fi decis că merităm și noi un pic de noroc.

Mă uit pe fereastra de la stradă la camionul parcat în față. Casa este la un capăt de stradă de formă rotundă, așa-numitul *cul-de-sac*[1], alături de alte două case, iar peste drum văd silueta cuiva la o fereastră. Noii noștri vecini, probabil. Sper că sunt prietenoși.

Dinspre camion se aud niște bubuituri, așa că deschid larg ușa ca să văd ce se întâmplă. Alerg afară exact la timp ca să-mi văd soțul coborând din camion alături de unul dintre prietenii lui, care a fost de acord să ne ajute cu mutarea. Eu voiam să angajăm o firmă specializată, dar bărbatul meu a insistat că se descurcă el, alături de prietenii aduși în ajutor. Și trebuie să recunosc: e nevoie să economisim fiecare bănuț dacă vrem să o scoatem la capăt cu ratele pentru ipotecă. Chiar și cu zece la sută sub prețul inițial, casa de vis nu a fost ieftină.

Soțul meu ține de un capăt al canapelei pentru living, iar tricoul transpirat i s-a lipit tot de piept. Mă crispez toată, pentru că are 40 de ani și ultimul lucru de care am avea nevoie este să-și distrugă spatele. Când am planificat mutarea, i-am explicat îngrijorarea mea, iar el s-a purtat de parcă ar fi fost cel mai caraghios lucru pe care l-a auzit vreodată, cu toate că eu am dureri de spate o dată la două săptămâni. Și nu de la ridicatul vreunei canapele. Ci, pur și simplu, mă apucă și de la un *strănut.*

— Vrei să ai grijă, Enzo? îl atenționez eu.

Ridică privirea spre mine și când îmi zâmbește, mă topesc toată. Este normal? Și celelalte femei măritate de unsprezece ani simt uneori că li se taie picioarele când își văd bărbații?

Nu? Doar mie mi se întâmplă?

Adică, firește, nu pățesc asta chiar în *fiecare minut.* Dar, frate, încă reușește să mă stârnească. Nu-i vreo problemă că pare să devină, în mod inexplicabil, tot mai sexy cu fiecare an. (În timp ce eu mai îmbătrânesc un an și atâta tot.)

— Am grijă, insistă el. Iar canapeaua asta? E ușoară! Nici n-o simți.

La replica asta, tipul care ține de celălalt capăt își dă ochii peste cap, fără nicio îndoială. Însă, hai să recunoaștem, nu-i vreo canapea masivă și grea. Am luat-o de la IKEA, ceea ce e un progres față de cea de dinainte, pe care am luat-o de pe un trotuar. Enzo avea o teorie: cele mai bune obiecte de mobilier provin de pe trotuarul din fața apartamentului nostru.

De-atunci ne-am maturizat un pic. Sper.

În timp ce Enzo și prietenul lui cară canapeaua în locuința noastră frumoasă și nouă, ridic privirea ca să mă uit la casa de peste drum. Numărul 13 de pe strada Locust. În continuare acolo se află cineva care mă privește de la fereastră. În casă este întuneric, așa că nu pot să văd prea mult, însă acea siluetă stă neclintită acolo.

Cineva ne urmărește.

Însă nu-i nimic de speriat în asta. Oamenii din casa respectivă sunt noii noștri vecini și sunt sigură că și ei sunt curioși în legătură cu noi, vor să știe cine suntem. Ori de câte ori zăream un camion cu mobilă în fața blocului în care locuiam, la fel mă uitam și eu pe fereastră, ca să văd cine se mută, iar Enzo râdea și-mi spunea să nu mai spionez și mă duc să mă prezint.

Asta este diferența dintre mine și el.

Mă rog, nu e *singura* diferență.

În încercarea de a-mi schimba felul de-a fi și de a mă arăta mai prietenoasă, precum soțul meu, ridic mâna ca s-o salut pe silueta aceea. Poate că așa am făcut deja cunoștință cu vecinul de la numărul 13, pe strada Locust.

Doar că persoana de la fereastră nu-mi răspunde la salut. În schimb, transperantele plesnesc închizându-se, iar silueta dispare.

Bine ați venit în cartier.

DOI

Enzo cară în casă ultimele cutii, în timp ce eu rămân în mijlocul peluzei uriașe, amânând despachetatul în favoarea fanteziei despre cum va arăta peluza după ce o va revigora soțul meu. Enzo este un vrăjitor când vine vorba despre lucrurile acestea – așa ne-am și cunoscut. Iarba de aici pare aproape o cauză pierdută, cu peticele ei maronii și pământul sfărâmicios, dar știu că într-un an de-acum înainte o să avem cea mai frumoasă peluză din capătul ăsta de stradă.

În timp ce stau așa, pierdută în fanteziile mele, ușa casei vecine – numărul 12 pe strada Locust – se deschide larg. Din casă iese o femeie cu părul în șuvițe caramel, tuns bob, îmbrăcată cu o bluză albă, cambrată, fustă roșie și pantofi cu toc cui, numai buni de scos ochii cuiva. (De ce-mi vin în minte numai astfel de lucruri?)

Spre deosebire de vecina de peste drum, ea pare prietenoasă. Ridică mâna într-un salut entuziast și traversează poteca scurtă de piatră cubică ce ne separă proprietățile.

— Bună! țâșnește ea spre mine. *Este* grozav să ne cunoaștem, în fine, noii vecini! Sunt Suzette Lowell.

Îi strâng în palmă mâna cu o manichiură impecabilă și sunt răsplătită cu o strângere impresionant de fermă pentru o femeie.

— Millie Accardi.

— *Mă bucur nespus* să te cunosc, Millie, spune ea. O să-ți placă la nebunie să locuiești aici.

— Deja îmi place, îi răspund cu sinceritate. Casa este uluitoare.

— Oh, chiar e, dă din cap Suzette. A stat goală o vreme pentru că, înțelegi și tu, o casă atât de mică e greu de vândut. Dar am știut, pur și simplu, că se va găsi pentru ea familia potrivită.

Mică? Femeia asta îmi insultă casa?

— Mă rog, mie îmi place la nebunie.

— Oh, da. Este atât de cochetă, nu-i așa? Și…

Mătură cu privirea treptele de la intrare ușor dărăpănate, pe care Enzo jură că o să le repare. Este un alt punct de pe lunga listă de reparații pe care va trebui să le facem.

— Rustică. *Atât* de rustică.

OK, categoric îmi insultă casa. Dar nu-mi pasă. Mie tot îmi place la nebunie. Nu contează pentru mine ce crede un vecin îngâmfat.

— Lucrezi undeva, Millie? mă întreabă Suzette, cercetându-mi chipul cu ochii ei de un verde-albăstrui.

— Sunt asistentă socială, rostesc cu o notă de mândrie în glas.

Chiar dacă fac deja de ceva ani meseria asta, tot sunt mândră de ea. Da, poate că este epuizantă, te afectează sufletește și plata nu e cine știe ce. Dar mie tot îmi place.

— Dar tu?

— Sunt agentă imobiliară, spune ea cu aceeași mândrie.

Ah, asta explică felul în care defăima casa în limbajul ei de domeniu imobiliar.

— Piața e pe cale să explodeze.

Ei bine, asta așa e. Acum îmi dau seama că Suzette nu a fost implicată în niciun fel în vânzarea acestei case. Dacă chiar este ce zice, cum de vecinii ei nu i-au cerut să le vândă ea proprietatea?

Enzo apare dinspre camion ducând alte cutii, cu tricoul lipit în continuare de piept și părul lui negru ud de transpirație. Îmi amintesc că am umplut cu cărți unele dintre cutiile alea și mi-am făcut griji să nu cumva să devină prea grele. Iar acum el cară nu doar una, ci două puse una peste alta. Mă doare spatele numai când mă uit la el.

Suzette îl privește și ea, urmărindu-i traseul de la camion spre ușa casei, cu un zâmbet lățindu-i-se pe buze.

— Tipul care vă ajută la mutare e sexy *rău de tot,* comentează ea.

— De fapt, ăla e soțul meu.

Rămâne cu gura căscată. Pare că despre el are o părere mai bună decât despre casă.

— Pe bune?

— Îhî.

Enzo a lăsat cutiile în living și iese ca să mai aducă și altele. De unde are atâta energie? Înainte să ajungă la camion, îi fac semn cu mâna.

— Enzo, vino s-o cunoști pe noua noastră vecină, Suzette.

Suzette își netezește iute bluza și-și dă pe după ureche o șuviță din părul ei de culoarea caramelului. Dacă

ar fi avut timp, sunt sigură că ar mai fi aruncat o ocheadă în oglinjoara cutiuței cu pudră și și-ar fi împrospătat rujul. Dar nu-i timp pentru așa ceva.

— Bună! repede ea o mână întinsă către Enzo. Îmi pare atât de bine să te cunosc! Enzo, nu?

El îi strânge mâna și-i aruncă un zâmbet larg, care face să i se încrețească evantaiul din colțul ochilor.

— Da, eu sunt Enzo. Iar tu ești Suzette?

Femeia chicotește și dă îndatoritoare din cap. Reacția ei pare un pic exagerată, însă, cinstit vorbind, soțul meu a decis să-și afișeze tot farmecul. Enzo trăiește aici de douăzeci de ani și, când vorbim la cină, accentul lui este moderat. Însă când vrea să fie fermecător, îl lasă în forma lui brută, de parcă atunci a coborât de pe vapor. Sau, cum ar zice el, „atunci coborât din vaporul".

— O să vă placă la nebunie aici, ne asigură Suzette. Este un capăt de alee atât de liniștit.

— Ne place deja, spun eu.

— Iar casa voastră e atât de drăguță, adaugă ea, găsind încă o modalitate creativă de a sublinia că proprietatea noastră e substanțial mai mică decât a ei. Va fi perfectă pentru voi și copii, mai ales cu încă un micuț pe drum.

Rostind aceste cuvinte, privește fix spre abdomenul meu, care categoric *nu* conține niciun micuț pe drum. N-au mai fost micuți acolo de vreo nouă ani.

Partea cea mai rea este că și Enzo răsucește brusc capul spre mine și, preț de o secundă, pe chip îi trece o strălucire entuziastă, chiar dacă *știe foarte bine* că mi-am legat trompele când am făcut cezariana de urgență pentru Nico. Cobor privirea spre propriul pântec și observ că bluza face o umflătură nefericită. Simt că mor, în sinea mea.

— Nu sunt însărcinată, spun atât pentru Suzette, cât și, se pare, pentru soțul meu.

Suzette se plesnește cu palma peste rujul roșu.

— Oh, dragă, îmi pare *atât* de rău! Pur și simplu am presupus…

— Este în regulă, i-o retez rapid, înainte să înrăutățească și mai tare situația.

Cinstit vorbind, îmi iubesc corpul. Pe la douăzeci de ani eram ca o scoabă, însă acum am și eu de arătat, în fine, niște rotunjimi de femeie și îndrăznesc să spun că și soțului meu îi plac.

Acestea fiind zise, o să arunc bluza asta la gunoi.

— Avem doi copii.

Enzo mă ia cu brațul pe după umeri, nepăsător, se vede, la insulta pe care mi-a adus-o Suzette.

— Un băiat, Nico, și o fată, Ada.

Enzo este foarte mândru de cei doi copii ai noștri. E un tată minunat și probabil că ar mai fi vrut încă cinci, dacă nu era să mor când l-am născut pe Nico. Ne-ar fi plăcut foarte tare să adoptăm sau să avem grijă de câțiva copii, dar cu trecutul meu, acest lucru nu poate intra în calcul.

— Tu ai copii, Suzette? întreb eu.

Scutură din cap cu o expresie îngrozită.

— În niciun caz. Eu nu sunt genul matern. Suntem doar eu și soțul meu, Jonathan. Ne e foarte bine fără copii.

Excelent – are și ea propriul soț. Poate să stea la distanță de al meu.

— Dar în casa de vizavi de voi este un băiețel, adaugă ea. În clasa a treia.

— Și Nico e tot în clasa a treia, spune Enzo bucuros. Am putea oare să le facem cunoștință?

Când ne-am mutat, a trebuit să retragem copiii de la școală chiar în mijlocul anului. Credeți-mă – ultimul lucru pe care vi l-ați dori este să smulgi doi copii de școală primară din clasele lor, la jumătatea lui martie. M-am simțit copleșită de vină, dar nu ne putem permite să plătim și ipotecă, și chirie până la finalul anului școlar, așa încât n-am avut de ales.

Nico, sociabil ca tatăl lui, nu a părut prea deranjat de situație. Pentru el, o clasă plină cu puști necunoscuți pe care să-i poată impresiona cu vechiturile lui reprezintă o aventură distractivă. Ada a primit cu calm vestea, însă ceva mai târziu am auzit-o plângând în camera ei, la gândul că-și părăsește cele mai bune două prietene. Sper ca până la toamnă să se integreze amândoi, iar trauma mutării în mijlocul anului școlar să rămână doar o amintire îndepărtată.

— Ați putea încerca să vă prezentați singuri, ridică din umeri Suzette. Dar femeia care locuiește acolo, Janice, nu e foarte prietenoasă. Abia dacă iese din casă, în afară de momentele când își conduce băiatul la stația de autobuz. De cele mai multe ori o văd doar la fereastră, uitându-se în stradă. Băgăcioasă *rău.*

— Oh, intervin eu, minunându-mă cum de Janice, care se pare că nu iese niciodată din casă, poate fi și băgăcioasă.

Mă uit spre casa cu numărul 13. Toate ferestrele sunt întunecate, în ciuda faptului că e miezul zilei și cei care locuiesc acolo par să fie acasă.

— Sper să vă puneți și voi niște storuri zdravene la ferestre, îmi spune Suzette. Pentru că tipa are o priveliște excelentă.

Enzo și cu mine întoarcem capetele la unison în direcția noii noastre case, când ne dăm seama brusc că nu avem storuri sau draperii la niciuna dintre ferestre. Cum de nu ne-am dat seama? Nu ne-a spus nimeni că trebuie să ne cumpărăm storuri! Absolut toate casele în care am locuit până acum le aveau deja instalate!

— O să le cumpăr eu, îmi murmură Enzo la ureche.

— Mulțumesc.

Suzette pare amuzată de cât de neștiutori suntem.

— Agenta voastră imobiliară nu v-a amintit să cumpărați ceva pentru ferestre?

— Se pare că nu, bombăn eu.

Bănuiesc că prin asta vrea să sugereze că ea, Suzette, ne-ar fi amintit asta, dacă ar fi fost agenta noastră. Dar e un pic cam târziu pentru asta. Deocamdată, nu avem nimic de pus la geamuri.

— Pot să recomand o companie excelentă ca să vi le instaleze, spune ea. Ni le-au montat și nouă, anul trecut. La parter și etaj storurile alea minunate, în formă de fagure, și rulourile acelea splendide la mansardă.

Nici nu-mi pot imagina cât ar costa o asemenea treabă. Mult mai mult decât am putea noi cheltui, asta-i sigur.

— Nu-i nevoie, mulțumesc, spune atunci Enzo. Mă descurc singur.

Suzette îi face cu ochiul.

— Da, sunt convinsă că te descurci.

Serios? Încep să mă cam satur de femeia asta care se dă la Enzo de față cu mine. Nu că altele nu fac același lucru, dar, pentru Dumnezeu, suntem vecini. Nu poate să fie și ea un pic mai subtilă? O parte din mine e tentată să spună ceva, însă parcă nu mi-aș face dușmani în primele cinci minute de când am sosit aici.

— De asemenea, continuă ea, voiam să vă invit pe la noi la cină. Pe voi doi, firește, și… pot veni și copiii.

Nu pare prea încântată de ideea că puștii noștri le-ar putea călca pragul. Și habar n-are de predilecția lui Nico de a sparge ceva costisitor în primele cinci minute de la intrarea în orice încăpere.

— Desigur, ar fi grozav, spune Enzo.

— Minunat!

Îi zâmbește cu gura până la urechi.

— Ce ziceți, mâine-seară? Sunt sigură că bucătăria voastră n-o să fie încă funcțională până atunci și o să mai scutim din stres.

Enzo mă privește ridicând din sprâncene. Are o energie neînfrânată pentru întâlnirile de socializare, iar eu sunt cea introvertită, așa că apreciez faptul că așteaptă o reacție de la mine înainte de a accepta. Sincer vorbind, detest ideea de a petrece o seară alături de femeia asta. Pare un pic cam *expansivă.* Dar, dacă vom trăi aici, nu suntem datori să ne împrietenim cu vecinii? Nu *asta* fac familiile obișnuite din suburbii? Și poate că tipa nu-i nici chiar atât de rea, odată ce o să ajung s-o cunosc mai bine.

— Sigur că da, spun eu. Ar fi frumos. Nu prea cunoaștem pe nimeni în Long Island.

Suzette dă capul pe spate și râde, dând la iveală un șir de dinți albi ca perlele.

— Oh, Millie…

Mă uit spre Enzo, care ridică din umeri. Niciunul dintre noi nu pare să înțeleagă ce-o amuză așa de tare.

— Ce e?

— Habar n-ai cum a sunat, chicotește ea. Nimeni nu zice „*în* Long Island".

— Nu… nu zice nimeni?

— Nu!

Clatină din cap de parcă aș fi prea de tot.

— Se zice *„pe* Long Island". Nu ești *într-o* insulă – asta sună a ignoranță. Ești *pe* o insulă.

Enzo se scarpină în părul negru. Apropo, n-are nici măcar un fir de păr alb. În ceea ce mă privește, dacă n-ar exista sticluțele cu vopsea, aș fi fost de-a dreptul căruntă încă de la nașterea lui Nico. Enzo, în schimb, nu are decât barba un pic înspicată, atunci când crește nițel. Însă, auzind că mă plâng, a scotocit prin claia aia până a găsit un firicel cenușiu ca să mi-l arate, de parcă atâta lucru m-ar fi putut face să mă simt mai bine.

— Deci, nu pricep, spun eu. Asta înseamnă ca oamenii să spună că trăiesc *pe* Hawaii? Sau *pe* Staten

Island?

Zâmbetul dispare de pe chipul lui Suzette.

— Păi Staten Island este cu totul altceva.

Încerc să prind privirea lui Enzo, care pare însă amuzat de toată situația.

— În fine, suntem foarte bucuroși să ne aflăm aici, *pe* Long Island, Suzette. Și abia așteptăm să luăm cina cu voi, mâine-seară.

— Abia aștept și eu, răspunde ea.

Sunt nevoită să mimez un zâmbet.

— Să aduc ceva?

— Oh.

Se bate cu arătătorul pe bărbie.

— Aduci tu desertul?

Minunat. Acum trebuie să mă gândesc ce mama naibii o să duc ca desert așa încât să se ridice la standardele lui Suzette. Cred că o cutie de Oreo nu prea merge.

— Sună grozav!

În timp ce Suzette se îndepărtează pe alee, îndreptându-se spre casa ei mult mai mare, cu tocurile țăcănind pe asfalt la fiecare pas, simt un ghimpe de ceva în capul pieptului. Eram atât de încântată când am cumpărat casa asta. Stătuserăm atâta timp înghesuiți în apartamentul ăla minuscul și iată, în fine, aveam casa visurilor mele.

Însă acum, pentru prima dată, mă întreb dacă nu cumva am făcut o greșeală îngrozitoare mutându-mă aici.

TREI

În seara asta, luăm cina toți patru la masa din bucătărie. Știți ce este o masă de bucătărie? E masa aia care *încape în bucătărie.* Da, acum avem spațiu pentru o masă adevărată. Ultima pe care am avut-o abia dacă era potrivită pentru o persoană.

Am comandat mâncare chinezească de la un restaurant care ne-a lăsat meniul în cutia poștală. Eu nu sunt prea mofturoasă la mâncare, și nici Enzo. Singurul lucru pe care nu-l vrea este mâncarea italiană. Spune că niciun restaurant nu reușește s-o prepare așa cum trebuie și este mereu dezamăgit. Dar mănâncă pizza comandată. Pentru că asta nu-i de fapt mâncare italiană, în opinia lui.

Ada este la fel de nepretențioasă, însă Nico e foarte mofturos la mâncare. Ca urmare, în timp ce noi, ceilalți, mestecăm la tăiței *Lo mein* cu vită și broccoli, lui i-am pregătit separat o farfurie cu orez alb asezonat cu un pic de unt și multă sare. Sunt aproape sigură că orezul ăsta untos îi curge deja prin vene.

— Prima noastră cină în noua casă, anunț cu mândrie. În sfârșit, botezăm masa de bucătărie.

— De ce tot zici chestiile astea, mamă? întreabă Nico. De ce trebuie să zici încontinuu că botezăm toate alea?

Sinceră să fiu, nu cred că m-au mai auzit vreodată până acum folosind cuvântul „a boteza” și în ultimele câteva ore probabil că l-am folosit de cel puțin cinci ori. Ceva mai devreme, când ne-am așezat pe canapea, am zis că botezăm livingul. Apoi, când ne-am dus în curtea din spate cu mingea de baseball, am zis că botezăm curtea. Și, la un moment dat, se poate să fi zis și că botezăm toaleta.

— Mama ta este pur și simplu entuziasmată de casă, îi explică Enzo, întinzându-mi mâna peste masă. Și are dreptate. Este o locuință grozavă.

— E *destul de* drăguță, admite Nico. Dar mi-aș fi dorit să fie vopsită în roșu. Și să aibă niște arcade galbene.

OK, pare destul de clar că fiul meu îmi zice că vrea să locuiască la McDonald’s.

Nu-mi pasă. Am cumpărat casa asta pentru ei doi. Pe când locuiam în Bronx, stăteam îngrămădiți într-un apartament micuț și bărbații începuseră deja să se uite după Ada când venea acasă pe jos. Acum ne aflăm într-un cartier cu școli grozave și ei doi au loc să se joace în curtea din spate și să se plimbe prin cartier fără teama că vor fi tâlhăriți. Chiar dacă nu apreciază, ăsta e cel mai bun lucru pe care l-am fi putut face pentru ei.

— Mamă?

Ada împinge de colo-colo tăițeii din farfurie și îmi dau seama că abia dacă a mâncat ceva.

— Mâine începem școala?

Sprâncenele ei negre s-au unit în încruntare. Copiii mei seamănă atât de mult cu tatăl lor, încât pare că sunt amândoi clonele lui, iar eu am fost doar incubatorul care i-a adus pe lume. Ada este superbă, cu părul lung și negru și ochii căprui, aproape cât jumătate de față. Enzo spune că arată exact ca sora lui, Antonia. În perioada asta, Ada se află în tranziția dinspre copil spre adult și într-o bună zi, curând, va deveni o femeie care va întoarce multe capete. Și când se va întâmpla asta, sunt aproape sigură că Enzo o să se plimbe neîncetat prin preajmă cu o bâtă de baseball pe umăr. Nu vrea să recunoască, dar este foarte protector în privința ei.

— Te simți pregătită să începi școala? o întreb.

— Da, îmi răspunde, chiar dacă face semn din cap că nu.

— Este finalul vacanței de primăvară, subliniez eu. Deci copiii nu s-au mai văzut de aproape o săptămână. Probabil că nici nu-și vor aminti unii de alții.

Ada nu pare absolut deloc amuzată, dar Nico chicotește.

— Mâine pot să vă duc eu, se oferă Enzo. Luăm camioneta.

Adei i se luminează ochii, fiindcă adoră să meargă cu taică-său în camionetă.

— Pot să stau în față?

Enzo mă privește cu sprâncenele ridicate. Moare de plăcere să le facă pe plac, însă apreciez că nu trece la fapte înainte de a se consulta cu mine.

— De fapt, scumpo, spun eu, ești încă prea mică pentru locul din față. Însă curând vei putea sta acolo.

— Eu vreau să iau autobuzul mâine! declară Nico.

Anul trecut locuiam prea aproape de școală ca să meargă cu autobuzul școlar. Așa că acum a ridicat „mersul cu autobuzul” la rangul vizitei la o fabrică de ciocolată plină cu omuleți Oompa Loompa. Pare că numai la asta se gândește.

— Te rog, mamă?

— Desigur. Și, Ada, dacă tu vrei să mergi cu tata…

— Nu, spune ea ferm. O să mă duc cu autobuzul, cu Nico.

Poți spune orice despre fata mea, dar nu poți nega că este incredibil de protectoare cu frățiorul ei. Auzisem că uneori copiii mici pot fi extrem de geloși când mai apare un bebeluș în casă, dar Ada s-a atașat imediat de Nico. Și-a abandonat toate păpușile și a avut grijă de el. Am câteva fotografii adorabile în care Ada îl leagănă pe Nico în poală și îl hrănește cu biberonul.

— Și…

Nico duce la gură încă o lingură plină cu orez, reușind să treacă dincolo de buze cu 80 la sută din cantitate. Restul i se împrăștie în poală și pe jos.

— Pot să am un animal de companie, mamă? Te rog?

— Ăăă, încep eu.

— Ai spus că după ce o să cresc și o să fiu mai *responsabil,* o să pot avea un animal de companie, îmi amintește Nico.

Mă rog, de crescut, *a crescut.* Cât despre partea cu responsabilitatea…

— Un cățel? întreabă Ada plină de speranță.

— Înainte să ne gândim la un cățel, trebuie să împrejmuim curtea, le spun eu.

Plus că mi-ar plăcea să avem un pic mai multă stabilitate financiară înainte de a adăuga un nou membru familiei noastre.

— Atunci o țestoasă? sugerează Ada.

Mă cutremur:

— Nu, te rog, nu o țestoasă. *Urăsc* țestoasele.

— Eu nu vreau *nici* câine, *nici* țestoasă, intervine Nico. Vreau o călugăriță.

Aproape că mă înec cu un buchețel de broccoli.

— O *ce*?

— De fapt, călugărița e un animal de companie foarte bun, se bagă și Enzo în vorbă. Foarte simplu de îngrijit.

Oh, Dumnezeule, Enzo *știe* că Nico vrea să aducă în casă chestia aia îngrozitoare?

— Nu. Nu ne luăm nicio călugăriță.

— Dar de ce nu, mamă? mă presează Nico. Sunt super. O s-o țin la mine în cameră și nu trebuie s-o vezi deloc. Doar dacă o să vrei tu.

Îmi aruncă zâmbetul acela înduioșător al lui. Acum are o fețișoară rotundă și adorabilă și strungăreață între dinți. Dar îmi dau seama că, în șase sau șapte ani, o să rupă inimi așa cum făcea și tatăl lui înainte să fie cu mine.

— Nu-mi pasă dacă o văd sau nu. Oricum o să știu că e aici.

— O ținem închisă, îmi spune Enzo aruncându-mi versiunea proprie a aceluiași zâmbet.

Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta al meu, că e așa de arătos.

— Ce-o să-i dați de mâncare? îi întreb.

— Muște, răspunde fiul meu.

— Nu, scutur fermă din cap. Nu. N-o să facem așa ceva.

— Nu te teme, mă liniștește Nico. Sunt muște *nezburătoare.*

— Sunt *mergătoare,* glumește Enzo.

— N-o să te coste niciun ban, adaugă Nico. O să creștem chiar noi muștele alea.

— Nu. Nu, nu, nu.

Enzo se întinde pe sub masă și mă strânge de genunchi.

— Millie, am retras copiii de la școală și i-am mutat aici. Dacă Nico vrea o călugăriță…

Rahat. Vrea și *el* călugărița aia. Este exact genul de chestie despre care Enzo ar crede că e cool.

Mă uit spre Ada pentru ajutor, dar este prea absorbită să facă în farfurie mici grămăjoare de tăiței. Își scrie numele cu ei. De obicei, Ada nu se joacă în mâncare, deci trebuie să fie chiar speriată.

— Dacă aș accepta, spun eu, de unde se cumpără călugărițele astea?

Enzo și Nico bat palma, ceea ce ar fi adorabil dacă n-aș fi atât de înfricoșată de insecta asta pe care vor s-o aducă în casă.

— Putem cumpăra un ou de călugăriță, îmi explică Nico.

Dumnezeule, de cât timp discută ei despre asta? Se pare că au în minte un plan foarte bine stabilit.

— Și apoi o să eclozeze de acolo sute de călugărițe.

— Sute…

— Dar e OK, spune repede Enzo. Se mănâncă una pe alta până când nu mai rămân decât una sau două, de obicei.

— Și apoi le putem boteza, adaugă Nico. E bine așa, mamă?

Îmi imaginez cât de oripilată ar fi Suzette Lowell dacă ar afla că în *cul-de-sac*-ul ei perfect există o călugăriță și o colonie de muște nezburătoare, iar asta este singura parte amuzantă a întregii situații. OK, bine, cred că o să las lucrurile să se întâmple. Dar jur pe Dumnezeu că, dacă văd muște zburând peste tot prin noua și minunata mea casă, Nico va trebui să se mute de-aici.

PATRU

Dacă mai despachetez o cutie, o să vomit. Azi am despachetat cinci miliarde de cutii. Și asta este o estimare rezervată. Iar acum stau în baia dormitorului matrimonial, privind în jos spre o cutie de carton pe care am scris cu marker permanent „BAIE” simțind că, pur și simplu, nu-mi vine s-o deschid. Chiar dacă înăuntru sunt îngrămădite chestii absolut esențiale. Poate că în seara asta m-aș putea spăla pe dinți cu degetul.

Aud de dincolo de ușă zgomote de pași tot mai apropiate și, o secundă mai târziu, Enzo bagă capul pe ușa băii. Zâmbește când mă vede stând în picioare lângă cutia „BAIE”.

— Ce faci? mă întreabă el.

Simt cum îmi cad umerii.

— Despachetez.

— Ai despachetat toată seara. Destul. Continuăm mâine.

— Dar *avem nevoie* de chestiile astea. Sunt pentru baie.

Enzo pare că o să încerce să mă convingă să renunț, dar apoi se răzgândește. Bagă mâna în buzunarul blugilor ponosiți și scoate briceagul de care nu se desparte niciodată. L-a primit de la tatăl lui pe când era copil; este gravat cu inițialele lui: EA. Briceagul are aproape patruzeci de ani, dar lama i-a rămas la fel de ascuțită, așa că trece cu ușurință prin banda adezivă care ține laolaltă obiectele pentru baie.

Împreună, le scoatem din cutie. Când l-am cunoscut pe bărbatul ăsta care face să mi se înmoaie genunchii, nu mi-am imaginat niciodată un viitor în care noi doi am sta împreună într-o baie, scotocind printre săpunuri și sticluțe lipicioase de șampon. Însă, destul de ciudat, Enzo a adoptat fericit viața de familie.

Eram împreună de mai puțin de un an când, în ciuda folosirii cu sârguință a mijloacelor contraceptive, m-am trezit că nu-mi mai vine ciclul. Mi-era foarte frică să-i spun, însă el a fost peste măsură de încântat. *Acum o să fim o familie*! mi-a spus. Părinții și sora lui Enzo au murit și nici nu-mi dădusem seama cât de important era pentru

el să-și facă propria familie. Ne-am căsătorit o lună mai târziu.

Iar acum, după mai mult de zece ani, trăiesc un soi de viață casnică în suburbii, la care n-am visat niciodată pentru mine. Nici alături de Enzo și nici alături de altcineva, de fapt. Mulți ar spune că e banal și plictisitor, însă mie îmi place foarte tare. Dintotdeauna mi-am dorit o existență normală, liniștită. Și, ca să ajung aici, mi-a luat mai mult decât celor mai mulți dintre noi.

Enzo își scoate din cutie aparatul de ras și gata, în sfârșit am reușit s-o golim. Am terminat. OK, mai avem alte cinci miliarde de cutii rămase prin casă, dar cel puțin am mai golit una și acum au rămas cinci miliarde minus una. Mă aștept să terminăm de despachetat undeva, în următoarele trei sau patru decenii.

— OK, spune Enzo. Acum chiar că am terminat pe ziua de azi.

— Da.

Se uită peste umăr la patul enorm, așternut cu un cearșaf curat, apoi se întoarce spre mine, cu un zâmbet până la urechi.

— Ce e? îl tachinez. Vrei să botezăm patul?

— Nu, spune el. Vreau să-l *pângărim.*

Las să-mi scape un hohot de râs, retezat însă brusc în clipa când mă apucă și mă ridică în brațe, trecându-mă pragul spre patul din minunatul nostru dormitor matrimonial. I-aș spune să aibă grijă cu spatele, dar având în vedere că a ridicat cutii de două ori mai grele ca mine (sper), bănuiesc că știe ce face. Nu se oprește până nu ajungem în dreptul patului, ca să mă lase jos în așternuturi.

Apoi își smulge tricoul și se aruncă asupra mea, sărutându-mă pe gât, însă, oricât de mult mi-aș dori să mă implic, privirea îmi este atrasă de ferestrele uriașe aflate chiar lângă patul nostru. De ce n-om fi luat storuri? Ce idiot se mută într-o casă înainte de a se asigura că nu se vede înăuntru din stradă?

De unde stau în pat, am o vedere perfectă spre casa de peste drum. Ferestrele sunt întunecate, cu toate astea, detectez o urmă de mișcare într-una dintre camerele de la etaj. Cel puțin, așa mi se pare.

Enzo observă că stau țeapănă toată și se retrage.

— Ce s-a întâmplat?

— Ferestrele, murmur eu. Se vede tot.

Ridică privirea și se uită și el spre casa cu numărul 13 de pe strada Locust.

— Luminile sunt stinse. Dorm.

De data asta, când mă uit și eu, nu mai văd niciun semn că ar fi cineva acolo. Însă am văzut mai devreme. Acum o secundă. Sunt sigură.

— Nu cred că dorm.

Enzo îmi face cu ochiul.

— Atunci hai să le oferim un spectacol.

Mă uit țintă la el.

— Bine, bombăne în barbă. Ce zici dacă stingem luminile?

— Bine.

Enzo se desprinde de mine ca să poată apăsa comutatorul, scufundând camera în întuneric. Mă strecor în așternuturi, incapabilă să-mi dezlipesc privirea de la ferestrele dezgolite.

— Te întrebi vreodată de ce a fost casa așa de ieftină?

— Ieftină? răbufnește Enzo. A trebuit să punem la bătaie toate economiile ca să plătim avansul! Iar ipoteca este…

— Și, cu toate astea, am luat-o sub prețul cerut, subliniez eu. *Nimic* în lumea asta nu se vinde sub prețul cerut.

— Este un chilipir în care trebuie să mai bagi bani.

— Așa erau și celelalte.

Mă ridic în capul oaselor.

— Și nu am reușit să câștigăm licitația pentru niciuna dintre ele.

Enzo îmi aruncă o privire exasperată.

— Am cumpărat casa visurilor tale, iar acum avem o problemă cu ea? Am fost norocoși și gata! De ce-i atât de greu de crezut?

Pentru că, hai să fim cinstiți – eu nu sunt niciodată aia norocoasă.

— Millie…, începe Enzo cu vocea aceea ușor răgușită, căreia știe că nu-s în stare să-i rezist, hai să ne bucurăm de prima noastră noapte în casa visată. Bine?

Urcă în pat lângă mine și, în clipa asta, nu mai pot rezista farmecului său. Însă tot reușesc să arunc o privire spre fereastră și, chiar dacă e ceva distanță până pe cealaltă parte a străzii, pot jura că văd o pereche de ochi ațintiți asupra trupului meu.

Urmărindu-ne.

CINCI

Astăzi, copiii încep cursurile la noua lor școală.

Ada se îmbracă în rochița pe care i-am ales-o pentru prima zi. E roz pal, fără mâneci; dacă ar îmbrăca-o fiul meu, ar fi mânjită de noroi și grăsime înainte să apuce să iasă pe ușă, dar Adei îi place mult și aproape sigur va reuși să o păstreze curată. Cât despre Nico, sunt mulțumită că a reușit să-și tragă pe el niște haine curate și fără găuri.

Mi s-a spus că autobuzul oprește în fața casei cu numărul 13 de pe strada Locust, așa că direcționez copiii spre ușă, apoi prin fața casei lui Suzette, la numărul 12, către casa vecinei despre care sunt convinsă că ne urmărește încontinuu de ieri, profitând de lipsa storurilor de la ferestre. Desigur, în stația autobuzului așteaptă o femeie și un copil, însă nu sunt așa cum mi i-am imaginat.

Mai întâi că femeia e mai în vârstă decât mă așteptam. Nici eu nu mă număr printre cele mai tinere dintre mamele prietenilor copiilor mei, dar femeia asta pare îndeajuns de bătrână încât să-mi fie *mie* mamă. E slabă ca un schelet, cu păr cărunt și sârmos și degetele încârligate ca niște gheare. Și, cu toate că Suzette mi-a spus că fiul ei este cam de vârsta lui Nico, băiețelul de lângă ea pare cu cel puțin doi ani mai mic. E la fel de pricăjit ca maică-sa și, în ciuda zilei călduțe de primăvară, poartă un pulover gros, de lână, cu guler pe gât, care pare extrem de aspru și inconfortabil.

Desigur, e posibil ca femeia să nu fie mama lui. Poate că e bunica. Categoric pare îndeajuns de vârstnică încât să-i fie bunică. Însă n-o să întreb așa ceva. Eu nu sunt Suzette. Acesta este unul dintre lucrurile pe care nu i le spui unui om abia cunoscut, la fel ca replica: „Ești însărcinată?” (Stupida aia de bluză cu volane.)

Când mă vede apropiindu-mă, femeia mijește ochii spre mine, prin ochelarii cu ramă de corn. Nu mă pot abține să nu remarc lanțul argintiu agățat de ei, obiect pe care l-am asociat dintotdeauna cu cei în vârstă, deși chiar și una dintre prietenele Adei, din Bronx, purta ochelarii legați cu lanț, deci poate că e o chestie care a revenit în modă.

— Bună! strig pe ton voios, hotărâtă să mă împrietenesc cu femeia asta. La urma urmelor, mi-ar plăcea tare mult să-mi fac niște prieteni în Long Island. Ups. Vreau să zic *pe* Long Island.

Femeia îmi aruncă fără tragere de inimă o jumătate de zâmbet semănând mai mult cu o grimasă.

— Bună, spune ea cu cea mai plată voce pe care am auzit-o vreodată.

— Eu sunt Millie.

Se holbează la mine cu o privire goală. Ăsta e punctul în care, de obicei, oamenii își spun și ei numele, dar se pare că ea nu a primit astfel de instrucțiuni.

— Iar ei sunt Nico și Ada, continui eu.

În fine, își așază o mână pe umărul băiețelului.

— El este Spencer, spune ea. Pe mine mă cheamă Janice.

Băiatul se răsucește brusc, dând la iveală ceea ce pare a fi un cârlig atașat de capătul rucsacului. Cârligul se continuă cu o curelușă care pornește dinspre mâna femeii. Oh, Dumnezeule mare – este o lesă. Bietul copil e ținut în lesă!

— Mă bucur să te cunosc, îi spun.

Sau ar trebui să zic *drăguț cățel*?

— Am auzit că Spencer este în… clasa a treia?

Pare și mai greu de crezut când o spun cu voce tare. Băiețelul este cu aproape un cap mai scund decât Nico, iar Nico are o înălțime medie pentru vârsta lui. Însă băiatul, Spencer, dă din cap.

— Da, confirmă el.

— Cool!

Lui Nico i se luminează ochii.

— Învățătoarea mea este doamna Cleary. Tu pe cine ai?

— *A ta care este,* îl corectează Janice.

Nico ridică privirea spre ea, clipind din ochii lui căprui.

— Am zis că este doamna Cleary, spune el încetișor, ca și când ar crede-o cam proastă.

Îmi rețin un hohot de râs.

Înainte ca Janice să poată lămuri că doar îi corectase exprimarea, Spencer răbufnește:

— Și a mea! Învățătoarea mea este tot doamna Cleary!

Băieții încep să stea de vorbă entuziasmați, ceea ce mă bucură. Nico este atât de sociabil, încât se poate împrieteni și cu cel mai timid copil. Îi invidiez această calitate.

Arunc spre Janice un zâmbet conspirativ.

— Ei bine, se pare că Nico și-a făcut deja primul prieten aici.

— Da, răspunde ea cu un entuziasm considerabil mai mic decât al meu.

— Poate se întâlnesc într-o zi să se joace?

— Poate.

Se încruntă, iar ridurile care îi brăzdează fața devin și mai pronunțate.

— Fiul tău și-a făcut toate vaccinurile?

Toate școlile din sistemul public cer un set complet de vaccinuri și sunt sigură că știe și ea asta. Dar fie – o să-i fac pe plac.

— Da.

— Inclusiv antigripalul?

Nici măcar nu e sezon de gripă, dar fie cum vrea ea.

— Da.

— Niciodată nu poți fi îndeajuns de precaut, înțelegi. Spencer este foarte firav.

De acord, băiatul pare un pic cam firav, cu pielea lui aproape translucidă și cu trupul plăpând, înotând în puloverul acela uriaș de lână. Dar, stând de vorbă cu Nico, parcă i-a mai revenit puțin culoarea în obraji.

— Ar fi drăguț să ne cunoaștem mai bine, căci eu sunt abia venită aici, îi spun. Soțul meu și cu mine luăm cina cu Suzette și Jonathan în seara asta.

— Oh.

Buzele i se arcuiesc cu o expresie de dezgust.

— Aș avea grijă în preajma femeii ăleia.

Îmi aruncă o privire prin care arată că știe mai multe.

— Și aș avea mare grijă în special cu soțul ăla arătos al tău.

Nu-mi place ce insinuează. Da, Suzette este foarte atrăgătoare și da, a fost un pic cam îndrăzneață cu flirtul. Dar am încredere în soțul meu – n-o să mă înșele cu vecina de alături. De asemenea, nu-s prea încântată nici că Janice și-a permis să comenteze ceva în privința asta.

— Suzette pare… drăguță, spun eu politicoasă, chiar dacă nu sunt sigură că o cred.

— Ei bine, nu e deloc așa.

Nu știu ce să răspund la una ca asta, însă, din fericire, chiar în acel moment sosește autobuzul școlar și Janice desprinde lesa copilului. (Sunt sigură însă că i-a implantat în creier un cip cu GPS sau ceva de genul ăsta.) Nico abia dacă-mi observă gestul ușor înlăcrimat de rămas-bun, fiind ocupat cu noul lui prieten. Îmi permite totuși să-l sărut pe frunte și are mărinimia de a nu se șterge până nu urcă treptele autobuzului. Ada, pe de altă parte, mă îmbrățișează atât de strâns și prelung, încât îmi doresc s-o fi dus direct la școală.

— O să-ți faci o grămadă de prieteni, îi murmur la ureche. Fii tu însăți, nimic mai mult.

Ada îmi aruncă o privire sceptică. Îh, nu-mi vine să cred că am spus asta. Să-i zici cuiva să fie el însuși este cel mai rău sfat pe care i-l poți da. *Am urât* dintotdeauna faptul că oamenii îmi spuneau asta. Dar n-am un sfat mai înțelept de-atât. Dacă aș fi avut, mi-aș fi făcut eu însămi mai mulți prieteni.

Îmi doresc ca Enzo să fi fost aici. El ar ști exact ce să-i spună ca să o facă să zâmbească. Dar are de aranjat o grădină și a plecat dimineață, devreme, așa că am rămas numai eu.

— Vă aștept acasă după-amiază, când vă-ntoarceți! strig după ei.

Mi-am luat o jumătate de zi liberă ca să fiu aici când vin de la școală, cu toate că pe viitor vor ajunge cu treizeci de minute – o oră înaintea mea.

Ușile se închid cu un pocnet și autobuzul pornește, luându-mi copiii cu el. Simt ghimpele acela de teamă care e mereu acolo când mă despart de ei. Va dispărea oare vreodată? Era mult mai simplu când creșteau în pântecul meu. Mă rog, în afara pre-eclampsiei din ultimul trimestru, care mi-a pus viața în pericol când eram însărcinată cu Nico, motiv pentru care am și luat pe loc decizia de a-mi lega trompele.

Abia după ce autobuzul iese din *cul-de-sac,* observ că Janice mă privește fix, cu o expresie terifiată întipărită pe chip.

— S-a întâmplat ceva? întreb cât de politicos posibil.

— Millie, spune ea. Doar nu te aștepți cu adevărat să meargă singuri spre casă, nu?

— Ba da.

Arăt spre casa noastră, aflată la nici o aruncătură de băț.

— Locuim *chiar acolo*.

— Și ce dacă? îmi aruncă ea. Noi locuim chiar aici.

Arată spre propria casă, aflată efectiv în spatele nostru.

— Și n-o să mă vezi că-l las pe Spencer singur nici măcar o secundă. Dacă vreun agresor îți urmărește copilul, poate să pună mâna pe el uite-așa.

Apoi îmi pocnește din degete drept în față, ca să demonstreze iminența amenințării.

— Totuși, e un cartier destul de sigur, spun eu prudentă, fiindcă nu vreau să-i declar în fața femeii ăsteia că e ridicolă când își ține în lesă copilul de școală primară.

— E o falsă siguranță, mârâie ea. Știi că acum trei ani a dispărut de pe stradă un copil de opt ani?

— *Aici*?

— Nu, la câteva orașe distanță.

— Unde?

— Ți am zis, *la câteva orașe distanță.*

Îmi aruncă o privire severă.

— Maică-sa i-a dat drumul de mână doar o *secundă* și a fost înhățat. S-a evaporat fără urmă.

— Serios?

— Da. Ce n-au făcut ca să-l găsească! Au anunțat poliția, FBI, CIA, armata și au apelat și la un clarvăzător. Nici măcar *clarvăzătorul* n-a reușit să-l găsească, Millie.

Nu știu detaliile acestei presupuse răpiri, dar categoric n-am auzit de așa ceva la știri. Și nici măcar nu s-a întâmplat în această zonă. După Janice, „la câteva orașe distanță” ar putea la fel de bine să însemne în California. Nu cred că ar ajuta să-i împărtășesc statisticile care spun că aproape toate răpirile de copii sunt săvârșite de persoane din familie. Janice pare foarte hotărâtă în privința asta. Spencer va rămâne probabil în lesă până face 30 de ani.

— Mă rog, până la urmă va trebui să vină singuri acasă, spun eu. Și eu, și soțul meu lucrăm și nu putem să-i luăm din stație în fiecare zi.

Mă privește uluită.

— Lucrezi?

— Ăăă, da.

Plescăie din limbă.

— Când a murit, soțul meu mi-a lăsat suficienți bani ca să nu mai trebuiască să muncesc vreodată.

— Ăăă, foarte drăguț din partea lui.

— Este atât de trist, continuă ea, că micuții tăi nu vor avea o mamă care să-i aștepte acasă. Nu vor cunoaște niciodată iubirea pe care-o merită din partea unei mame care stă permanent alături de ei.

Rămân cu gura căscată.

— Copiii mei știu că-i iubesc.

— Dar gândește-te cât de mult lipsești din viața lor! strigă ea. Asta nu te întristează?

Cuvintele „cel puțin copilul meu nu stă în lesă” îmi stau pe vârful limbii, dar printr-un miracol nemaivăzut reușesc să-mi țin gura. Copiii mei știu că-i iubesc. Totodată, îmi iubesc meseria și fac lucruri bune pentru cei internați în spitale. Și chiar dacă n-aș face, acum avem nevoie de fiecare bănuț din ambele salarii, cât timp Enzo își repune pe picioare afacerea aici.

— O să ne descurcăm, e tot ce reușesc să îngaim.

— Ei bine, sunt sigură că faci tot ce poți în puținul timp pe care-l petreci cu ei.

Într-un fel sau altul, îmi dau seama că Janice și cu mine nu vom fi prietene așa bune. Eram atât de încântată de mutarea aici, dar pare că am ales cel mai puțin prietenos capăt de alee din tot orașul. Una dintre vecine se dă la soțul meu, iar cealaltă îmi judecă devotamentul ca mamă.

Încă o dată, mă întreb dacă nu cumva am greșit teribil mutându-ne aici.

ȘASE

Astăzi, școala a fost un succes.

Când au coborât din autobuz, copiii erau doldora de povești din prima zi. Nico s-a împrietenit deja cu toți colegii lui din clasa a treia și a reușit cu succes să facă să-i țâșnească laptele pe nas, în timpul prânzului. (Este o pricepere pe care și-o cultivă de multe luni). Ada e mai puțin entuziastă decât fratele ei, dar mă asigură că și-a făcut și ea câțiva prieteni. E greu să te muți la altă școală la jumătatea anului, așa că sunt foarte mândră de amândoi.

— Și preselecția pentru Liga Mică este la final de săptămână, mă anunță Nico. Când ajunge tata acasă? Mi-a promis că ne antrenăm împreună.

Mă uit la ceas. Suzette ne așteaptă la șase, adică în mai puțin de-o oră. Știindu-l pe Enzo, îmi dau seama c-o să ajungă la limită.

— Curând. Sper.

— Când? mă presează el.

— *Curând.*

Nu pare mulțumit de răspuns, așa că adaug:

— Am o idee mai bună. De ce nu te duci tu să lovești în mingea aia în curte, de unul singur?

I se luminează ochii.

— Îmi place mult că avem curte, mamă.

Și mie.

Nico pleacă să se antreneze singur în curte, un lux de care nu ne bucuram pe când locuiam în oraș. Eu urc în dormitorul de la etaj și îmi aplic un strat proaspăt de fard ca să-mi acopăr cearcănele de sub ochi; în ultimele zile, cearcănele astea arată de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo. Încep să mă dau și cu rimel, dar reușesc să strecor o picătură în ochi, așa că trebuie să mă spăl de tot fardul, fiindcă lăcrimez îngrozitor. Apoi aplic un strat de ruj în culoare naturală, adică te dai cu un ruj care face să pară că nu te-ai dat deloc cu ruj. Nu-mi dau seama de ce ar fabrica cineva un asemenea produs, deși o întrebare și mai bună ar fi de ce l-am cumpărat eu.

Încă nu am apucat să luăm o oglindă de mari dimensiuni, așa că fac un pic de gimnastică în încercarea de a vedea cum arăt folosindu-mă de mica oglindă de

deasupra chiuvetei. Asta presupune niște contorsiuni, dar într-un final decid că arăt destul de bine. Oricum ar fi, trebuie să inventez ceva pentru partea cu desertul, care este contribuția mea la reușita acestei seri.

Pe drum de la serviciu spre casă m-am oprit la un supermarket și am cumpărat o plăcintă cu mere. Acum, să nu mă înțelegeți greșit – îmi place plăcinta cu mere în orice formă. Dar când am ajuns în bucătărie și am scos-o din pungă, arăta exact a ce este: o plăcintă ieftină, dintr-un supermarket local.

Nici nu-mi pot imagina genul de comentarii pe care o să le primesc din partea lui Suzette pentru plăcinta asta. Probabil că ea servește la desert vreo fiță de patiserie franțuzească.

Scot plăcinta din ambalajul de plastic, dar o las în tăvița de aluminiu. Apoi apuc o furculiță din sertarul cu tacâmuri și, cu precizie artistică, răvășesc marginile plăcintei și împung de câteva ori și în centrul ei, până când se decide să nu mai pară ca scăpată de pe linia de asamblare. Aș putea să susțin că e făcută în casă? Poate.

În timp ce mă uit cu atenție la plăcintă, ușa de la intrare geme din toate balamalele și se dă de perete. A ajuns și Enzo acasă. Slavă Cerului, că nu mai avem prea mult timp. Mă grăbesc să-l întâmpin, dar îndată ce dau cu ochii de el, rămân cu gura căscată. Este efectiv acoperit cu noroi din cap până-n picioare. Și trebuie să fim la familia Lowell în…

Cincisprezece minute. Minunat.

— Millie!

Când mă vede, i se luminează chipul, dar apoi îmi dau seama că, de fapt, se uita la plăcinta cu mere.

— Plăcintă cu mere… desertul meu preferat la americani!

— Eu am făcut-o, îi spun ca să testez apele.

— Serios? Arată ca aia din supermarket.

Fir-ar să fie. Se pare că n-am făcut-o suficient de rustică.

Vine spre mine să mă sărute, dar mă trag înapoi, ridicând o mână ca să mă feresc.

— Ești foarte murdar!

— Am săpat o groapă, spune el ca și când ar fi aiurea să cred că făcea altceva. O să merg la duș după ce joc baseball cu Nico. Vrea să se antreneze.

— *Enzo.*

Mă uit țintă spre el.

— Suzette ne-a invitat la cină! Trebuie să fim acolo într-un sfert de oră. Ai uitat?

Mă privește fără expresie. Sunt uluită de capacitatea lui de a uita orice fel de angajament social, deși pare foarte bun la a ține socoteala obligațiilor de serviciu.

— Oh. Era în calendarul de familie?

Enzo îmi spune încontinuu să scriu ce avem de făcut în calendarul nostru comun din telefoane, însă, din câte am văzut până acum, nu-l verifică – absolut niciodată.

— *Da,* era.

— Oh.

Se scarpină pe gât cu o mână acoperită de țărână întărită.

— Păi atunci… o să mă duc la duș.

Serios, câteodată mă simt de parcă aș avea trei copii. De fapt, doi, pentru că Ada pare mai degrabă adultă.

Mă întorc iar la plăcintă. La nimereală, o arunc în cuptor. Poate, dacă e fierbinte, o să pară că am făcut-o eu. Într-un fel, simt nevoia asta disperată s-o impresionez pe Suzette Lowell. Am lucrat pentru o mulțime de femei ca ea în perioada în care eram menajeră, dar n-am fost niciodată în poziția de a fi altceva decât servitoare pentru o astfel de femeie.

Nu-mi place Suzette, dar dacă reușim să ne împrietenim cu soții Lowell, este un pas înainte. Înseamnă că, în sfârșit, am ajuns să trăiesc viața normală pe care am visat-o mereu. Viața pe care aș face orice ca s-o am.

ȘAPTE

Douăzeci de minute mai târziu, stăm în fața ușii de la numărul 12, strada Locust.

A durat un pic mai mult decât m-am așteptat. Enzo a rezolvat repede cu dușul, dar apoi a coborât la parter îmbrăcat cu tricou și niște blugi șifonați, normal. Așa că a trebuit să-l trimit înapoi, ca să se schimbe în ceva un pic mai decent. Acum poartă cămașa neagră pe care i-am cumpărat-o în urmă cu șase luni, când mi-am dat seama că nu are absolut nicio cămașă mai acătării. Așa cum era de așteptat, îi pune în valoare ochii și părul negru; arată dureros de bine. Tot cum era de așteptat, pare că nu se simte deloc confortabil și mă tem că există o mică posibilitate să și-o smulgă de pe el la un moment dat, în seara asta. (Suzette *ar muri și-ar învia.)*

Plăcinta e caldă, și chiar ajută la aspectul de prăjitură de casă. Dar tava s-a încins prea tare și mă arde la mână, abia aștept s-o las jos.

Nico se trage și el de mânecile scurte ale cămășii, ceea ce înseamnă că, în cazul lui, există o șansă și mai mare să o sfâșie decât în cazul lui taică-său.

— Trebuie să mergem la cina asta plicticoasă?

— Da, îi răspund.

— Dar vreau să joc baseball cu tata.

— N-o să stăm mult.

— Ce au pregătit de mâncare?

— Nu știu.

— Pot să mă uit la televizor cât stăm acolo?

Mă răsucesc și îl privesc drept în ochi.

— Nu, *nu poți.*

Apoi mă uit spre Enzo, sperând să mă susțină, dar pare că se străduiește din răsputeri să nu râdă. Probabil că și el își dorește să se uite la televizor.

După un minut în care mi-am fript palmele de la plăcinta cu mere din supermarket, ușa este deschisă de o femeie necunoscută. Are în jur de 60 de ani și statura unui fotbalist, cu părul cărunt strâns bine într-un coc la spate. N-am mai văzut o așa postură – pare perfectă, ca și când, dacă i-ai pune o carte pe cap și te-ai întoarce două zile mai târziu, ai găsi-o tot acolo. E îmbrăcată într-o rochie

cu flori, peste care și-a încins un sorț alb. Mă privește cu doi ochi cenușii, mohorâți, care parcă sfredelesc în mine.

— Ăăă, bună seara… spun nesigură.

Verific numărul de casă de la ușă, de parcă aș fi putut, cumva, să greșesc adresa casei vecine.

— Sunt Millie. Am venit la…

— Millie!

Din spatele femeii care ne-a întâmpinat plutește spre noi o voce cunoscută, venită din măruntaiele casei. O clipă mai târziu, Suzette coboară treptele, arătând deopotrivă ușor rămasă fără respirație și totuși fără niciun fir de păr clintit de la locul lui. Poartă o rochie verde care mă face să îmi dau seama că are ochii mai degrabă verzi decât albaștri, iar pe dedesubt trebuie să aibă vreun sutien minune, care-o fi ăla, fiindcă i-a ridicat sânii fix sub bărbie. Părul în nuanța caramel îi sclipește ca și cum abia ar fi ieșit din salon, iar pielea parcă i-ar fi prins o strălucire aparte. Arată uluitor.

Mă uit spre Enzo ca să-mi dau seama dacă a observat și el asta, dar e ocupat să se joace cu un nasture de la cămașă. *Chiar* urăște cămașa asta. Să sperăm că o ține pe el până ajungem acasă.

— Millie și Enzo! strigă ea, lipindu-și palmele una de alta cu mai multă încântare decât ar putea simți vreodată cineva la o simplă vizită a vecinilor. Mă bucur *așa* de tare că ați reușit să veniți. Și în întârziere, cum se poartă.

Ia mai taci, n-am întârziat decât cinci minute.

— Bună, Suzette, spun eu.

— Văd că ați cunoscut-o deja pe Martha.

Lui Suzette îi sclipesc ochii când pune mâna pe umărul femeii în vârstă care ne-a întâmpinat.

— Ne ajută cu casa de două ori pe săptămână. Jonathan și cu mine suntem *atât* de ocupați, iar Martha e salvatoarea noastră.

— Da, murmur eu.

În trecut, am fost „Martha” multor familii. Dar n-am reușit niciodată să-mi joc rolul atât de bine pe cât este evident că o face femeia asta. Arată ca o menajeră ruptă direct din anii 1950. Nu-i mai trebuie decât un pămătuf de șters praful și unul dintre aspiratoarele alea cu motor exagerat de mare.

Și totuși, are ceva ce mă neliniștește. Poate faptul că mă fixează în continuare cu privirea, de parcă nu și-ar

putea lua ochii de la mine. Sunt obișnuită ca femeile să se holbeze la Enzo, dar ea nu-i interesată de el sau de copii. Privirea aceea ca o rază de laser e fixată asupra chipului meu.

Ce-o găsi așa interesant? Mi-a rămas spanac între dinți? Semăn cu vreo celebritate și vrea un autograf?

— Să vă aducă Martha ceva de băut? ne întreabă Suzette pe mine și pe Enzo, cu toate că se uită doar la el. Apă? Un pahar cu vin? Cred că mai avem și un suc de rodie minunat.

Clătinăm amândoi din cap.

— Nu, mulțumesc, spun eu.

— Sigur? Nu-i nicio problemă pentru Martha.

Privesc spre femeia în vârstă care a rămas acolo, rigidă, așteptând cuvântul care să-i permită s-o șteargă la bucătărie și să ne aducă o băutură.

— Nu-i nicio problemă, intervine ea cu o voce joasă și gravă, pe care nu pare că și-ar folosi-o prea mult.

— Suntem în regulă, o asigur eu, sperând că va pleca. Dar nu pleacă.

Suzette îi observă, în fine, pe Nico și Ada, care așteaptă răbdători în prag.

— Iar ei trebuie să fie minunații voștri copilași. Ce comori.

— Mulțumesc, spun eu.

Mi s-a părut mereu foarte ciudat faptul că, atunci când cineva face un compliment unui copil, cel care mulțumește e părintele, de parcă ar fi proprietarul copilului. Și totuși, uite-mă și pe mine acum, mulțumind în același fel.

Suzette își îndreaptă din nou atenția spre Enzo.

— Arată amândoi *exact* ca tine.

— Nu chiar, răspunde el, ceea ce e o minciună sfruntată. Ada are gura și buzele lui Millie.

— Hmm, mie nu mi se pare, spune Suzette.

Nu i se pare pentru că nu-i adevărat. Niciunul dintre ei n-a luat nimic de la mine. Și, dacă tot suntem aici, niciunul dintre copii n-are personalitatea mea. Nico seamănă foarte mult cu Enzo și habar n-am de unde a venit fiica mea deșteaptă și rezervată.

— Apropo, adaugă Suzette. Tocmai am aflat niște vești *fantastice.* O altă familie pentru care lucrează Martha tocmai s-a mutat din zonă. Fac pariu că ar fi bucuroasă să vă ajute și pe voi la curățenie.

— Oh.

Schimb o privire cu Enzo. *Bineînțeles* că mi-ar plăcea nespus ideea să mai facă și altcineva decât mine curat prin casă, dar nu ne putem permite.

— Este atât de drăguț din partea ta, serios, dar nu cred că…

— Sunt liberă în diminețile de joi, mi se adresează Martha.

— Ar fi în regulă pentru tine atunci? mă întreabă Suzette.

Cum să-i explic femeii ăsteia, a cărei casă este de două ori cât a mea, că nu ne permitem menajeră? Și, chiar dacă ne-am permite, e ceva în legătură cu Martha asta care mă tulbură foarte tare.

— Ăăă, ziua este OK, dar…

Înainte să pot inventa o scuză care să nu sugereze cumva că nu ne dorim serviciile Marthei, privirea lui Suzette aterizează pe plăcinta din mâinile mele. Lasă să-i scape un râset cristalin.

— Oh, nu, Millie, *ai scăpat aia* din mână venind încoace?

Îh, cred că am făcut-o *prea* rustică.

Din fericire, reușesc cel puțin să las jos plăcinta, pe măsuța de cafea din living, în timp ce Martha dispare în bucătărie. Livingul lor este mult mai mare decât al nostru. Fiecare element din casa asta este, probabil, de trei ori mai mare decât ce avem noi. Exteriorul arată la fel de învechit – casa a fost construită spre sfârșitul anilor 1800, dar nu s-a deteriorat prea tare – însă, spre deosebire de a noastră, interiorul este complet renovat. Enzo mi-a promis că o s-o renoveze și pe a noastră în același fel, dar bănuiesc că asta îi va lua o mare parte din următorul deceniu.

— Casa este superbă, comentez eu. Și aveți atât de mult spațiu.

Suzette își lasă mâna pe o piesă masivă de mobilier căreia cred că-i zice „șifonier”. Mă întreb dacă am putea să ne luăm și noi un șifonier de-ăsta acasă. (Pe cine păcălesc? Avem noroc dacă o să ne permitem scaune și mese.)

— Toate cele trei case au aparținut la origine unei ferme, spune ea. Casa asta a fost clădirea principală, unde locuiau proprietarii. Iar la numărul 13 erau camerele servitorilor.

— Dar casa noastră? întreb eu.
— Cred că acolo erau adăpostite animalele.
Poftim?
— Super! spune Nico. Fac pariu că la mine în cameră stăteau porcii!
OK, în mod *sigur* își bate joc de noi. Adică, dacă ar fi fost grajd pentru animale, n-ar fi avut scări, nu? Sau poate că i-au făcut scări mai târziu. Și doar am *observat* un soi de miros care…
— Jonathan! strigă Suzette.
Ochii ei verzi-albaștri s-au pironit pe scara încolăcită care duce la primul etaj, de unde coboară un bărbat. Poartă cămașă albă, asortată cu o cravată bleumarin și, spre deosebire de soțul meu, el pare foarte confortabil așa, pus la patru ace. Tot spre deosebire de soțul meu, înfățișarea lui este, altminteri, absolut banală. Trăsături plăcute, dar anoste, păr șaten deschis, tuns cu grijă, obraji proaspăt bărbieriți. Este un pic mai înalt decât mine, cu o constituție firavă. Genul care s-ar pierde cu ușurință în mulțime.
— Salut, spune el, zâmbind ușor. Voi trebuie să fiți Millie și Enzo.
Se întoarce, ca să se adreseze copiilor.
— Și compania.
După toate fițele lui Suzette, Jonathan este ca o gură de aer proaspăt.
— Da, eu sunt Millie. Iar tu trebuie să fii Jonathan.
— Corect.
Îmi întinde mâna și, spre deosebire de strânsoarea letală a lui Suzette, palma lui este blândă, fără vreo tentativă de a-mi rupe un os.
— Mă bucur că ne cunoaștem, în sfârșit.
Apoi Jonathan dă mâna și cu Enzo; chiar dacă s-o simți amenințat de soțul meu – unii bărbați nesiguri pe ei așa se simt –, categoric se pricepe să n-o arate.
Instinctiv, îl plac pe Jonathan. Nu pot spune de ce, dar așa simt. În viața mea, am lucrat prin multe case și am devenit al naibii de bună la citit oamenii.
Și mai ales la citit cupluri.
Poți spune o grămadă de lucruri doar din limbajul corpului. Există anumite gesturi pe care am văzut că le fac soții, sugerând exercitarea puterii în relație. De exemplu, un sărut pe frunte, și nu pe buze. O mână pe talie, când merg împreună undeva. Sunt lucruri subtile pe

care am ajuns să le observ. Totuși, Jonathan nu face nimic din toate astea cu Suzette. Nu există niciun gest care să mă facă să cred că ei doi sunt altceva decât ce par – un cuplu cu o căsnicie fericită.

— Așadar, cum vi se pare casa cea nouă? ne întreabă el.

— Îmi place la nebunie, răbufnesc eu, uitând rușinea că s-ar putea să fi fost adăpost pentru animale. Știu că e mică, dar…

— Mică? râde Jonathan. Eu cred că are dimensiunea perfectă. Eu pe aia aș fi luat-o, dacă ar fi fost disponibilă. Asta este așa ostentativă, mai ales că suntem doar noi doi.

Încă un punct pentru Jonathan.

— Deci nu aveți copii? îi întreabă Enzo.

Înainte ca Jonathan să poată răspunde, Suzette se repede:

— Oh, *nu.* Noi nu suntem genul *amator de copii.* Sunt foarte gălăgioși și dezordonați, și cer permanent atenție – fără supărare. Oamenii dispuși să facă un asemenea sacrificiu sunt niște sfinți.

Spune aceste lucruri râzând, de parcă ar fi peste măsură de amuzant ca cineva să renunțe la viața lui de dinainte pentru a fi părinte.

— Dar nouă pur și simplu nu ni se potrivește. Am fost amândoi absolut de acord în privința asta. Nu-i așa, Jonathan?

— Așa e, spune el împăciuitor. Suzette și cu mine am căzut de acord în legătură cu acest lucru.

— Nu se potrivește oricui, într-adevăr, spun eu.

Deși nu pot să nu observ că, în timp ce Suzette îi tot dădea înainte cu cât de minunat este să n-ai copii, pe chipul lui Jonathan s-a așternut o expresie posacă. Asta m-a făcut să mă întreb dacă au căzut într-adevăr „de acord” în privința deciziei de a fi sau nu părinți. N-aș judeca pe nimeni că nu-și dorește asta, dar e trist când unul dintre parteneri trebuie să renunțe la visurile lui ca să se armonizeze cu celălalt.

— Îi spuneam lui Millie că-mi place mult cât de cochetă și pitorească este căsuța lor, spune Suzette. De acord, casa noastră e prea mare și extravagantă. Cinstit vorbind, pur și simplu nu știm ce să facem cu tot spațiul ăsta. Mai ales cu toată curtea aia uriașă.

La pomenirea cuvântului „curte”, Enzo se înviorează brusc.

— Eu am o afacere de grădinărit și peisagistică, dacă aveți nevoie de ajutor.

Suzette ridică o sprânceană.

— Serios?

Enzo dă din cap cu însuflețire.

— Am clienți în Bronx, dar acum încerc să mut afacerea aici. E drum lung până în oraș.

— Iar drumul expres spre Long Island e crimă, admite Suzette.

Da, mai ales la cum conduce Enzo. Ori de câte ori iese în șoseaua 495, sunt convinsă că va muri de o moarte cumplită. În Bronx, businessul mergea destul de bine, dar acum se străduiește să-și facă mai mulți clienți pe insulă, ca să nu mai fie nevoie să facă tot acest drum în fiecare zi. Scopul este ca, în următorii câțiva ani, să mute toată afacerea în cartier. Iar aici sunt destule familii bogate cu potențial bun pentru ca businessul să crească și să se dezvolte.

— Sunt foarte bun la peisagistică, adaugă Enzo. Orice-ai vrea să-ți fac în grădină, o să-ți fac.

— Orice? întreabă Suzette cu o voce din care transpar limpede tot felul de sugestii.

— Orice serviciu de peisagistică, da.

Îi pune mâna pe bicepși.

— S-ar putea să te angajez pentru asta.

Și pe urmă? Pur și simplu *rămâne cu mâna pe el.* Pe brațul musculos al soțului meu. Pentru mult prea mult timp. Vreau să spun că trebuie să existe o limită până la care îți este permis să pipăi mușchii unui bărbat care nu ți-e soț, nu-i așa?

Însă este un gest inofensiv. Propriul ei soț este *chiar aici,* la urma urmelor. Iar Jonathan nu pare câtuși de puțin afectat de situație. Probabil știe că Suzette are obiceiul să flirteze încontinuu și a învățat s-o ignore.

Îmi spun că n-am de ce să-mi fac griji.

Și aproape că reușesc să mă conving.

OPT

N-am fost niciodată la o cină atât de sofisticată.

OK, pentru început, trebuie să spun că avem cartonașe cu numele noastre, ca să știm unde să ne așezăm. Cartonașe pentru locurile la masă! Și nu pot să nu remarc cum cartonașele o plasează pe Suzette de aceeași parte a mesei cu Enzo, iar pe mine de cealaltă parte, cu Jonathan. Mai mult, copiii nici măcar nu stau cu noi la masă! Ar fi suficient loc pentru încă două persoane la masa asta din lemn masiv de mahon, și totuși pentru ei a fost aranjată o măsuță mai mică, în cealaltă parte a camerei. Practic, ne trebuie un binoclu ca să-i vedem.

— Am zis că poate copiii ar vrea să aibă spațiul lor, spune Suzette.

Din experiența mea, copiii nu vor niciodată un spațiu al lor. *Niciodată.* Abia de curând mersul la toaletă a încetat să mai fie o experiență de familie. Mai mult, masa copiilor este mult prea mică. S-ar potrivi mai degrabă pentru o căsuță de păpuși. Văd din expresia de pe chipul lor că nu sunt deloc încântați.

— Asta-i o masă pentru bebeluși, bombăne Nico. Nu vreau să stau acolo!

— *Fai silenzio,* șuieră Enzo.

Desigur că ambii copii vorbesc fluent italiana, pentru că Enzo le-a vorbit așa încă de mici, deci sunt bilingvi. Tatăl lor spune că au amândoi un accent american îngrozitor, dar mie mi se pare că italiana lor sună destul de bine. În orice caz, avertismentul lui Enzo îi potolește imediat și se așază fără tragere de inimă la măsuța ridicol de mică. Aproape că-mi vine să le fac o poză așezați acolo, cu o expresie de-a dreptul nefericită pe chipuri, dar bănuiesc că asta i-ar înfuria și mai tare.

Enzo pare la fel de uluit de faza cu stabilirea locurilor la masă. Se prăbușește pe scaunul care i-a fost alocat și ridică una dintre furculițele așezate pe masă.

— De ce avem trei furculițe? se interesează el.

— Păi, explică răbdătoare Suzette, una este, desigur, furculița pentru felul principal, cealaltă pentru salată și mai ai și furculița pentru spaghete.

— Și în ce fel e diferită furculița pentru spaghete de aia pentru felul principal? întreb eu.

— Oh, Millie, râde Suzette.

Însă nu-mi răspunde, chiar dacă mie mi se pare că am pus o întrebare bună.

— Deci, cum vi se pare până acum cartierul? ne întreabă Jonathan, așezându-se pe scaunul cu spătar înalt din lemn și așternând cu grijă un șervet în poală.

Mă foiesc pe locul meu. Scaunele par dureros de scumpe, fiind făcute din lemn masiv, dar sunt surprinzător de inconfortabile.

— Ne place foarte tare.

Suzette se sprijină cu bărbia în pumn.

— Ai cunoscut-o pe *Janice*?

— Da.

— E nebună rău, nu? cotcodăcește ea. Femeia aia se teme și de umbra ei. Și e așa de băgăcioasă! Nu am dreptate, Jonathan?

Jonathan ia o gură din paharul cu apă și îi zâmbește vag nevesti-sii, dar nu spune nimic. Apreciez faptul că nu se repede să-și vorbească de rău vecina, chiar dacă poate că Janice o merită. Pe de altă parte, Suzette…

— Își ține băiatul în *lesă,* îmi amintesc eu. Era legată de rucsac.

Suzette chicotește.

— Este caraghioasă protecția asta exagerată. Crede că la fiecare colț există niște spiriduși care abia așteaptă să-i înșface copilul.

— Era obsedată de o întâmplare petrecută într-un oraș din apropiere, zicea că a fost răpit un băiețel.

— Exact, clatină ea din cap. A fost o dispută pentru custodie între părinți, iar tatăl l-a luat peste graniță, în Canada. Până la urmă l-au adus înapoi. A fost și la știri la vremea respectivă, dar Janice se poartă de parcă ar fi un baubau care bântuie pe-afară! Și asta nici măcar nu-i cea mai mare problemă cu ea. Ar trebui să auzi ce prostii a mai făcut.

Tresar.

— Ce-a mai făcut?

— Deci, am făcut odată un grătar în curte, începe Suzette, și abia dacă am fript ceva acolo. Doar niște languste și un file. Am avut câțiva musafiri, nu mai mult – nu-i așa, Jonathan?

— Nu-mi mai amintesc exact, dragă.

— În fine, continuă ea, chiar în mijlocul micii noastre petreceri cu grătar, apare poliția! Janice sunase la

poliție și le spusese că am făcut un foc în curte! Îți dai seama?

— Aveți un grătar la voi în curte? întreabă Enzo interesat.

— Ar trebui să vă luați și voi, spune Jonathan.

— Sau să-l încercați pe al nostru, se oferă Suzette. Sunteți bineveniți să treceți pe aici și să întoarceți niște fripturi, dacă vreți.

— Se poate? întreabă Enzo entuziasmat.

E de-a dreptul ciudat, pentru că, atunci când l-am cunoscut pe Enzo, cu peste douăzeci de ani în urmă, mi s-a părut cu mult mai entuziast decât oricare bărbat întâlnit de mine până atunci. Era de-a dreptul *aventuros.* Acum îmi dau seama de adevărul crud: cea mai mare fantezie a omului ăstuia este să frigă niște burgeri pe grătarul din curte. Sau așa ai crede, dacă l-ai vedea cum o chestionează pe Suzette despre avantajele și dezavantajele grătarului. Poate că m-aș implica și eu mai mult în discuție dacă, în timp ce-i vorbește, Suzette nu ar simți nevoia să-l atingă *neîncetat* pe braț.

Adică poți vorbi cu cineva și fără să pui mâna pe el. E posibil.

Slavă Cerului, conversația despre grătar se întrerupe când Martha apare din bucătărie, aducându-ne tuturor câte o farfurie cu salată. Nu știu ce a pus în ea, dar miroase a zmeură și văd și niște gogoloaie de brânză.

— Mulțumesc, Martha, spun eu când observ că Suzette nu catadicsește să-i mulțumească.

Aștept să-mi răspundă „cu plăcere”, dar femeia se mulțumește doar să mă privească fix, până când sunt nevoită să mă uit în altă parte.

Nu pot mânca așa, cu privirea Marthei ațintită asupra mea, dar imediat ce iese din încăpere, mă înfig în salată. Nu prea sunt eu amatoare de salate, dar uau, adică *uau.* Dacă toate salatele ar avea gustul ăsta, atunci poate că *aș deveni* și eu fan. Habar n-aveam că pot fi așa delicioase.

— Millie, chicotește Suzette. Vezi că folosești furculița pentru spaghete la salată!

Serios? Mă uit în jur, la ceilalți, și văd că mănâncă toți, folosind, pare-se, altă furculiță decât cea cu care mănânc eu, chiar dacă, drept să spun, pentru mine toate arată la fel. Iar Enzo, care în mod sigur nu știe mai multe decât mine despre folosirea furculiței, mi-o arată pe cea

mai îndepărtată de farfurie. De unde a știut de chestia asta?

Uau, situația este straniu de stânjenitoare. Schimb furculițele între ele cât de repede pot.

— Și tu cu ce te ocupi, Jonathan? întreb eu, ca să le distrag atenția de la dezastrul cu furculița.

— Finanțe.

Îi zâmbesc.

— Pare interesant.

El ridică din umeri.

— Ne ajută să ne plătim facturile. Categoric nu este la fel de interesant ca meseria lui Suzette.

Spunând acestea, se întinde peste masă ca s-o apuce de mână. Ea îl lasă preț de o clipită, apoi își trage mâna.

— Îmi place la nebunie să fiu în preajma oamenilor, spune Suzette. Datorită jobului meu, îi cunosc pe toți din zonă. De fapt…

Face ochii mari, ca și când tocmai i-ar fi venit o idee.

— Te-aș putea ajuta și pe tine, Enzo.

— Pe mine? se încruntă el.

— Da!

Se tamponează cu șervetul pe buze și nu pot să nu observ că rujul i-a rămas absolut intact. Sunt destul de sigură că al meu s-a dus de tot acum câteva frunze de salată, dar presupun că e în regulă, din moment ce avea exact aceeași culoare ca a buzelor.

— Cauți clienți pentru serviciile tale de peisagistică, nu? Ei bine, eu îi știu pe toți cei din împrejurimi care cumpără case. Pot să-ți trec numele în pachetul de bun-venit.

Enzo rămâne cu gura căscată.

— Ai putea face asta?

— Desigur, prostuțule!

Și apoi îl atinge iar pe braț. Iar! Încearcă oare să atingă vreun record mondial sau ceva de genul ăsta?

— Suntem vecini, nu-i așa?

— Nu știi dacă fac treabă bună.

Enzo este *cu adevărat* priceput în meseria lui. Desigur, o parte dintre femei îl angajează doar pentru că e foarte sexy, dar își *păstrează* clientela fiindcă lucrează absolut minunat și el o știe. Însă are mereu și sentimentul că trebuie s-o dovedească permanent.

— În acest caz, spune ea, poate că ar trebui să-mi faci o demonstrație privată.

Nu-mi place încotro se îndreaptă treaba asta.

— Avem nevoie disperată de un pic de îngrijire pentru curtea noastră, îi explică Suzette. Mi-ar plăcea foarte tare să grădinăresc un pic pe acolo, dar mă tem că n-am noroc la plante. Dacă ai putea să-mi arăți ce să fac și să mă și instruiești un pic în privința asta, te voi recomanda bucuroasă tuturor celor pe care-i cunosc.

Enzo se uită la mine. Deschide gura, aproape sigur ca să mă întrebe dacă sunt OK cu acest aranjament, dar chiar în acel moment Suzette adaugă:

— Știți ce-mi place mult de tot la voi doi? Că aveți încredere unul în celălalt, spre deosebire de multe alte cupluri. Enzo nu simte nevoia să-ți ceară permisiunea, Millie, pentru orice lucru de nimic.

Și așa, Enzo nu mai spune ce voia să spună.

— Deci, ce zici? îl întreabă ea din nou. Ne-am înțeles?

Arunc o privire disperată spre Jonathan, sperând că va interveni și va spune că propunerea nu i se pare în regulă. Dar Jonathan stă acolo fără să facă nimic, îndesându-și în gură furculițe încărcate cu salata aia straniu de delicioasă și părând absolut netulburat. Desigur, de ce *ar trebui* să-și facă griji? Enzo nu va face decât să grădinărească un pic pe la vecini. Nu există niciun motiv pentru care să fii gelos.

Și, hai să fim serioși, doar Suzette nu e prima femeie care se dă la soțul meu. Nu este nici prima, și n-o să fie nici ultima.

Numai că există ceva în flirtul lui Suzette care mă înfurie mai tare decât cochetăria casnicelor plictisite care văd în soțul meu un păpușel plăcut la vedere. Însă nu pot să spun ce anume.

— Desigur, spune Enzo. Te ajut bucuros.

Martha revine din bucătărie, aducând alte farfurii cu mâncare. Mă uit spre masa copiilor, să văd dacă au mâncat ceva din salată – de obicei, nu îi conving s-o înghită decât dacă-i ameninț cu vreo pedeapsă – și descopăr șocată că Nico aproape că și-a curățat farfuria. De asemenea, sunt un pic invidioasă și pe faptul că ei pare că au primit o singură furculiță.

Martha ne ia din față farfuriile cu salate și le schimbă cu un fel care pare italian. Din păcate, vecina

noastră Suzette nici n-are idee cât de mofturos este Enzo când vine vorba de mâncare italienească. Ei bine, este pe cale să afle.

Enzo se uită la farfurie, inspirând profund aromele.

— Astea sunt paste alla Norma?

Suzette dă încântată din cap.

— Da! Avem un chef italian și am ghicit din accentul tău că ești din Sicilia, așa că mi-am zis că o să-ți facă plăcere să mănânci așa ceva.

Îmi țin respirația, așteptând ca Enzo să împingă farfuria sau poate să ia câteva înghițituri, din politețe. În schimb, îl văd cum aburcă o furculiță plină de spaghete și aproape că-i dau lacrimile.

— *Oddio*… Au exact gustul celor pe care mi le făcea *nonna* mea.

— Mă bucur așa de tare că-ți plac! izbucnește ea. Au un gust excepțional, nu-i așa? Desigur, îmi dau seama că nu sunt la fel de bune ca atunci când ți le prepară Millie.

— Millie nu știe să gătească felul ăsta, spune Enzo.

Suzette bate din genele ei lungi.

— Nu?

Acum, toți cei de la masă mă privesc țintă, de parcă aș fi cea mai nenorocită persoană din univers pentru că nu-i fac soțului meu paste à la Norvegia sau cum mama dracului le zice. În apărarea mea, ori de câte ori încerc să prepar mâncare italiană, Enzo se poartă ca și cum aș vrea să-l otrăvesc. Cine ar fi zis că felul ăsta o să-i placă atât de mult încât aproape să-l facă *să plângă*?

Apuc furculița și o înfig în ceea ce pare o bucățică de vânătă. O îndes în gură și… Uau, e destul de bună. Nu o să-ncep să plâng din cauza asta, dar chiar sunt niște paste excelent gătite.

— Oh, Millie, chicotește Suzette. Acum ai luat furculița *pentru desert*!

Dacă până la finalul acestei seri nu am înjunghiat-o încă pe Suzette cu una dintre furculițele astea, atunci asta o să se întâmple numai din cauza faptului că nu știu pe care s-o folosesc în acest scop.

NOUĂ

— Ești furioasă, remarcă Enzo.

Nu știu de unde și-a dat seama. Poate din faptul că abia dacă am scos o vorbă pe drumul înapoi spre casă, cărând în brațe plăcinta cu mere, întrucât, în ciuda faptului că mi-a cerut să aduc un desert, Suzette tot l-a pus pe chef să facă un suflé de ciocolată absolut uluitor. Poate din felul cum am trântit ușa frigiderului, după ce am aruncat acolo plăcinta rămasă intactă. Sau din felul cum am tropăit pe scări spre dormitor și am trântit ușa după mine, ieșind doar ca să le spun copiilor noapte bună.

— O să mănânc eu plăcinta, spune Enzo în timp ce se strecoară în pat, lângă mine. Îmi place la nebunie plăcinta cu mere. Nu-mi pasă că ai scăpat-o pe jos.

— N-am scăpat-o.

— Nu?

Scot un mârâit. Faptul că Enzo habar n-are de ce m-am supărat mă împiedică să mai fiu la fel de furioasă. De asemenea, și-a dat și cămașa jos, iar asta mă împiedică și mai tare.

— Chiar trebuie să lucrezi la Suzette în curte? îl întreb.

Se lasă pe spate în perne și oftează.

— Oh. Aia era.

— Ei bine? Chiar trebuie?

— De ce te deranjează chestia asta?

— De aia.

— „De aia” nu-i un răspuns, mi-o întoarce el cu o replică iritantă mai ales pentru că eu le-o servesc neîncetat copiilor.

— Pur și simplu am impresia că Suzette are un plan.

— Un plan?

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Înțelegi tu.

— Nu înțeleg.

— Oh, Doamne.

Mă răsucesc spre el.

— Enzo, femeia aia a flirtat cu nerușinare cu tine toată noaptea! Nu te-a slăbit o secundă!

Se strânge în brațe cu o expresie prefăcută de groază.

— O femeie flirtează cu *mine*? *Ma va'*! Cum aș putea rezista oare la asta?

Îmi dau ochii peste cap:

— OK, OK…

— Probabil că o să fugim în lume împreună.

— *OK.*

Îmi rânjește cu toată gura.

— Sunt flatat că-ți faci griji din pricina asta. Dar, Millie, știi și tu că nu m-aș uita în veci la altă femeie.

— Oh, serios?

— Serios. Aș fi un prost să te înșel.

— Așa crezi?

— Oh, da.

Se răsucește pe o parte, proptindu-și capul în palmă.

— Tu ești soția mea. Mama copiilor mei. Te iubesc atât de mult.

— OK…

— De asemenea, adaugă el, știu bine că nu trebuie să te trădez. Mi-ar plăcea să respir în continuare.

— Da, sigur, pufnesc eu.

— Cum poți spune că ești îngrijorată din cauza lui Suzette? răbufnește el. Suzette… *ea* e aia care trebuie să-și facă griji.

— Ha, ha, foarte amuzant.

— Nu glumesc deloc, spune Enzo, deși i se arcuiesc colțurile buzelor. Mi-e frică rău de tine, Millie Accardi.

Mă strâmb la el.

— Da, sigur. Doar *tu* ești Domnul Tip Drăguț.

Ca să spunem adevărul, amândoi am făcut lucruri foarte rele. Lucruri care nu pot fi spuse în cuvinte, deși mi-ar plăcea să cred că au fost, toate, în slujba dreptății. Însă, oricum ar fi, dacă ar trebui să ținem evidența, sunt cu mult în fața soțului meu. Eu am făcut lucruri mult mai rele decât el. La urma urmelor, el n-a făcut niciodată ceva atât de îngrozitor încât să-și piardă libertatea.

Însă, desigur, astea sunt numai chestiile de care știu. Am sentimentul că Enzo a trăit peste ocean o viață despre care n-am nicio idee. Odată am reușit să-mi adun curajul să-l întreb dacă a ucis pe cineva și a râs de parcă aș fi făcut o glumă, însă nu a negat. Iar apoi a găsit repede o cale să schimbe subiectul.

Nu l-am întrebat decât o singură dată, atunci. Fiindcă, după momentul acela, n-am mai fost sigură că vreau să știu.

Enzo își plimbă ușor degetul pe conturul feței mele.

— Millie… șoptește el.

Mă uit peste umăr, spre fereastra prin care luna își aruncă razele asupra noastră.

— Când o să pui storurile alea?

— Mâine. *Promit.*

Închid ochii, încercând să mă bucur de senzația pe care mi-o lasă atingerea soțului meu și de buzele lui lipite pe gât. Dar, cu ochii închiși, devin conștientă de altceva. Un zgomot venit de undeva, din casă.

Deschid larg ochii.

— Ai auzit aia? îl întreb.

Își îndepărtează buzele de gâtul meu.

— Ce să aud?

— Sunetul ăla. Ca și cum… ca un râcâit.

E un sunet foarte neliniștitor. Aproape ca niște unghii scrijelind o tablă. Iar și iar și iar. Și vine de undeva, din casă.

Enzo râde la mine.

— Poate o fi pe acoperiș omul ăla cu cârlig în loc de mână?

Îi dau una peste ceafă.

— Vorbesc serios! Ce *este* asta?

Stăm amândoi neclintiți câteva clipe, ascultând. Și, desigur, zgomotul a încetat.

— Eu nu aud nimic, spune Enzo.

— Pentru că a încetat.

— Oh.

— Dar *ce* să fi fost?

— Probabil că se așază casa.

— Se *așază* casa?

Mă uit la el ca trăsnită.

— Nu există una ca asta. Ai inventat-o tu acum.

— Ba da, există. Și, oricum, tu ești vreo mare expertă în case? Casele scot tot felul de zgomote. Și ăsta tot de acolo e. Mare chestie.

Nu cred că sunt de acord cu el, însă, în același timp, nu pot protesta prea convingător acum, că zgomotul a încetat.

Ridică din sprâncene.

— Deci… pot să *continui*?

Nu sunt într-o dispoziție prea erotică acum, după ce am auzit zgomotul ăla venind din măruntaiele casei, chestie la care se adaugă și ferestrele complet expuse. Dar

Enzo și-a reluat deja sărutările pe gât și, trebuie să mărturisesc, îmi este foarte greu să-i cer să se oprească.

ZECE

Joia este ziua când am dimineața liberă.

Copiii merg singuri în stația de autobuz, așa cum au făcut și ieri. Sunt sigură că Janice e traumatizată când îi vede apărând singuri, dar eu nu-mi fac așa de multe griji. Îi urmăresc de la una dintre ferestrele din față ale casei (care are acum și storuri – mulțumesc, Enzo) și văd cum se urcă în autobuz și pleacă spre școală.

Copiii sunt foarte bine. Mamele se îngrijorează în permanență, de fundal, dar eu, una, refuz să fiu genul acela care își ține copilul în lesă. La un moment dat, tot va trebui să-i dai drumul, chiar dacă asta te înnebunește.

Odată cu plecarea lor, casa rămâne cufundată în tăcere. În general, Ada e destul de reținută și închisă în ea, însă Nico pare mereu un vârtej de energie. Când nu este acasă, totul pare cufundat într-o liniște mormântală. Se lăsa tăcerea și când locuiam în micul nostru apartament, dar acum, când avem o casă mai mare (deși unii zic *cochetă*), liniștea pare mult mai adâncă. Cred că aici avem și ecouri. *Ecouri.*

Nu știu ce să fac cu timpul meu liber. Poate îmi pregătesc micul-dejun și citesc o carte. Mă îndrept spre bucătărie și scot cutia cu ouă. Pe măsură ce înaintez în vârstă, încerc să mănânc cât mai sănătos și am auzit că ouăle sunt destul de sănătoase dacă nu le prăjești în ulei sau unt. (Ceea ce pare în mod evident nedrept, fiindcă exact asta le face să aibă cel mai bun gust.) Așa că pun la fiert niște apă pentru oul fără ulei/unt, când aud soneria de la intrare.

Mă grăbesc spre ușă și o deschid larg fără să verific înainte cine e, fiindcă așa e cartierul în care locuiesc acum. Când stăteam în Bronx, nu deschideam niciodată ușa fără să mă uit mai întâi cine e de partea cealaltă. Dacă era o persoană necunoscută, îi ceream să țină un act de identitate în dreptul vizorului. Însă cartierul acesta este atât de sigur. Nu mai trebuie să-mi fac griji pentru nimic.

Mă surprinde însă foarte tare s-o văd în prag pe Martha – menajera lui Suzette – îmbrăcată într-una din rochiile ei cu flori, cu un șorț alb și apretat pe deasupra, având într-o mână o pereche de mănuși de cauciuc și în cealaltă, un soi de mop foarte avansat.

— Bună, îi spun eu, fiindcă nu știu ce altceva să-i spun.

Martha mă fixează cu aceeași privire sfredelitoare; fața ei lată este impenetrabilă ca o mască.

— Este joi. Am venit la curățenie.

Poftim? Îmi amintesc când a zis că e liberă joia, dar nu-mi amintesc să fi fost de acord s-o primesc la mine. De fapt, îmi amintesc perfect că am încercat să găsesc o modalitate amabilă de a-i spune că nu suntem interesați, înainte ca Suzette să mă distragă, insultându-mi plăcinta. Deci și-*a făcut apariția* pur și simplu, fără să confirmăm planurile?

Oare Suzette a pus-o să facă asta?

— Ăăă, încep eu. Eu… apreciez că ai venit și tot efortul, dar, așa cum am spus alaltăieri, chiar nu avem nevoie…

Martha nici nu se clintește. Nu pricepe mesajul.

— Uite, continui eu, noi nu… adică pot să-mi fac singură curat în casă. Nu trebuie să…

— Soțul tău mi-a zis să vin, mă întrerupe Martha.

Poftim?

— El… el ți-a spus?

Dă din cap aproape imperceptibil.

— M-a sunat.

— Ăăă, spun eu din nou. Scuză-mă o clipă.

Astăzi, Enzo începe mai târziu, așa că în dimineața asta doarme mai mult. Dar mă reped pe scări în sus și, când dau de el lungit pe partea lui de pat, îl împung în umăr. Flutură din gene, însă nu deschide ochii. Îl scutur iar, de data asta mai violent, și într-un final se uită spre mine somnoros.

— Millie? murmură el.

— Enzo, îi spun, ai chemat-o tu pe menajera recomandată de Suzette?

Se ridică încet în capul oaselor, frecându-se la ochi. Au existat dimineți când l-am văzut trezindu-se și sărind din pat, alert într-o clipită. Dar nu a mai făcut asta de multă vreme. Poate chiar de când erau copiii mici. În prezent, durează cam cinci minute ca să devină îndeajuns de coerent pentru o conversație.

— Da, spune el într-un final. Am sunat-o.

— De ce ai făcut una ca asta? Nu ne permitem menajeră. Pot să fac eu însămi curat.

Cască.

— Este în regulă. Nu cere atât de mult.
— Enzo…
Mai durează câteva secunde ca să se trezească de tot. Își leagănă picioarele pe marginea patului.
— Millie, ai făcut mereu curat pentru alții. De când te știu eu. Așa că, de data asta, lasă să curețe altcineva pentru tine.
Îmi frâng mâinile.
— Dar…
— Niciun dar. O să vină doar de două ori pe lună. Nu costă așa mult. De asemenea, Nico o să ducă gunoiul de acum înainte, iar Ada o să spele vasele. Am vorbit deja cu ei.
Dau să protestez iar, însă, *chiar* ar fi drăguț să nu fie nevoie să mai fac curat. Are dreptate – fac asta dintotdeauna. Am trecut de la curățenia prin casele altora la curățenia după propriii copii. Nu că Enzo nu m-ar ajuta niciodată, dar curățenia într-o casă cu patru suflete nu-i o treabă așa ușoară.
— Nu costă așa mult, repetă el. O meriți.
Poate că da. Poate chiar o merit. Și, oricum, pare să se fi decis, așa că n-o să mă cert cu el.
Dar de ce tocmai *Martha*?
Mă întorc în living, unde menajera a localizat deja cu precizie locul în care ținem produsele de curățat și a trecut la treabă. OK, poate că are o problemă în felul cum se holbează la mine, dar o mulțime de oameni se poartă ciudat în lume, iar ea pare incredibil de competentă la făcut curățenie. Multe dintre familiile pentru care am lucrat aveau o listă nesfârșită de instrucțiuni despre cum să procedez la ei în casă, dar am jurat că, dacă îmi voi permite vreodată genul ăsta de ajutor, nu voi fi așa de nesuferită.
— Enzo zice că e OK, o informez eu.
Dă înțepată din cap, spre mine. Femeia asta pare să nu vorbească niciodată. Îmi amintește un pic de gărzile de la palatul regal din Anglia, care nu pot să vorbească sau să zâmbească.
Încerc să-mi fierb un ou, dar e greu să gătesc ceva cu Martha lângă mine în bucătărie, frecând îndârjită blatul mobilei și ridicând privirea spre mine la câteva secunde. Chiar dacă bucătăria e mult mai mare decât cea pe care o aveam în oraș, e ciudat să fiu aici în timp ce ea face curat. Mi se pare straniu, de parcă aș fi una dintre bogătanele

alea fițoase care își angajează servitori, lucru amuzant având în vedere că… în fine, abia dacă ne putem permite această casă, chiar și cu o reducere de preț de zece la sută. Această casă, care a fost, probabil, șopron pentru animale. (Deși nu prea cred asta. De fapt, sunt destul de sigură că nu.)

Mă dau la parte cu stângăcie, pentru ca Martha să-și poată face treaba.

— Scuze, mormăi încet.

De cele mai multe ori, cei pentru care lucram plecau de acasă când veneam la curățenie și apreciam acest lucru. Chiar dacă angajatorul nu-mi spunea pas cu pas cum să-mi fac treaba, ceea ce unii dintre ei chiar tăceau, mă simțeam mereu judecată în tăcere, atunci când se aflau acasă. Sau mi se părea că mă urmăresc ca să se asigure că nu fur nimic. Și chiar și atunci când nu făceau nimic din toate astea, pur și simplu *îmi stăteau în drum.*

În cele din urmă renunț la ou și iau o banană, pentru că nu mă pot gândi la alt mic-dejun pe care să nu trebuiască să-l gătesc. Plec în living cu tot cu banana ușor maronie și mă prăbușesc pe canapea, cu telefonul în cealaltă mână.

Poate că ar fi bine să-mi iau liber miercuri dimineața.

Îmi citesc e-mailurile, rezolvând ce pot să rezolv. Copiii merg la școala cea nouă de mai puțin de o săptămână, dar am primit deja zeci de e-mailuri de la școală. Directoarea pare hotărâtă să le scrie zilnic tuturor părinților. Este o diferență remarcabilă față de școala publică din Bronx. Da, nici aici nu plătim taxe, dar părinții au o grămadă de pretenții. Printre care și e-mailurile zilnice, se pare.

Sfârșesc prin a le șterge aproape pe toate. Adică, na, câte mesaje poți citi despre apropiatul târg de carte sau despre o chestie numită Prânzul Lego?

Banana nu e prea grozavă, dar îmi potolește foamea. Mă gândesc să mai fac niște treburi pe afară până termină Martha curățenia. Doar că, atunci când mă ridic de pe canapea și mă întorc, aproape să-mi sară sufletul din mine.

Martha stă în pragul bucătăriei, țeapănă ca o mătură.

Este absolut neclintită. Arată ca un robot încremenit acolo – sau poate că termenul corect ar fi „cyborg”? Oricum ar fi, m-a speriat de moarte. Credeam că e

ocupată să curețe bucătăria, dar se pare că stă acolo și mă privește țintă cine știe de când. Iar când o surprind, nici nu se sinchisește să se uite în altă parte. Se holbează în continuare la mine, fără nici o jenă.

— Da? o întreb.

— Nu voiam să vă deranjez.

— Ăăă, nu-i nicio problemă. Ai nevoie de ceva?

Ezită câteva secunde, ca și când și-ar măsura cu grijă cuvintele. În cele din urmă, răbufnește:

— Unde țineți lichidul de curățat cuptorul?

De *aia* mă privea cu atâta insistență? Era nedumerită în privința locului unde țin curățătorul pentru cuptor? Chiar asta să fi fost?

— E în dulapul de lângă cuptor.

Unde altundeva să fie?

Martha dă din cap și se întoarce în bucătărie. Însă tot nu mă simt în largul meu. Chiar dacă Enzo vrea să avem menajeră, asta nu înseamnă că trebuie să fie Martha. Mi-aș dori mai degrabă o menajeră care să nu se holbeze la mine cu atâta insistență. Pe de altă parte, ea lucrează deja la noi. Dacă găsim pe altcineva, va trebui s-o concediem. N-am concediat pe nimeni în viața mea și nici nu ard de nerăbdare s-o fac.

Poate că va fi în regulă. La urma urmelor, acum știe unde e lichidul pentru curățat cuptorul și, potrivit lui Enzo, are și un tarif rezonabil. Casa lui Suzette era imaculată, deci categoric face treabă bună.

Și, așa cum a zis și Enzo, o merit.

UNSPREZECE

Astăzi, Nico se întâlnește cu Spencer, băiatul de la numărul 13, ca să se joace împreună.

Întâlnirea asta a fost aproape imposibil de stabilit. Locuim aici de două săptămâni și abia acum am reușit să aranjăm ceva. A trebuit să-i trimit lui Janice o copie a carnetului de vaccinări al lui Nico – nu glumesc. Sunt surprinsă că nu a cerut și analize de sânge și urină.

Însă merită, pentru că în weekenduri Nico debordează de energie și neastâmpăr, iar aici nu are o grămadă de prieteni în apropiere, așa cum avea pe când locuiam în vechiul apartament. Întâlnirea este stabilită pentru duminică la ora trei după-amiaza, acasă la Spencer, dar de la ora unu Nico mă tot întreabă, cam din sfert în sfert de oră, dacă a venit momentul să plece. Ajungem până în punctul acela în care, de fiecare dată când rostește cuvântul „mamă”, îmi vine să urlu.

— Mamă, spune el la trei fără un sfert. Pot s-o iau pe Micuța Kiwi acasă la Spencer?

Enzo și Nico au decis că nu mai vor să aștepte ca oul de călugăriță să eclozeze și călugărițele să se mănânce una pe alta, așa că au cumpărat o călugăriță mică, pe care au primit-o lunea trecută. Nico a numit-o Micuța Kiwi, ca un omagiu ciudat pentru fructul lui preferat.

— Doar dacă vrei să nu te mai cheme niciodată pe-acolo, îi răspund eu.

Cade pe gânduri.

— Atunci pot să-mi iau mingea și bâta de baseball?

Selecțiile pentru Liga Mică au fost vinerea trecută, iar Nico a intrat în echipă, un lucru minunat, pentru că asta va fi încă o modalitate de a-și face prieteni și de a mai consuma un pic din energia acumulată. În schimb, este și mai obsedat de baseball decât era până acum. În fiecare seară, Enzo îi aruncă mingi cu nemiluita. E plăcut să-i privesc, fiindcă Enzo descrie fiecare mișcare de parcă am fi cu adevărat la un meci de baseball. *Acceptă provocarea, se pregătește pentru lovitură... Și reușește*! *Aleargă spre prima bază, a doua bază...*

— OK, confirm, cu toate că sunt un pic îngrijorată că Nico o să scape mingea de sub control și o să spargă

vreo fereastră, moment în care Janice va face atac cerebral.

Nico lovește bine, dar nu are încă un control grozav.

În fine – *în fine*! – se face și ora trei, așa că ne putem îndrepta spre casa lui Spencer. Ada e tolănită pe canapea, citind o carte, cu părul ei negru și lucios răsfirat pe spate. Mă uluiește, încă o dată, frumusețea fiicei mele. Cred că ea nici nu-și dă seama de asta. Dumnezeu să ne ajute în momentul când o va face.

— Ada, spun eu, vrei să vii și tu cu noi?

Ada mă privește ca și cum mi-aș fi pierdut naibii mințile.

— Nu, mulțumesc.

— Tu ai prietene la care ai vrea să mergi în vizită? o întreb. Te duc fără probleme cu mașina.

Clatină din cap. Sper că și-a făcut prieteni la școală. Nu e nici pe departe la fel de sociabilă ca Nico, dar a avut mereu un grup restrâns de prietene. Trebuie să fie dificil să o iei de la capăt în clasa a cincea, dar Ada nu e genul care să se plângă. Aș putea să-i sugerez o ieșire seara, ca între fete, să fim doar noi două și să verific un pic cum stau lucrurile.

Îmi vine ideea să-l întreb și pe Enzo dacă vrea să vină cu noi, dar îmi dau seama că nu l-am văzut deloc în după-amiaza asta. Probabil că lucrează. Avea o grămadă de clienți în oraș, însă încearcă să mute toată afacerea pe insulă, așa că se stresează foarte tare. Este extrem de îngrijorat de cum vom reuși să ne plătim ipoteca. Apreciez tot ce face, însă, în același timp, mi-aș dori să fie mai mult prin preajmă.

În fine, se pare că o să mergem doar eu și Nico. Așa că îmi înșfac poșeta și traversăm de cealaltă parte a giratoriului, spre numărul 13 pe strada Locust – casa despre care se presupune că ar fi fost pentru servitori. Pe drum trecem spre casa lui Suzette și, fără să vreau, aud multe zgomote venind dinspre curtea din spatele casei. Ce naiba fac acolo?

Când ne deschide ușa, lui Janice îi cade fața, ca și când, deși ne-a invitat, spera să nu ne facem apariția.

— Oh, spune ea. Intrați, dacă ați venit.

— Mulțumesc, răspund eu.

Imediat ce pășim pe covorașul de la intrare, arată spre picioarele noastre.

— Scoateți-vă pantofii.

Îmi descalț sandalele închise la vârf și Nico azvârle cât colo pantofii sport care, spre oroarea mea, aterizează în hol. Mă reped să-i recuperez de acolo și să-i așez frumos în rastelul pentru încălțăminte. Astăzi abia dacă am ieșit din casă, așa că n-am idee de ce încălțările lui sunt pline de noroi. Iar, când mă uit la șosete, văd că și acelea sunt la fel de murdare. Cum s-a întâmplat așa ceva?

— De ce ai șosetele murdare? îl întreb.

— M-am jucat în curte, mamă.

— În *șosete*?

Nico ridică din umeri.

Sfârșește prin a-și scoate și șosetele, iar de dedesubtul lor răsar niște tălpi *tot* murdare, însă presupun că mai puțin decât pantofii sau șosetele. Diseară trebuie să îmbăiez acest copil în înălbitor.

Spencer și Nico par extraordinar de bucuroși să se vadă, ca niște prieteni care nu s-au mai întâlnit de multă vreme, chiar dacă au fost împreună la școală acum nu mai mult de două zile. Aleargă să iasă în curte, în timp ce Janice strigă după Spencer: „Ai grijă!"

Își frânge mâinile, privind în urma lor. Nu știu dacă ar trebui să mă ofer să stau cu ea sau dacă mă vrea aici. Dar pare să aibă nevoie de o băutură tare. Într-un final se întoarce spre mine și sunt sigură că o să-mi ofere niște limonadă sau brânză și biscuiți; în schimb, ea mă întreabă:

— Cât de des îl verifici pe Nico de păduchi?

Rămân cu gura căscată. Aș vrea să mă arăt ofensată, dar Nico a avut păduchi de trei ori. La fel și Ada, lucru mult mai greu de gestionat, pentru că nu poți să razi în cap o fetiță de opt ani. Ăsta e genul de lucru despre care va vorbi la terapie, peste ani.

Însă, categoric, am trecut cu lama peste căpățâna fiului meu. La început nu a fost prea încântat, însă când Enzo s-a oferit să se radă și el în cap, totul a devenit amuzant.

— Nu are păduchi, spun eu.

Mijește ochii spre mine.

— De unde *știi*?

Nu știu cum să-i răspund.

— Nu se scarpină, deci…

— Ai un pieptene des pentru păduchi?

— Ăăă, da…

— Ce marcă?

Nu știu cât o să mai suport conversația asta. Vreau să spun că îmi displac păduchii la fel de mult cât îi displac și ei, adică mult de tot. Dar nu este subiectul meu preferat de discuție.

— Ascultă, îi spun. Trebuie să plec…

— Oh.

Janice se dezumflă.

— Mă gândeam că poate mai stai un pic. Am făcut suc proaspăt.

Pare sincer dezamăgită. Cu toate că a fost necioplită în privința alegerii mele de a fi mamă cu serviciu, îmi dau seama că, dacă stă acasă toată ziua, trebuie să se simtă destul de singură. Și nici eu nu mă prea pricep să-mi fac prieteni. Poate că Janice și cu mine am pornit cu stângul și, până la urmă, o să fie cea mai bună prietenă a mea din Long Island. Vreau să zic, *de pe* Long Island.

— Mi-ar plăcea să-l gust, îi spun.

Janice se înviorează un pic și o urmez în bucătărie. Deloc surprinzător, totul este imaculat. Podeaua arată mult mai curată decât blatul meu de la bucătărie. Are o masă la fel ca a noastră, pe care sunt așternute șervete și suporturi pentru pahare. Se duce la frigider și scoate de acolo o carafă uriașă cu un lichid gros, granulat și verde. Umple ochi două pahare și îmi întinde și mie unul.

— Nu uita să pui suport dedesubt, îmi spune când mă vede că mă îndrept cu el spre masă.

Se așază în fața mea, în timp ce examinez lichidul din pahar. Mă rog, nu este chiar așa lichid. Are unele dintre proprietățile lichidului.

— Ce este, mai exact?

— Este *suc,* îmi răspunde ca și când i-aș fi pus cea mai idioată întrebare.

Vreau s-o întreb ce a pus în el de a obținut nuanța asta aprinsă de verde. Nu-mi vine în minte niciunul dintre fructele verzi pe care îmi place să le mănânc. Mă rog, ar fi un soi de pepene galben, dar nu știu dacă vreau să mănânc pepenele ăla sub formă de zeamă. Însă mă privește țintă și îmi dau seama că trebuie să iau o înghițitură din așa-zisul suc. În fine, poate e mai bun decât lasă aspectul lui să se vadă – aproape că trebuie să fie. Îmi încleștez degetele pe pahar, îl ridic spre gură și apoi îl înclin. Iau o înghițitură zdravănă și…

Oh, Dumnezeule.

Nu e mai bun decât arată. De fapt, e mai rău. S-ar putea să fie cel mai greţos lucru pe care l-am băgat vreodată în gură. Îmi adun toate puterile ca să nu-l scuip direct în pahar. Are un gust imposibil, ca și când ar fi cules iarbă din curte, cu tot cu țărână, și ar fi transformat-o în băutură.

— Delicios, nu? mă întreabă Janice, luând o înghițitură sănătoasă. Și, mă crezi sau nu, este și foarte nutritiv.

Mă mulțumesc să dau din cap, fiindcă încă mă chinui să înghit ce am în gură.

— Deci, spune ea, îți place în casa cea nouă?

— La nebunie, recunosc cu sinceritate. E un pic de lucru, dar suntem foarte mulțumiți de ea.

— Cele mai multe case au nevoie de îmbunătățiri când le cumperi. Și sunt sigură că ați luat-o și la un preț foarte bun.

Îmi ling buzele și regret imediat, pentru că simt iar gustul substanței aceleia verzi.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că n-a vrut-o nimeni altcineva.

Cuvintele lui Janice mă fac să uit cu totul amăreala sucului care mi-a rămas pe limbă.

— Ce vrei să spui?

Ridică din umeri.

— N-a mai existat decât o singură ofertă. Care a fost mai apoi retrasă.

Nu asta ne-a spus agenta imobiliară care ne-a vândut casa. A lăsat să se înțeleagă că există și alte oferte, dar mai mici decât a noastră. Oare ne-a mințit? Chiar am fost singurii interesați de această casă cochetă, dar minunată, dintr-un cartier cu școli excelente?

Cum se poate așa ceva?

— De ce n-a mai ofertat nimeni? o întreb pe Janice, încercând să nu las să se vadă cât de curioasă sunt să aflu motivul.

— N-am nici cea mai vagă idee, spune ea. Din exterior, pare o casă foarte bună. Bine construită. Cu acoperiș rezistent.

Ei bine, răspunsul ei îmi aduce ușurare.

— Trebuie să fie ceva din *interior,* adaugă după aceea.

Ceva din *interior*? Ce se află în interiorul casei mele care să fi speriat zecile de oameni veniți probabil în

vizită?

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la hârșâiturile acelea îngrozitoare care m-au ținut trează toată noaptea. Am fost atât de fericită când am primit telefonul care ne anunța că locuința este a noastră. Dar nu a existat nici măcar o zi, de când ne-am mutat aici, să nu mă întreb dacă nu cumva am făcut o greșeală teribilă…

— Așadar, spune Janice schimbând înțepată subiectul, cum a fost cina de alaltăieri seară, cu Suzette și Jonathan?

Ridic brusc capul, ușor iritată. OK, acum înțeleg de ce a vrut să rămân. Ca să mă provoace la o bârfă despre vecinii noștri. De *aia* mă aflu aici – nu ca să gust sucul ei bizar.

— A fost bine, îi spun.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să colportez răutăți despre Suzette și să-i dau și ei prilejul s-o facă.

— Bine? Greu de crezut.

— Par oameni cumsecade.

Janice își țuguie buzele.

— Nu sunt *deloc* cumsecade. Crede-mă. Sunt vecină cu ei de cinci ani.

Trebuie să-mi mușc limba ca să nu-i spun că și Suzette mi-a zis exact același lucru despre ea.

Categoric, e multă râcă între ele. Și, oricum, adevărul este că Suzette chiar nu pare o persoană cumsecade. Oricât de mult am încercat s-o cunosc mai bine în timpul acelei cine, la finalul serii a reușit să-mi displacă chiar *mai mult* decât la început.

— Măcar Jonathan pare cumsecade.

— Se poartă oribil cu el, adaugă Janice.

Nu a părut cea mai atentă soție de pe planetă, dar deocamdată n-aș merge atât de departe încât să spun că s-a purtat oribil.

— Serios?

— Ori de câte ori o atinge, ea se retrage. Îl pune în inferioritate ori de câte ori are ocazia. Îmi imaginez cum e viața lor sexuală.

Eu încerc să nu-mi imaginez așa ceva, de fapt.

Privirea lui Janice se fixează spre fereastra de la bucătărie, cu vedere perfectă spre intrarea în casa de la numărul 12 din strada Locust. Din bucătărie poate vedea pe oricine intră sau iese.

— Suzette Lowell este cea mai rea persoană pe care am întâlnit-o eu vreodată.

Uau, nici mie nu-mi place femeia aia, dar n-aș face o afirmație chiar atât de radicală.

— Pare…

În loc să beau lichidul cel verde, îl învârtesc în pahar.

— Cel puțin e prietenoasă.

— Știi că soțul tău este chiar acum la ea acasă?

Nu știu asta. Iar Janice își dă seama după chipul meu că habar n-aveam, lucru care pare să-i provoace o plăcere imensă.

— I-a deschis ușa chiar ea, acum vreo oră.

Are sens să știe treaba asta, ținând cont de vederea perfectă pe care o are asupra casei lui Suzette.

— Și este încă acolo.

— Nu-i nicio problemă.

Mă străduiesc să zâmbesc, fiindcă nu vreau să-i dau lui Janice satisfacția de a ști că această informație mă deranjează.

— Mi-a spus că o să lucreze la ea în grădină în curând, așa că probabil a decis să se ducă azi.

— Duminică? Nu pare zi de lucru.

— Enzo muncește tot timpul. Este foarte ocupat.

Janice ia o înghițitură din pahar, apoi își linge mustața verde lăsată de lichidul vâscos.

— OK. În fine, dacă ai încredere în el…

— Am încredere în el.

Rânjește la mine.

— Atunci n-ai de ce să-ți faci griji.

Janice încearcă să bage bățul prin gard, dar și eu încerc, la rându-mi, s-o ignor. Am încredere în Enzo. Adică, da, dintr-un motiv sau altul se pare că nu i-a trecut prin minte să-mi spună și mie că se duce să lucreze în curtea atrăgătoarei noastre vecine. Dar n-o să las să mă supere treaba asta. Poate că există lucruri pe care nu le știu despre soțul meu, dar știu sigur că este un bărbat bun. Mi-a dovedit asta în repetate rânduri, de-a lungul timpului. Și chiar dacă n-ar fi, tot nu cred că m-ar înșela.

N-ar îndrăzni s-o facă.

Mi-e frică de tine, Millie Accardi.

Și chiar ar trebui să-i fie.

DOISPREZECE

— Azi ai fost acasă la Suzette? îl întreb pe Enzo pe cel mai relaxat ton posibil, în timp ce se spală pe dinți. Încerc să nu par o soție geloasă, iar momentul în care se spală pe dinți pare potrivit ca să aduc vorba despre asta. Nu poate fi nimic mai lejer decât acum, nu?

Se uită la mine, oprindu-se în mijlocul periajului. Așteaptă preț de o clipă, apoi își reia spălatul.

— Da. Am ajutat-o în curte. I-am arătat niște trucuri pentru grădinărit. Exact așa cum a rămas stabilit.

— Nu mi-ai zis că te duci la ea.

— Este atât de important să-ți spun mereu unde mă duc?

Scuipă pasta de dinți în chiuvetă. Mă gândesc la toate momentele în care el m-a văzut pe mine scuipând pasta de dinți în chiuvetă – prea multe ca să le număr. Apoi mă gândesc la momentele în care a văzut-o pe Suzette scuipând pasta de dinți în chiuvetă – niciodată.

— Ar fi drăguț din partea ta, da, îi răspund, dacă mi-ai spune unde te duci în weekend. Ăsta n-ar trebui să fie timp de stat cu familia? Nu zici tu mereu așa?

Îmi aruncă o privire exasperată.

— Millie, ăsta e un job. Avem nevoie de bani – avem mare nevoie. Ce vrei, de fapt?

— Te plătește?

Nu-mi răspunde. Ceea ce înseamnă că răspunsul este „nu”.

— Deci te-ai dus acolo duminică. Și nu te-a plătit. În ce fel este ăsta un job?

Enzo se clătește, apoi scuipă iar în chiuvetă, de data asta mai agresiv. Apoi ridică privirea și nu pare deloc încântat.

— Millie, deja mi-a adus doi clienți noi. Mă ajută. Ne ajută *pe noi.*

Flutură brațele în jur.

— Cum crezi că o să plătim pentru casa asta?

Este un punct de vedere foarte corect. Construirea unei afaceri ține în mare parte de recomandări de la om la om. Iar Suzette poate fi de ajutor în privința asta.

Văd cum îi coboară umerii, într-o expresie de neajutorare.

— Uite, îmi pare rău că nu ți-am spus unde mă duc. Dar pregăteai plecarea aia cu Nico la Janice. Iar Ada nu vrea decât să fie lăsată să citească în liniște. Așa că mi-am zis că ar fi un moment bun să trec pe la ea, fiindcă n-avea nimeni nevoie de mine.

Din nou, are dreptate. Tot ce spune Enzo este sută la sută corect. Și, oricât de mult a muncit, a fost mereu alături de familia noastră. A participat la toate invitațiile la ceai organizate de Ada cu jucăriile ei de pluș, pe când era mică. Nici măcar eu nu puteam suporta petrecerile alea cu ursuleți de pluș, dar el a stat acolo, cuminte, de un milion de ori. Folosea tot felul de voci caraghioase pentru fiecare ursuleț în parte, deși toate vocile alea aveau accent italian.

— Și mie îmi pare rău, îi spun. Știu că încerci să-ți repui afacerea pe picioare. Nu voiam să-ți fac zile fripte.

Îmi zâmbește.

— E drăguț când ești geloasă. Fiindcă nu te văd niciodată așa.

Este ciudat, fiindcă are dreptate. Femeile se dau neîncetat la el, dar am avut mereu încredere. Nu știu de ce reușește Suzette să apese pe butoane în felul în care o face. Mai ales că e măritată, deci nu te poți aștepta c-o să fugă cu ea.

— Îmi pare rău, repetă Enzo. Mă ierți?

Nu răspund imediat, așa că se apropie de mine și mă sărută, făcându-mă să-i simt respirația proaspătă și mentolată. Așa cum era de așteptat, rămășițele furiei mele se topesc imediat. Îmi este imposibil să rămân supărată pe el.

— Mamă! Tată! se aude o voce prin ușă. Micuța Kiwi năpârlește! Trebuie să vedeți! Veniți repede!

Efectiv nu există ceva care să ucidă de tot romantismul decât momentul în care ți se spune că o călugăriță năpârlește la tine în casă. Enzo și cu mine ne uităm unul la altul.

— Mai târziu, Nico! strigă Enzo. Eu și maică-ta… stăm de vorbă. Avem… o conversație importantă. Vin mai încolo să văd, OK?

Dar Nico nu e persoana care să se dea bătută.

— Când? strigă el prin ușă.

Enzo oftează, recunoscând și el că oportunitatea pentru niște momente sexy s-a dus pe apa sâmbetei.

— Într-un minut.

Îmi face cu ochiul.
— Vrei să vezi cum năpârlește?
— O să sar peste asta, mulțumesc.
— Dar…
Se uită spre ușa de la baie, apoi la mine.
— Suntem bine?
Ezit doar o clipă.
— Da.
— De acum înainte, o să-ți spun când mă duc la Suzette. Îți promit.
— Nu trebuie, îi spun repede. Am încredere în tine.
Și chiar am. Am încredere deplină în el.
Însă nu am încredere în Suzette.

TREISPREZECE

Deschid larg ochii în mijlocul nopții. Se aude iar sunetul acela hârjâit.

Nu l-am mai auzit de câteva nopți. Speram că, până la urmă, casa s-a terminat de „așezat” sau de ce-o mai fi făcut-o să scoată un zgomot atât de înfricoșător, dar iată-l din nou, mai puternic ca niciodată.

Întorc capul ca să mă uit la ceasul de pe noptiera de lângă pat. Este ora două dimineața. De ce mama naibii se aude în casa mea scrijelitul ăsta, la două dimineața?

Îmi țin respirația, ascultând cu toată atenția de care sunt în stare.

Nu cred că este un animal. Nu cred că avem șobolani care să alerge de colo-colo, prin pereți. Adică, *sper* că nu avem. Sună ca și când…

Sună de parcă cineva ar fi prins acolo și încearcă să iasă.

Mă bântuie în continuare vorbele lui Janice. *Trebuie să fie ceva din interior.* Este ceva în neregulă la casa asta. *În interiorul* acestei case. Ceva care i-a pus pe fugă pe toți cei care au venit s-o vadă.

Nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Mă scoate din minți, pur și simplu.

Enzo doarme liniștit lângă mine. Sunetul nu a fost destul de puternic încât să-l trezească. Deși, ca să fiu sinceră, aș putea să cânt la trompetă lângă el și tot ar dormi buștean.

Dacă îl trezesc, n-o să fie prea încântat. Mi-a spus deja că a primit ceva de lucru mâine, în zori, la o distanță de patruzeci de minute cu mașina. Pe de altă parte, se poartă de parcă zgomotul ăsta ar fi ceva inventat de mine. Se pare că sunt singura care-l aude.

Într-un final, mă dau jos din pat. Categoric n-o să mai reușesc să adorm cu scrijelitul ăla în urechile mele. Măcar să investighez de unde vine.

Dincolo de ușa dormitorului, holul este scăldat în întuneric. Cumpănesc dacă să aprind sau nu lumina, cu degetele adăstând deasupra comutatorului. Nu vreau să trezesc pe nimeni, dar nici nu vreau să cad pe scări. Oricât de mult mi-ar plăcea tot spațiul din casa asta, simt un ghimpe de nostalgie pentru micul apartament din

Bronx, unde puteam practic să văd cam tot ce se petrece doar dacă făceam o răsucire la 360 de grade. Aici, în casă, sunt atât de multe cotloane și unghere.

Atât de multe locuri unde se poate ascunde cineva.

Ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, așa că decid să nu aprind lumina. O apuc pe dibuite pe hol, spre scări. Zgomotul vine de la parter. Sunt sigură.

— Alo? strig în josul scării.

Niciun răspuns. Firește.

Mă uit înapoi, în direcția dormitorului matrimonial. OK, deci se aude un soi de scrijelit la parterul casei, la ora două dimineața, iar zgomotul pare făcut de o ființă umană. Chiar am de gând să investighez de una singură? Chiar dacă o să fie ursuz după aia, n-ar fi mai isteț din partea mea să-l trezesc pe Enzo, ca să meargă cu mine?

Însă i-am mai zis o dată de râcâitul ăsta supărător. Și a pretins în repetate rânduri că el nu-l aude, iar mie mi-a zis că mă port copilărește. O să zică iar că se așază casa, apoi o să se întoarcă pe partea cealaltă și o să se culce la loc. În plus, n-am nevoie de un *bărbat* doar ca să inspectez parterul propriei case. N-o să pățesc nimic.

Oricum, Enzo este la o distanță de la care mă poate auzi dacă strig.

Mă prind zdravăn de balustrada scării. Preț de o clipă, sunetul se aude și mai tare – îndeajuns încât să-mi trimită fiori pe șira spinării. Este ca și când chestia aia care-l provoacă, orice-ar fi ea, vine spre mine.

Nu, gata, asta e. Mă întorc. Enzo trebuie să se trezească. Dacă nu aude zgomotul ăsta, atunci are nevoie de un test la ORL.

Doar că, înainte de a mă răsuci pe călcâie să mă întorc în dormitor…

Zgomotul încetează.

Rămân acolo, așteptând să înceapă iar. Dar nu începe. Casa este complet scufundată în liniște.

Nu-mi dau seama dacă mă simt ușurată sau dezamăgită. Sunt bucuroasă că sunetul acela groaznic a încetat, dar acum, că s-a dus, va fi imposibil de localizat.

Cobor oricum la parter. Pășesc încet pe fiecare treaptă până ajung la primul nivel al casei, care pare ireal de tăcut. Mijesc ochii, încercând să disting contururile mobilierului ascuns între umbre. Privirea îmi fuge dintr-un colț în altul, căutând originea acelui zgomot.

În cele din urmă, întind mâna și răsucesc comutatorul.

Nu-i nimeni aici. Parterul e absolut pustiu. Probabil că n-ar trebui să fiu surprinsă. Și totuși…

S-a auzit un zgomot. S-a auzit un zgomot venind de la parterul acestei case. *Nu* mi l-am imaginat eu. Și, imediat ce am început să cobor scările, a încetat. Este posibil ca cine l-a provocat să mă fi auzit venind și să fi încetat?

Nu, sunt ridicolă. Așa cum a spus și Enzo, probabil că se așază casa, nimic mai mult. Orice-o fi însemnând chestia asta.

PAISPREZECE

— Mamă.

Fierb niște sos de roșii într-o oală, în timp ce alături, într-o tigaie, am pus felii de vânătă la rumenit. Ghiciți ce pregătesc? Pasta alla Norma. M-am uitat la vreo cinci rețete de pe internet și am ales-o pe cea cu cele mai bune recomandări. Apoi am mers la cumpărături și mi-am luat toate ingredientele. Ba chiar de la supermarketul ăla *bun* – cel din cealaltă parte a orașului. Muncesc din greu la felul ăsta de mâncare. Dacă nu-l face pe Enzo să verse fie și o singură lacrimă, o să fiu foarte dezamăgită.

— Mamă, mamă, mamă, mamă, mamă. Mamă.

Las jos lingura cu care amestec în sosul de roșii și mă răsucesc să mă uit la Nico; se pare că nu prea îi iese treaba cu răbdarea.

Poartă aceiași blugi și același tricou cu care a fost azi la antrenamentul pentru Liga Mică, chiar dacă l-am rugat să se schimbe încă de când a ajuns acasă, pentru că erau destul de murdare. Însă, uneori, trebuie să-ți alegi războaiele care merită duse. Este deja în echipă de două săptămâni, iar antrenorul mi-a spus că până acum e unul dintre jucătorii vedetă. Și mi-a plăcut mai ales felul în care l-au ovaționat ceilalți copii când a venit la lovire.

— Mamă.

Părul negru și dezordonat îi intră în ochi.

— Unde e tata? A zis că o să mă antreneze în seara asta.

— Poate voia să spună „după cină”?

Scoate în afară buza de jos.

— Dar eu vreau să mă antrenez *acum.* Tata mi-a zis că o să-mi arate cum să arunc mingea cu boltă!

Ridic din sprâncene.

— Știe să facă așa ceva?

— Da! E uimitor. Crezi că o s-o ia la dreapta, dar apoi se duce spre stânga, apoi în sus, apoi în jos și apoi iar la dreapta!

Nu știu dacă această minge cu efect care sfidează gravitația este reală sau nu. Nico își idolatrizează tatăl, considerându-l un erou, până în punctul în care sunt convinsă că-și imaginează că mingea aia cu efect poate să

meargă și înapoi în timp, dacă asta vrea Enzo să facă. Ada este și ea la fel – amândoi cred că Enzo merge pe apă.

Iar eu nu sunt decât o mamă obișnuită, care prepară mâncare italiană mediocră. Dar este în regulă. Pentru mine, a fi o femeie obișnuită a însemnat mereu un vis imposibil, așa că sunt fericită să-l trăiesc. În ceea ce mă privește, cât timp copiii mă consideră plictisitoare, este minunat.

— Sunt sigură că o să ajungă curând acasă, îi spun lui Nico. Și o să luăm cina cam într-o jumătate de oră.

Nico își încrețește nasul.

— Ce pregătești?

— Este un fel preferat al lui tata: pasta alla Norma.

— Nu putem să mâncăm macaroane cu brânză?

Dacă i-aș da de ales, Nico ar mânca macaroane cu brânză la fiecare masă, inclusiv la micul-dejun. Și Ada la fel.

— O să las deoparte pentru tine niște spaghete cu unt și brânză.

Nico pare mulțumit cu acest compromis.

— Pot să mă antrenez singur în curte, până la cină?

Dau din cap, entuziasmată de faptul că este mulțumit să se antreneze în curte fără să fie nevoie ca eu sau Enzo să participăm. Nico țâșnește fericit pe ușă, așa că, până la cină, va fi probabil cât se poate de murdar.

Iar acum să ne întoarcem la pasta alla Norma.

Rețeta spune să sotezi vinetele până se rumenesc, dar la mine nu-și schimbă deloc culoarea. Nu par decât să se terciuiască și să se dezintegreze. Nu știu cu ce greșesc, pentru că mă descurc destul de bine în bucătărie. De parcă nu dibuiesc deloc felul ăsta de mâncare pe care trebuie să-l pregătesc corect pentru Enzo. Adică nu trebuie, dar…

Dintotdeauna a părut să-i placă ce i-am gătit. Când ne așezăm la cină și vede farfuria cu mâncare în față, se apleacă imediat spre mine și mă sărută pe obraz. Este ca un soi de mică mulțumire că i-am pregătit cina, chiar dacă este ceva simplu, ca pui cu orez. Însă nu l-am văzut niciodată să reacționeze la vreun fel de mâncare așa cum a făcut-o la cină la Suzette, alaltăieri.

Oare cu ce greșesc? De ce nu s-au rumenit deja nenorocitele alea de vinete?

Zdrang!

Întorc brusc capul, la auzul zgomotului de sticlă spartă. Fiul meu este expert mondial la spart chestii, așa încât sunt foarte obișnuită cu sunetul ăsta. Și sunt obișnuită și cu expresia panicată de pe chipul lui când intră alergând în casă, cu mâinile încleștate pe bâta de baseball.

— Mamă, am avut un accident.

Ce. Mare. Surpriză.

Îl urmez în curte și mă aștept să ridic privirea și să văd una dintre ferestrele de la dormitor făcută țăndări, însă, în realitate, e mult mai rău. Este o fereastră spartă, dar nu la casa noastră. Ci la casa de alături.

A spart una dintre ferestrele lui Suzette. Minunat. Lasă capul în jos.

— Îmi pare rău, mamă.

— Nu mie trebuie să-mi spui. O să-i ceri scuze doamnei Lowell.

Și probabil că va trebui s-o fac și eu. Pentru că am impresia că Suzette nu-i genul de persoană care să ridice din umeri la o fereastră spartă.

Treaba asta nu e bună. Deloc, deloc nu e bună. Nu știu cum mama dracului o să plătim stricăciunea asta.

În timp ce-l mân spre casa vecinilor mei, Nico se poartă ca și cum l-aș conduce spre scaunul electric. Nici eu nu-s prea încântată, însă el *chiar* se poartă dramatic. Ai crede că, la câte lucruri a spart de-a lungul timpului, ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu scuzele pe care și le cere de fiecare dată.

Dar, pe măsură ce ne apropiem de casă, aud voci venind din spate. Una de femeie și una de bărbat. Și nu sunt Suzette și Jonathan. Aș recunoaște oriunde accentul ăla. Soțul meu este în curtea lui Suzette. *Din nou.*

Ce face Enzo acasă la Suzette la căderea serii? Mai ales după ce mi-a spus *răspicat* că n-o să se mai ducă acolo fără să-mi zică.

Sunt atât de furioasă, încât o apuc direct peste peluză spre ușa casei lui Suzette. Din moment ce Enzo lucrează la grădini, sunt destul de grijulie să nu calc pe iarba oamenilor și s-o distrug, însă acum nu-mi pasă câtuși de puțin. Sunt enervată la culme. Mă proptesc cu degetul în sonerie și, fără să aștept să vină cineva să-mi răspundă, mai apăs o dată. Apoi încă o dată, ca să fiu sigură.

— Pot să apăs și eu? mă întreabă Nico, dornic să se distreze și el.

— Dă-i drumul.

Până când ajunge Suzette, care de altfel arată destul de iritată, am reușit să sunăm de cel puțin șapte ori. Însă, când o văd îmbrăcată în niște pantalonași minusculi și cu un maiou legat deasupra buricului, ca să lase la vedere abdomenul, nu mai simt absolut nicio remușcare că am enervat-o. Sau că i-am spart geamul.

— Millie.

Îmi aruncă o privire exasperată, care devine și mai iritată la vederea lui Nico.

— Aud foarte bine soneria. Era suficient să sunați o singură dată.

— Enzo este aici?

Iritarea i se evaporă imediat și pe buze i se așterne un zâmbet.

— Da. Mă ajuta cu lucrul în curte.

În momentul acela, Enzo apare de undeva, din spate, îmbrăcat în blugi și un tricou alb, murdar, cu mâinile acoperite de un strat zdravăn de țărână.

— Pot să folosesc chiuveta din bucătărie? întreabă el, însă apoi mă vede și încremenește.

— Millie?

Suzette soarbe din ochi mica dramă, însă, oricât aș urî că o dezamăgesc, nu sunt aici ca să-mi prind soțul la ea acasă. Avem o chestiune mult mai presantă. Pun mâna pe umărul lui Nico și-l strâng ușor.

— V-am spart geamul, spune el. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Dumnezeule mare, își duce Suzette o mână la piept. Mi s-a *părut* mie că aud zgomot de sticlă spartă!

— Nico, se încruntă Enzo. Ți-am spus să ai grijă când lovești mingea în curte, nu?

Ridic o sprânceană spre el.

— Ei bine, și lui i s-a *părut* că o să vă jucați împreună azi.

Acum e rândul lui Enzo să pară vinovat. Totuși, ar fi trebuit să știe. Când îi spui fiului tău de nouă ani că o să joci baseball cu el, e bine să faci ce-ai promis. Altfel, o să se întâmple chestii nasoale. Se sparg geamuri.

— Despre ce fereastră e vorba? întreabă Suzette.

— La etaj, spun eu. Cea din lateral, de la mijloc.

— Oh.

Se bate pe bărbie cu unghia lăcuită.

— Cea cu sticlă vitrată.

Sticlă vitrată? Oh, Doamne, pare extrem de costisitor. Enzo face și el ochii mari – în mod sigur se gândește la același lucru. Nu-i chip să ne permitem să plătim un geam vitrat.

— Dar dacă… încep eu prudentă, Nico vă ajută cu treburi prin casă până când plătește fereastra?

E limpede că lui Suzette nu-i convine varianta asta. Devine brusc foarte țeapănă.

— Nu știu ce să zic în privința asta.

Trebuie să o conving, pentru că noi *nu putem* plăti pentru fereastră.

— E singura cale să învețe să-și asume responsabilitatea pentru actele lui.

Mă uit la Enzo, sperând să mă susțină. Dă încet din cap.

— Da, sunt de acord, Suzette, cred că ar fi foarte bine pentru fiul meu să arate că poate face niște treburi pentru tine.

— *Am* pe cineva care să-mi facă treburile.

Suzette își încrucișează mâinile la piept.

— Martha vine două zile pe săptămână!

— Asta înseamnă că Nico o să vină cinci zile pe săptămână, subliniez eu.

Sunt destul de sigură că Suzette o să mă refuze, dar Enzo se încruntă și mijește ochii lui negri.

— Este un *motiv* pentru care nu vrei ca fiul meu să-ți intre în casă?

Într-un final, ea ridică mâinile.

— Bine! Poate să facă niște treburi pe aici.

Pentru prima dată de când Suzette a sugerat ca Enzo s-o învețe niște trucuri pentru grădinărit, simt cum mă eliberez de tensiune. Suzette nu a vorbit deloc despre bani. Nu va trebui să plătim fereastra din sticlă vitrată, iar Nico o să învețe să-și asume și el un pic responsabilitatea pentru propriile fapte. De asemenea, îmi mai trece prin minte și că, avându-l pe Nico în preajmă, Suzette s-ar putea să se abțină să se dea la soțul meu.

Mi-am rezolvat toate problemele. Iar expresia acră de pe chipul lui Suzette e doar un bonus.

CINCISPREZECE

Am primit: sarcina de-a o duce pe doamna Green acasă.

Asta este ceea ce mi s-a spus. Doamna Green a avut un atac de cord ușor și este bine. Însemnând că este la fel de bine pe cât era și înainte. Însă eu am îndoieli în privința stării ei de bine de dinainte, pentru că în perioada de spitalizare a părut destul de confuză, iar familia ei mi-a spus că a căzut de multe ori. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat de când am început munca în spital este că un număr mare dintre oamenii în vârstă care locuiesc singuri probabil că *n-ar trebui* s-o facă.

Și, dacă vreți să vă speriați de-a binelea, o să vă spun câți dintre oamenii ăștia încă se urcă la volan. De când mi-am luat diploma de asistent social, am trecut printr-o mulțime de locuri. La început am lucrat cu copii, dar odată ce am avut propriul copil, mi-a fost extrem de greu să fac față lucrurilor îngrozitoare care li se întâmplă copiilor, provocate chiar de cei în care se presupune că ar trebui să aibă încredere. În fiecare seară, o luam pe Ada în poală și plângeam cu suspine din cauza atrocităților pe care le văzusem în ziua aceea. Eram sfâșiată de suferință.

Enzo a fost cel care a observat cât rău îmi face munca mea și a auzit de un post de asistent social la un spital. Am candidat pentru job și ăsta a fost cel mai bun lucru care mi s-a putut întâmpla. Lucrez cu oameni în vârstă care au nevoie de ajutorul meu la fel ca niște copii, însă acum nu mai plâng tot drumul spre casă.

Doamna Green stă întinsă în patul de spital. Este o femeie uscată ca o stafidă, în vârstă de 91 de ani, cu un ciuf de păr alb, moale și pufos. Este învelită frumos cu pătura îndesată până la subțiori, care ascunde dedesubt cămașa de noapte adusă de familie de acasă.

— Bună ziua, doamnă Green, îi spun. Vă amintiți de mine? Sunt Millie, asistenta socială care se ocupă de dumneavoastră.

Îmi zâmbește.

— Ai venit să duci gunoiul? Fiindcă s-a umplut de tot.

— Nu, sunt asistenta socială.

Mă apropii mai mult de ea și îi arăt ecusonul prins în piept. Apoi ridic vocea, fiindcă suspectez că asta ar putea fi problema. Pe fișa ei scrie DiA, ceea ce înseamnă dificultăți de auz.

— ASISTENTĂ SOCIALĂ.

Dă din cap, în semn că înțelege.

— Poți și să speli pe jos?

— Nu.

Clatin din cap și arăt și mai răbdătoare spre ecuson.

— SUNT ASISTENTA SOCIALĂ. AM VENIT CA SĂ VEDEM CUM POT SĂ VĂ DUC ACASĂ!

Arată spre o grămadă de haine îndesate în micul dulap de spital.

— Poți să-mi împachetezi și hainele?

Nu sunt aici ca să fac curat în salonul doamnei Green sau ca să-i împăturesc hainele, pe de altă parte, mi-e clar că e foarte îngrijorată de curățenia din încăpere. Poate că, dacă îi împăturesc hainele, o să aibă încredere în mine. Și adevărul este că un morman de haine aruncate unele peste altele mă deranjează și pe mine. Îmi imaginez cum ar fi să am într-o bună zi 91 de ani, să stau întinsă într-un pat de spital și să mă deranjeze podeaua murdară sau hainele neîmpăturite. (Și la momentul ăla, Enzo s-ar îndeletnici tot cu căratul canapelelor.)

N-am adus cu mine un mop, așa că trec la împăturitul hainelor. Din nefericire, nu și-a adus decât un morman de cămăși de noapte. Doamna Green pare genul acela de femeie care poartă cămașă de noapte cu orice ocazie. Din nou, mă pot vedea și pe mine fiind așa într-o bună zi. Aștept momentul când o să pot purta pijamale douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, și să nu fiu deloc judecată pentru asta.

— Hei! strigă ea la mine. Ce faci acolo?

— Vă împăturesc hainele, doamnă Green! îi spun cât de tare pot.

— Îmi furi lucrurile! icnește ea.

Împunge cu degetul mare în butonul roșu prin care cheamă asistenta.

— Hoața! Hoața! Chemați poliția!

Chiar dacă știu că doamna Green este o femeie bătrână și confuză, simt că-mi stă inima în piept. Cum poate să mă acuze că fur de la ea? Doar încerc s-o ajut împăturindu-i hainele, așa cum mi-a cerut!

O secundă mai târziu, asistenta șefă de la acest etaj, o femeie robustă pe nume Donna, năvălește în salon. Deja doamna Green urlă din rărunchi că sunt hoață și trebuie contactată poliția. Am aruncat hainele cât colo și am ridicat mâinile, ca să arăt pe cât de clar se poate că nu fur nimic de la ea.

— Ce se întâmplă aici, Millie? mă întreabă Donna cu accentul ei pronunțat, de Long Island. (Sau se zice accentul ei pronunțat *de pe* Long Island?)

— Eu…

Înghit cu greu.

— Nu furam nimic. O ajutam cu hainele, atâta tot. Jur.

— MINCINOASO! țipă doamna Green. Îmi fura din lucruri! Trebuie să sunați imediat la poliție!

Stau în colțul salonului frângându-mi mâinile, în timp ce Donna se străduiește s-o liniștească pe doamna Green. Îi ia câteva minute, dar după ce pornește televizorul pe un canal care difuzează o emisiune despre colinde de Crăciun (deși e primăvară), doamna Green pare, într-un final, împăcată.

Eu, pe de altă parte, sunt un dezastru.

O urmez pe Donna afară din salon, dar genunchii îmi tremură încă. Donna este absolut netulburată de întâmplare. Nu i s-a clintit nici măcar un fir de păr din cocul înalt pe care-l poartă pe creștet. Când ajungem iar în camera asistentelor, simt cum îmi bubuie capul.

— Ești bine, Millie? mă întreabă Donna.

— Eu… eu nu-i furam nimic.

— Sigur că nu.

Își scoate stetoscopul de la gât.

— Știi că are demență, nu? Scrie peste tot în fișă.

Chiar *scrie* peste tot în fișă. Și oricine altcineva ar fi trecut peste această experiență, dar eu nu pot. Nu pot, cu un trecut ca al meu.

Zece ani petrecuți în pușcărie pentru crimă îți schimbă modul de a vedea lucrurile.

Cel mai probabil, Donna nu știe nimic despre asta și nici nu ard de nerăbdare să-i spun povestea. Versiunea scurtă este că, pe când eram adolescentă, un băiat a încercat să o violeze pe prietena mea cea mai bună. Am dat peste ei și l-am lovit în cap cu un prespapier. Din nefericire, asta nu l-a oprit. Așa că l-am lovit încă o dată.

Și încă o dată. În cele din urmă, a încetat… să mai respire.

Părinții băiatului erau foarte bogați și nu m-au lăsat să scap basma curată după ce le-am ucis mândria și bucuria lor, chiar dacă mândria și bucuria asta era un violator. Poate că un avocat bun ar fi reușit să mă scape de pușcărie, dar n-am avut parte decât de avocatul din oficiu care n-a fost prea priceput. Am fost găsită vinovată de ucidere din culpă și am petrecut zece ani într-o închisoare pentru femei.

Nu e un lucru pe care-l spun în gura mare. Chiar dacă nu regret că mi-am ajutat prietena, nu mă fălesc cu timpul petrecut în spatele gratiilor. Însă, când am fost angajată în acest spital, cu câteva luni înainte de a mă muta pe insulă, a trebuit să le spun, fiindcă n-am avut încotro. Nu am știut dacă o să mă mai vrea după aceea, dar m-au acceptat. Asistenții sociali sunt greu de găsit.

Cu toate acestea, am rămas un pic paranoică. La ultimul meu job, când au lipsit niște obiecte din spital, am fost singura chemată la poliție pentru interogatoriu. Nu m-au luat pe sus ca să mă ducă la secție sau ceva de genul ăsta, dar a fost foarte clar că, din cauza trecutului meu, pe mine m-au cercetat mai atent decât pe oricine altcineva.

Oare și Donna mă privește la fel? Crede că voiam într-adevăr să fur ceva din camera aceea? Oare ea *știe*?

— Millie, îmi spune ea.

Pe frunte îmi apar broboane de sudoare rece.

— Da?

— Ești palidă *rău.* Ar trebui să stai jos.

Donna reușește să-mi aducă un scaun chiar înainte să simt că mă lasă picioarele. Mă învață să-mi pun capul între picioare, apoi își ia în primire rolul de asistentă, apucând unul dintre aparatele automate pentru luat tensiunea.

— Ai mâncat la prânz? mă întreabă ea.

— Îhî, reușesc să îngaim.

— Pari slăbită. Stai să-ți iau tensiunea.

Donna insistă să-mi strecoare pe braț manșonul pentru luat tensiunea, chiar dacă eu sunt sigură că tensiunea mea este în regulă. Nu despre asta e vorba. Pur și simplu m-am speriat că ar putea ști despre condamnarea mea pentru crimă. Asta-i tot, fir-ar.

Stau pe scaun în timp ce Donna mă supraveghează. Manșonul se strânge pe bicepsul stâng, apoi presiunea se

slăbește, apoi se strânge iar, și ciclul se repetă de încă două ori. Donna înjură în barbă, însă, în cele din urmă, aparatul reușește să-mi ia tensiunea.

— Uau, spune ea.

Nu-i răspunsul pe care vrei să-l auzi de la cineva, după orice investigație medicală.

— Ce e?

— Ai tensiunea mare, spune ea. *Foarte* mare.

— Serios?

— Da. Când ai fost ultima dată la medic?

Să fiu sinceră, nu prea merg la medic. Obișnuiam să mă duc mai des la ginecolog înainte de a-mi lega trompele, dar având în vedere că am terminat cu făcutul copiilor, nu pare să mai aibă vreun rost. Ultima dată când am mers la doctor a fost cu vreo trei ani în urmă, ceea ce e ironic, având în vedere că lucrez într-un spital și sunt mereu înconjurată de medici.

— Păi simt un pic de anxietate, îi spun și nici vorbă ca acum să mă simt mai bine, după ce am aflat că am tensiunea mare. Probabil că ăsta e motivul.

— Este destul de mare, Millie. Ar trebui să-ți suni medicul curant.

Minunat. Încă o chestie în cârca mea.

— Chiar e o problemă așa nasoală?

— Nu, spune ea.

Dar, înainte să am o mică șansă să mă relaxez, adaugă:

— Adică nu este dacă nu-ți pasă de infarct sau atac cerebral.

E ridicol. Exagerează îngrozitor. Nu-s așa de bătrână încât să fac infarct sau atac cerebral. Și sunt într-o formă destul de bună. Nu am de ce să mă ocup acum de chestia asta cu tensiunea. Evident, sunt doar stresată de mutare. Iar noaptea trecută m-a trezit *din nou* zgomotul acela venind de undeva din casă, cu toate că, slavă Cerului, a încetat înainte să apuc să investighez.

Sunt convinsă că, odată ce lucrurile se vor așeza în făgașul lor, și tensiunea mea o să revină la normal.

ȘAISPREZECE

În seara asta, după cină, Enzo mă ajută să strâng masa. Este destul de bun la treburile astea, sau cel puțin a devenit bun după câteva comentarii sarcastice primite de-a lungul timpului. Dar acum se pricepe de minune. Aduce în bucătărie toate farfuriile și paharele, fără ca măcar să-i cer asta.

— Încă o cină delicioasă, declară el așezând câteva farfurii în mașina de spălat.

Mă uit la farfuria pe care o țin în mână. Este a lui Nico și abia dacă s-a atins de mâncare. În seara asta am simțit că n-aș face față plângerilor de niciun fel, așa că am mers cu soluția verificată de macaroane cu brânză. A primit trei din alimentele lui preferate: paste, unt și o grămadă de brânză. Și, de obicei, mănâncă precum un cal. Între el și Enzo, am noroc că nu mușcă niciunul și din mine.

— Nico e bine? întreb eu. Nu și-a mâncat porția de macaroane cu brânză.

— Poate o fi mâncat prea mult la prânz?

— Poate…

— Poate e sătul de macaroane cu brânză?

— Imposibil.

Enzo râde la mine cu gura până la urechi.

— Poate că a mâncat musculițele Micuței Kiwi.

Acea călugăriță oribilă a năpârlit din nou. Am descoperit că, de fiecare dată când năpârlește, se face un pic mai mare. Și deja este mult prea mare, în opinia mea. Însă Nico iubește insecta aia. Ieri-seară, după ce și-a terminat treburile la familia Lowell, a cerut voie s-o aducă la masă. A primit un „nu" foarte categoric.

Cobor privirea spre farfurie, rezistând cu greu dorinței de a mânca eu însămi macaroanele rămase. Dar nu-mi trebuie calorii în exces, mai ales acum, când am probleme de *sănătate.* Cu toate că tot nu cred că e nevoie să mă duc la doctor.

Am cercetat un pic și e cunoscut faptul că aparatele alea de luat tensiunea automat sunt destul de imprecise.

— Apropo, spun eu. Astăzi, când am fost la serviciu, mi-a luat tensiunea o asistentă într-un moment când m-

am agitat cu o chestie și se pare că era destul de ridicată. A făcut mare caz de chestia asta.

De obicei, Enzo e înțelegător când îi spun povești de la serviciu. Însă, de data asta, se încruntă la mine.

— De ce ai tensiunea crescută?

— Nu știu.

Râcâi macaroanele cu brânză aruncându-le direct la gunoi și înfig farfuria în mașina de spălat vase.

— Hei, hai să punem vasele la spălat.

— Dar nu s-a umplut mașina.

— Așa e, însă mâine vine Martha, așa că vreau să avem vasele astea spălate și puse la loc înainte.

Enzo se scarpină în bărbie.

— Nu pricep. De ce trebuie să speli vasele și să le pui la loc fiindcă vine menajera? Și azi, înainte de cină, ai dat și cu aspiratorul.

— Vreau să mă asigur că e totul curat când vine ea.

— Dar *vine pentru curățenie*! clatină Enzo din cap. Poate de asta ai tensiunea crescută, ce zici?

— Cum zici tu, mormăi în barbă. Nu era așa de mare.

— Tu ai zis „foarte ridicată”.

— Nu, am spus *destul de* ridicată.

Încerc să mă strecor pe lângă el, ca să ajung la mașina de spălat vase.

— Putem, te rog, să spălăm vasele astea, ca să fie curate mâine?

Enzo se duce la dulapul în care ținem detergentul. Umple compartimentul, apoi îl închide cu un pocnet și apasă butonul de pornire. Când termină, se întoarce ca să mă privească, încrucișând la piept brațele lui musculoase.

— OK, acum nu mai avem scuza cu spălatul vaselor. Putem vorbi despre tensiunea ta.

— Oh, Dumnezeule, îmi dau eu ochii peste cap. Ascultă, n-aș mai fi zis nimic dacă aș fi știut că faci atâta caz din asta.

— De ce *n-aș face* caz? mi-o întoarce el. Ești soția mea și vreau să fii sănătoasă și să trăiești veșnic.

— Asta e… drăguț din partea ta, recunosc eu. Dar faci prea mare caz din atâta lucru. Eram stresată, de aia mi-a crescut tensiunea.

— Bine. Atunci du-te la doctor să vezi ce ai.

— Dar…

— Tu nu te duci *niciodată* la doctor, Millie, subliniază el.

— Păi nici tu. Și ești mai mare decât mine.

Pare că e gata să protesteze, dar apoi văd cum îi cad umerii.

— Bine. O să mergem amândoi la un control. OK?

Bine. *Bine.* Este evident că Enzo are de gând să mă bată la cap cu asta până o să fiu de acord, așa că o să mă duc la doctor și o să-l las să-mi verifice tensiunea, dar sunt sigură că totul va fi în regulă.

— De asemenea, spune el, ar trebui să ne facem niște asigurări de viață.

Nu-mi place turnura pe care o ia conversația asta. E destul de neplăcut că trebuie să-mi găsesc doctor la care să merg la control și să-mi fac și programare.

— Asigurări de viață? Nu știu ce să zic de asta. De ce-am face așa ceva?

— De ce să nu facem?

Se uită pe fereastra de unde avem o vedere spectaculoasă spre casa mult mai mare a familiei Lowell.

— Dacă mi se întâmplă ceva? Ai rămâne singură cu copiii. Trebuie să ai niște bani.

Închid ochii, refuzând să-mi imaginez moartea soțului meu. Este aproape de neconceput.

— OK, atunci încheie tu asigurare de viață pentru tine.

— Ar trebui să ai și tu una.

— Ca să încasezi un cec dacă mor?

Enzo strânge buzele.

— Millie, știi bine că n-o faci pentru mine. O faci pentru copiii noștri. Ca să aibă un acoperiș deasupra capului. Știi bine că abia reușim să plătim ipoteca în condițiile de acum.

Are dreptate. O grămadă de oameni cu copii își fac asigurări de viață. Cu câțiva ani în urmă am vorbit despre asta, dar am fost amândoi atât de întristați de ideea că unul dintre noi ar putea să moară, încât n-am mai ajuns să încheiem asigurările.

Nu știu dacă acum am sau nu tensiunea mare, dar așa *se simte.*

— Știu că treaba asta te întristează.

Enzo îmi ia mâna într-a lui.

— Aș vrea să nu te pierd niciodată. Dar așa e responsabil din partea noastră.

— Da, e adevărat.

— Și încă ceva, adaugă el, Suzette mi-a recomandat un agent foarte bun de asigurări. Aș putea să-l sun mâine.

Oh. Deci Suzette era în spatele acestei chestii. Acum totul are sens.

— Deci, timp de unsprezece ani nu ai considerat că avem nevoie de asigurări de viață, îi spun eu. Și când Suzette zice o vorbă despre asta, gata, trebuie să-l sunăm pe tipul ăsta *mâine*?

— Millie.

Se îmbujorează ușor, deși mi-e greu să-mi dau seama exact, din cauza tenului său măsliniu.

— Încerc să am grijă de familia mea, indiferent de ce se va întâmpla cu mine.

— Bine. OK!

Doamne, de ce mă face să mă simt de parcă *eu* aș fi aia dificilă? Asigurarea de viață e o treabă importantă, nu? Știu că este importantă, dar nu vreau să mă grăbesc să cumpăr ceva, mai ales că nu avem așa de multe fonduri disponibile.

La urma urmelor, doar n-o să mor *mâine.*

ȘAPTESPREZECE

— O să mori, mamă? mă întreabă Ada când mă duc să-i spun noapte bună.

Stă întinsă în patul ei de o persoană, cu pătura cu căței trasă până sub bărbie și cu fețișoara schimonosită toată de grijă. Ada își face mereu prea multe griji. Fetița asta ține pe umeri greutatea întregii lumi. Chiar și când era mică de tot obișnuia să se neliniștească din orice, în special în privința lui Nico. La fiecare strănut de-al lui, se punea pe plâns.

— Nu o să mor!

Îi dau la o parte de pe față câteva șuvițe de păr negru.

— De ce zici asta?

— V-am auzit vorbind despre asta pe tine și pe tata.

Oh, minunat. În fostul nostru apartament eram perfect conștienți că ne pot auzi copiii prin pereții subțiri ca hârtia. Cumva, am făcut presupunerea greșită că într-o casă mare ar fi diferit. Însă, din câte se pare, copiii pot auzi orice.

— Nu o să mor, o asigur eu.

— Atunci de ce-ți faci asigurare de viață?

Simt că răspunsul „pentru cazul în care murim” nu este cel corect. Cu toate că, tehnic vorbind, despre asta e vorba.

— Este pentru situația în care se întâmplă vreun accident straniu și neașteptat. Dar n-o să se întâmple.

— S-ar putea întâmpla.

Ada are între sprâncene aceeași cută pe care-o face și Enzo când e îngrijorat. Seamănă foarte tare cu el – aceiași ochi, nas, nuanță a pielii, păr negru și des –, dar nu are personalitatea lui. Și, cinstit vorbind, de bine, de rău, nu seamănă prea tare la fire nici cu mine. Este unul dintre copiii aceia despre care nu știi sigur de unde se trage. Poate că seamănă cu vreunul dintre bunici. Mama și cu mine ne-am îndepărtat, dar ea mi s-a părut dintotdeauna cam anxioasă.

Și inteligența Adei este tot un mister.

— Ada.

Mă urc în patul ei mic, cuibărindu-mă lângă trupușorul cald. În câțiva ani, n-o să mă mai lase să fac

asta, așa că am de gând să mă bucur acum de moment.

— O să trăiesc multă vreme, probabil și după ce vei avea tu copii, și poate chiar și după ce copiii tăi vor avea copii. Iar tatăl tău… Ei bine, probabil că el o să trăiască veșnic.

Dacă cineva din lumea asta poate fi nemuritor, atunci Enzo e persoana, așa încât ceea ce-i spun Adei ar putea fi chiar adevărat.

— Atunci de ce aveți nevoie de asigurări de viață?

Conversația asta ar putea dura toată noaptea.

— Ada, te rog să nu-ți mai faci griji și să te culci.

Se foiește sub pătură.

— Vine și tata?

În ultimul timp, ambii copiii vor ca noi *amândoi* să le spunem noapte bună înainte să se culce. Este o rutină deopotrivă simpatică și obositoare. După ce termin cu Ada, următoarea oprire va fi în camera lui Nico. Probabil că acolo se află acum Enzo. Putem face schimb.

— Îl trimit imediat, îi spun Adei.

Asta îi smulge un zâmbet. Oricât de mult mi-ar displăcea să recunosc, Ada este în totalitate fata tatei – și asta din momentul în care s-a născut. Îmi amintesc cum, pe când era doar un bebeluș, a fost o zi în care a țipat neîncetat preț de vreo două ore, iar în secunda în care Enzo s-a întors acasă de la muncă și a luat-o în brațe, a tăcut imediat. Așa că, dacă o poate face cineva să se simtă mai bine, el este acela.

Când ajung în camera lui Nico, mă aștept să-l văd împreună cu Enzo, hrănind călugărița cu niscai musculițe sau cu ceva la fel de îngrozitor. Însă Enzo nu-i aici. Nico e singur în camera lui și lumina este deja stinsă, deși el stă cu ochii larg deschiși.

— Ești obosit? îl întreb.

— Oarecum.

Mijesc ochii în întuneric, ca să-i văd chipul. Și el are trăsăturile lui Enzo, deși cred că seamănă mai mult cu mine decât Ada, dar nu în mod deosebit. L-am numit Nicolas după tatăl lui Enzo.

— Este totul în regulă?

— Îhî.

Nico stă cu călugărița la capul patului. Este destul de greu să zăresc ceva prin ochiurile cutiei de plasă, dar când văd insecta lungă și subțire, îmi dau seama că-și freacă piciorușele unele de altele. Gângania ăia categoric arată

de parcă ar pune ceva la cale. Știu că băieții se dau în vânt după goange, dar de ce și-ar dori cineva așa ceva în propria cameră? Oare e ceva în neregulă cu băiatul ăsta?

Nu. Nu-i nimic în neregulă cu Nico. Este cel mai fericit și mai echilibrat puști din lume. Toată lumea îl iubește.

Mă înfior de silă când mă aplec în dreptul cutiei de plasă, ca să-mi sărut fiul pe frunte. Mâine trebuie să stau de vorbă cu el despre mutarea insectei. Poate în altă parte a camerei sau chiar în afara casei.

— Noapte bună, îi spun.

— Noapte bună, mamă, îmi răspunde adormit.

Mă ridic și mă uit spre fereastră. Este aproape lună plină și curtea noastră perfect tunsă e luminată din plin. Până la vară o să avem cea mai frumoasă curte din cartier. Enzo o să se asigure că așa va fi.

Însă privirea îmi este atrasă de zona de dincolo de gardul nostru:

Curtea familiei Lowell.

Am crezut că Enzo este în casă și le spune copiilor noapte bună, așa cum fac și eu, dar el nu-i aici. Dintr-un motiv oarecare, se află în curtea vecinilor. Însă nu lucrează. Stă de vorbă cu Suzette.

Îi privesc o clipă din întunericul camerei lui Nico. Ar putea fi ceva cu totul nevinovat. La urma urmelor, suntem vecini și au lucrat împreună în grădină. Dar ceva din scena asta mi se pare nelalocul lui. Totuși, este zece noaptea. De ce s-ar afla soțul meu în altă curte, cu altă femeie?

Nu o atinge. Categoric n-o sărută sau altceva de genul ăsta. Doar stau de vorbă. Însă este ceva în imaginea aceasta care mă face să mă simt inconfortabil.

Nu pot scăpa de sentimentul că Enzo îmi ascunde ceva.

OPTSPREZECE

Este ora șase dimineața și cineva încearcă să ne intre în casă.

De data asta, nu mai e scrijelitul acela pe care l-am mai auzit de câteva ori din noaptea când am încercat să investighez ce se întâmplă. M-am convins singură că râcâitul trebuie să vină de la o ramură care hârjâie undeva vreo fereastră de la parter, însă acesta este un sunet cu totul diferit. Sunt zgomote puternice. Pași. O ușă trântindu-se. Gălăgia e destul de mare ca să mă facă să mă ridic în pat în capul oaselor, chiar dacă soțul meu sforăie încă ușurel alături de mine. Ăsta ar fi trebuit să fie un cartier sigur, în care nu se întâmplă astfel de lucruri.

O bufnitură venită de la parter mă face să mă ridic de-a binelea. Este vreuna dintre acele luări în stăpânire a unor case? Dacă da, ce-o să ne facem? Noi nu avem armă. Enzo avea una în apartament, însă după nașterea Adei am scăpat de ea. Era speriat de moarte să nu cumva s-o găsească fetița și să-și facă rău.

O să sun pur și simplu la 112 și să sperăm că ajung repede.

Enzo pare adormit buștean lângă mine, complet neștiutor față de ocuparea casei, aflată în plină desfășurare. Noaptea trecută a venit la culcare atât de târziu, încât n-am avut când să-l întreb ce făcea cu Suzette la ea în curte. Iar acum, ăsta-i ultimul lucru la care îmi stă mintea.

Îl scutur ca să-l trezesc, mai agresiv decât ar fi necesar.

— Enzo, șuier eu. A intrat cineva cu forța în casă. Sun la poliție.

— *Che*?

Se freacă la ochi. Dimineața, la prima oră, are un accent și mai puternic.

— A intrat cu forța?

— Tu nu *auzi*?

Ascultă preț de o clipă, în timp ce mie, efectiv, îmi vine să urlu.

— E Martha, nu?

— Martha? Cum să fie Martha la noi în casă la șase dimineața? Cum a intrat?

— I-am dat eu o cheie.

Mă holbez la el, îngrozită.

— I-ai dat o *cheie*? De ce?

— De ce? Ca să nu te mai trezească atunci când vine la curățenie!

Geme și-și lasă iar capul pe pernă.

— Culcă-te la loc, Millie!

Acum aud zgomotul îndepărtat al aspiratorului mergând la parter. OK, bine, presupun că are dreptate. Cei mai mulți tâlhari nu-și pierd vremea să-ți aspire livingul, așa că trebuie să fie Martha.

Dar chiar și acum, când știu că nu ne-a fost invadată casa de hoți, tot nu pot să dorm. Inima îmi bate în continuare cu putere. Așa că mă ridic și fac un duș. Dacă tot m-am trezit, pot să-mi încep ziua, mai ales că Nico are nevoie, de obicei, de ceva muncă de lămurire ca să se dea jos din pat.

Cobor după o jumătate de oră, proaspăt ieșită de la duș și îmbrăcată. O să mănânc tot o banană, ca să nu-i stau Marthei în drum în bucătărie. Curăță extrem de meticulos totul.

Doar că Martha nu-i acolo.

O găsesc lângă biroul pe care l-am instalat într-un colț al livingului. Și nu face curat. Scotocește printr-un sertar. O privesc preț de o clipă și nu mă pot gândi decât la un singur lucru: *ce mama dracului face*? Eu n-am cotrobăit niciodată prin vreun sertar în halul ăsta, când făceam curat prin casele oamenilor.

— Martha? spun în cele din urmă.

Ridică privirea. Poate că n-o cunosc foarte bine – rareori îmi vorbește, în afara momentelor când este absolut necesar –, dar știu să recunosc o expresie de vinovăție, atunci când o văd. Trebuie să-i dau însă ce-i al ei; se adună foarte repede.

— Voiam să vă las un bilet, așa că mă uitam după un pix și hârtie, îmi spune ea. Aproape că nu mai avem spray de curățat.

Serios? Se poate să fie așa, presupun. Dar sunt gata să fac pariu că nu pix și hârtie căuta ea.

Martha dispare iute în bucătărie. Nu-mi vine să cred că am prins-o răvășindu-mi sertarele de la birou. Asta este motiv de concediere. Desigur, Suzette a recomandat-o cu multă convingere, dar nici ea nu se plasează prea sus

în lista persoanelor de încredere. Este ceva la Martha asta care nu prea îmi place. Îmi doresc să putem scăpa de ea.

Nu știu ce să fac. Oare cum concediezi pe cineva? Adică mie mi s-a întâmplat să fiu dată afară, așa că înțeleg conceptul general, dar inima mi-o ia la goană numai când mă gândesc la asta. Categoric, tensiunea mi-a urcat până în tavan.

Mă așez pe canapea ca să-mi analizez următoarea mișcare, dar e bine că sunt încălțată cu papuci, fiindcă se pare că pe podeaua din fața canapelei sunt împrăștiate cioburi peste tot. Îmi ia o clipă ca să-mi dau seama că vaza pe care o țin de obicei pe măsuța de cafea este spartă. Buchetul de crini zace pe podea, printre cioburi de sticlă.

OK, acum chiar m-am enervat. Și am încă un motiv ca s-o concediez pe Martha.

Pornesc hotărâtă spre bucătărie, încercând să evit cioburile care par să fi ajuns peste tot. Mă surprinde că n-am auzit de la etaj când s-a spart vaza, ci doar bufniturile obișnuite pe care le faci la curățenie. În bucătărie, Martha dă cu spray pe blat dintr-un recipient care mie mi se pare destul de plin.

— Martha, încep eu, ai fi putut să mă avertizezi că e sticlă spartă de pe podea.

Nici măcar nu catadicsește să ridice privirea de la blatul pe care-l șterge.

— Ce sticlă spartă?

— Ai răsturnat vaza de pe măsuța de cafea, îi spun eu aspru, Și s-a spart. Și sunt cioburi *peste tot.*

În sfârșit, Martha lasă jos buretele. Mă înfruntă cu ochii ei mohorâți, cenușii.

— N-am spart nicio vază. Nici n-am început încă să fac curat în living.

Serios? Mai întâi îmi cotrobăie prin sertare. Acum pretinde că nu a spart vaza, deși este evident că a făcut-o. Nu-mi vine să cred că Suzette mi-a recomandat-o pe femeia asta.

— Martha, șuier eu. Dacă spargi ceva, ar trebui să ai măcar onestitatea și bunul-simț de a recunoaște. N-o să te taxez pentru asta.

Dar o să te concediez.

Clipește spre mine.

— Eu nu sparg lucruri, spune ea înțepată. Dar, dacă aș face-o, aș recunoaște.

— Atunci cine a spart-o? strig la rândul meu. A plecat la plimbare de pe masă și s-a spart singură?

Este de necrezut. Nu-i vorba că eu n-am spart pahare și vaze și ce-oi mai fi spart pe când făceam menaj pentru alții. Dar am recunoscut întotdeauna. Era evident că eu o făcusem, așa că ce rost ar fi avut să mint? Însă Martha refuză cu încăpățânare să recunoască.

— Ce se întâmplă aici, doamnelor? De ce strigați?

Enzo stă în pragul bucătăriei. Se pare că, de fapt, doar eu strig. Nu mi-am dat seama că asta fac, însă simt o venă pulsându-mi la tâmplă, așa cum pățesc uneori când ridic prea mult vocea.

Martha își pune mâinile pe șoldurile ei robuste, de-o parte și de alta a șorțului de un alb imaculat.

— Domnule Accardi, puteți, vă rog, să-i spuneți soției dumneavoastră că nu eu am spart vaza din living?

Uau. Acum îl întoarce pe soțul meu împotriva mea? Treaba asta devine din ce în ce mai interesantă.

— Am găsit-o spartă de dimineață, când am coborât aici. Cine altcineva ar fi putut s-o facă?

Enzo pufnește.

— Asta pare exact o ispravă de-a lui Nico.

Categoric, Nico sparge o grămadă de lucruri. Dar când o face, mărturisește imediat. Nu e genul care să spargă o vază și apoi să lase cioburile împrăștiate prin living. Îl cunosc destul de bine să știu că n-ar face așa ceva.

— N-a spart-o Nico, insist eu. În plus, doarme încă.

Enzo se uită la ceas.

— Păi cred că e timpul să se trezească.

Înainte să-l pot opri, pune un picior pe scară și începe să-l strige pe Nico. O ține așa un minut întreg, strigând la Nico să-și dea jos fundul din pat, până când băiatul coboară pe scară, cu ochii somnoroși și părul răvășit.

— Ce e? bombăne el, frecându-se la ochi. De ce mă deranjați?

— Nico, spune Enzo cu asprime. Tu ai spart vaza din living?

Urmează o pauză lungă, în care ne uităm toți trei fix spre Nico.

— Oh, spune el. Da.

Mă holbez la el, uluită.

— Vorbești serios? De ce n-ai spus nimic? Puteam să-mi tai tălpile în cioburile alea.

Ridică din umeri.

— Dormeai. La miezul nopții mi s-a făcut foame, așa că am coborât la parter să-mi iau ceva de mâncare, m-am împiedicat de masă și vaza a căzut.

Minunat. Știam că o să i se facă foame după ce n-a mâncat mai nimic la cină. De asemenea, mă tulbură și faptul că nu m-am trezit la zgomotul făcut de sticla spartă. Ce altceva mai ignor când dorm?

— Ai fi putut încerca să strângi un pic, subliniez eu.

— Tu mi-ai zis să nu ating cioburile.

E adevărat. Și totuși. Speram ca Nico să fie un pic mai responsabil, mai ales acum, că muncește pentru familia Lowell.

— Martha, spune Enzo. Ne pare rău că te-am bănuit că ai spart vaza. Evident, ne-am înșelat.

Este generos. *Eu* am fost cea care a acuzat-o că a spart vaza. În apărarea mea, chiar așa părea că stau lucrurile. Dar știu ce simți când ești acuzat pe nedrept și mă simt îngrozitor că i-am făcut asta. Mai mult, eu am fost acuzată în repetate rânduri, fără să mi se ceară vreodată scuze. O femeie pentru care făceam curățenie m-a acuzat odată că i-am luat inelul lăsat în baie, iar când l-a găsit în spatele vasului de toaletă, ceva mai târziu, nici măcar n-a catadicsit să spună că-i pare rău. Nu vreau să fiu ca femeia *aceea.*

— Îmi pare foarte, foarte rău, îi spun Marthei. Doar că… m-am grăbit să trag concluzii și m-am înșelat. Sper să-mi accepți scuzele.

Martha nu spune nimic.

— Și o să strângem noi cioburile, adaugă Enzo.

— Desigur.

Martha își pironește privirea asupra chipului meu.

— Nu-mi place deloc să fiu făcută să mă simt ca o *infractoare.*

Trag aer în piept. De ce m-a privit așa când a rostit cuvântul „infractoare”? Privirea aia *nu* a fost doar în imaginația mea.

Este posibil ca Martha să-mi cunoască trecutul? Știe că am fost în închisoare? Oh, Dumnezeule, i-a spus oare lui *Suzette*? Ideea asta este de neconceput. Suzette ar repurta un adevărat succes dacă ar deține informația asta.

Însă n-are de unde să știe. Acum am alt nume de familie și doar nu-mi știe codul numeric personal ca să-mi verifice trecutul. Devin paranoică, atâta tot.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți ca o infractoare, spune Enzo, fără să observe nuanța din vocea ei. Vrei, te rog, să ne accepți scuzele?

Într-un final, Martha dă din cap în semn de încuviințare. Și fără o vorbă își schimbă expresia, se întoarce în bucătărie și se apucă iar de curățenie.

— Vino, îmi spune Enzo. Trebuie să strângem aici înainte să coboare copiii. Sunt cioburi peste tot.

Nu pot să nu mă enervez știind că, deși acum am menajeră, o să-mi petrec începutul dimineții adunând cioburi de pe jos. Nu că n-aș fi făcut asta de-a lungul anilor. Ironia este că, dacă n-aș fi acuzat-o, probabil că Martha ar fi curățat în locul meu.

Așa că, în fine, nu ea a spart vaza. Dar am văzut foarte bine expresia de pe chipul ei când a rostit cuvântul „infractoare”. Și *categoric* își băga nasul prin sertarul de la birou – am văzut-o cu ochii mei. Nu prea îi cred nici motivele.

De ce-mi căuta Martha prin sertare? Ce voia să găsească acolo? Femeia asta sapă cumva în trecutul meu?

Nu pot scăpa de gândul că nu pot avea încredere în femeia asta, pe care Suzette a trimis-o să lucreze la noi în casă.

NOUĂSPREZECE

Nu este atât de simplu să-ți găsești un medic de familie nou și să faci o programare.

Am sunat la cinci-șase cabinete din zonă și niciunul nu prelua pacienți noi. Cinstită să fiu, eu, una, aș fi renunțat, doar că Enzo mă întreabă în fiecare seară, la culcare, dacă mi-am făcut programarea aia. În cele din urmă, la a șaptea încercare, am reușit să mă programez la doamna dr. Sudermann, însă a trebuit să aștept trei săptămâni până să-mi vină rândul.

Într-un final, iată-mă însă aici, îmbrăcată într-un halat deschis la spate, așezată pe patul de examinare și așteptând-o pe dr. Sudermann să vină în cabinet. Mi-a fost luată deja tensiunea, iar asistenta a scos un sunet de surpriză când a văzut cât este, ceea ce nu m-a făcut deloc să mă simt prea grozav. Așa că acum aștept aici, destul de agitată, în timp ce o pală de curent din ventilație mă izbește în spate, exact unde este deschizătura halatului.

După o așteptare care a părut o oră întreagă, doctorița bate scurt în ușă și apoi intră. Am văzut online fotografia Amandei Sudermann, când mi-am făcut programarea, însă tot mă ia pe nepregătite înfățișarea ei atât de *tânără.* Dacă mi-ar fi zis cineva că este încă în primii ani de facultate, aș fi crezut fără ezitare. Din fericire, măcar arată mai mare decât Ada. Dar nu cu mult.

Cu toate acestea, are o atitudine care emană încredere de sine. Și probabil că a terminat și facultatea, și rezidențiatul, așa că trebuie să aibă cel puțin… 30 de ani? Asta dacă nu cumva e unul dintre copiii ăia minune despre care am auzit. Însă are un chip foarte drăguț, iar asta, în sine, este reconfortant. Nu-mi pot imagina ca femeia asta să-mi dea vești cu adevărat proaste.

— Doamna Accardi? întreabă ea.

Dau din cap.

— Sunt dr. Sudermann, mă bucur să vă cunosc.

Dau încă o dată din cap. Poate reușesc să trec de consultația asta fără să scot o vorbă.

— Am auzit că sunteți îngrijorată în privința tensiunii, continuă ea.

— Mi-au verificat-o la spitalul în care lucrez, îi explic eu. Și mi-au spus că e un pic cam mare.

— Este *foarte* mare.

Se așază pe scaunul de lângă computerul aflat în cabinet și îmi accesează dosarul medical.

— Aș vrea să vă consult și să mai facem niște analize, ca să vedem dacă e o cauză ascunsă, însă, oricum ar fi, o să vă rog să începeți să luați medicamente chiar de azi.

— Am fost foarte stresată în ultima vreme, îi spun eu, sperând că o să se răzgândească. Ne-am mutat de curând, am doi copii mici, iar jobul meu e cu adevărat solicitant. Dacă n-aș fi fost sub stresul ăsta, și tensiunea ar fi fost în regulă.

— Categoric, stresul contribuie la creșterea tensiunii, admite ea. Este o idee excelentă să lucrați la managementul stresului. Mulți dintre pacienții mei spun că meditația îi ajută foarte mult.

Am încercat și eu o dată să meditez, însă mi s-a părut imposibil. Cum să stau așa, fără să mă gândesc la nimic, timp de cinci minute întregi? Doar nu e ca și când *ai respira* preț de cinci minute. Însă nu-i spun nimic.

— Însă, oricum ar fi, continuă ea, trebuie să începeți și să luați medicamente pentru tensiune. Este *mult* prea mare.

Minunat.

Dr. Sudermann continuă consultația și, în tot acest timp, încep să fierb de indignare. Doar nu-s chiar *așa* de bătrână. N-ar trebui să iau medicamente de tensiune. Tata lua astfel de medicamente pe când eram eu adolescentă, iar el era *bătrân* pe atunci. Eu sunt… mă rog, cu cel puțin cinci ani mai tânără. Cred.

Ies din cabinet promițând că o să trec pe la farmacie în drum spre casă, să-mi iau medicamentele prescrise, iar ea înregistrează o cerere în sistem pentru analize de sânge, mamografie și ceva numit ecografie renală. Toate *astea* din cauză că am un pic tensiunea crescută. OK, e foarte crescută. Dar Enzo o să se supere foarte tare dacă nu fac tot ce mi-a zis doctorul să fac. (Apropo, a fost și el la medic acum vreo două zile și n-are absolut nicio problemă de sănătate. Este un specimen perfect, într-o stare excelentă de sănătate.)

Când ajung acasă, îl zăresc pe Jonathan Lowell pe veranda casei cu numărul 12 pe strada Locust. Au un balansoar instalat acolo și Jonathan se leagănă încetișor în

el, cu ochii în telefon. Când mă vede ieșind din mașină, ridică o mână să mă salute.

— Millie! strigă el. Ai un minut?

Nu prea am. Nu mă simt în stare să port conversații cu vecinii, dar nici nu vreau să fiu necivilizată, mai ales că Jonathan pare mereu extrem de plăcut. Sper să se miște repede, orice-ar vrea să discute de mine. Sunt deja foarte stresată, fiindcă a durat aproape o oră să-mi iau medicamentele de la farmacia la care m-am oprit în drum spre casă.

Jonathan coboară iute de pe verandă și se repede de-a dreptul peste peluza lui și a mea. Enzo l-ar detesta să vadă că a călcat iarba, dar eu n-am de gând să-i fac morală pe tema asta.

— Ce mai faci, Millie? mă întreabă el.

— Oh, sunt bine, mint eu.

Îmi aruncă un zâmbet în semn de scuză.

— Ascultă, ne-a făcut foarte mare plăcere ca Nico să vină să ne ajute în ultimele câteva săptămâni, dar…

Oh, nu, ce s-a mai întâmplat?

— Ieri a luat niște farfurii de pe masă, spune Jonathan, și a scăpat-o pe una dintre ele pe jos. Nu era mare lucru, dar a lăsat-o acolo. N-a spus nimănui despre asta.

— Oh, Dumnezeule.

Îmi acopăr gura cu palma. Sunt deopotrivă surprinsă și deloc surprinsă.

— Îmi pare foarte rău.

— În fine.

Jonathan își trece o mână prin părul lui rărit, șaten deschis.

— Considerăm că a făcut destule treburi prin casă pentru a plăti fereastra spartă. Cred că ar fi mai bine să nu mai vină.

— Da, sigur. Îmi pare rău. Dacă vă mai datorez ceva…

Mă rog la Dumnezeu să nu-mi spună că le mai datorăm ceva bani. Chiar dacă Enzo a mai căpătat de lucru datorită lui Suzette, tot suntem cu bugetul la limită.

— Este în regulă, spune Jonathan. Serios.

Mă uit peste umărul lui Jonathan, la casa din spatele lui. Văd mișcare la una dintre ferestrele din față și prind o frântură din niște plete caramel. E Suzette. Supraveghează discuția dintre noi.

Nu are încredere în mine alături de soțul ei?

Îmi trece prin minte că asta e șansa mea să-i răspund cu aceeași monedă. Flirtează cu Enzo de când ne-am mutat aici. Cum s-ar simți dacă aș face și eu la fel cu soțul ei? Și, cu toate că Jonathan nu mă atrage deloc, nu e nimic în neregulă într-un flirt inofensiv, nu-i așa?

Fac un pas spre Jonathan. Îmi dau după ureche o șuviță din părul blond închis și-i ofer ceea ce sper că este un zâmbet cu vino-ncoace. A trecut ceva timp de când n-am mai flirtat – sunt un pic ieșită din mână.

— Apreciez foarte mult.

Îmi trec palma peste umărul slab al lui Jonathan. Nu-l strâng și nu fac nimic care să sugereze altceva, dar sper că așa se vede de la fereastra de unde ne supraveghează Suzette.

— Voi, dragii mei, ați fost pur și simplu *minunați.*

— Oh, mulțumesc.

Jonathan îmi aruncă un zâmbet stânjenit și apoi se dă un pas în spate, cât să nu-l pot atinge. Aruncă iute o privire peste umăr, apoi se uită iar la mine.

— În fine, să ai o zi bună, Millie.

Apoi se îndreaptă cât de repede poate spre propria casă, trântind ușa după el.

Uau. Asta a fost o respingere foarte rapidă. Ba chiar ușor umilitoare, dacă e să fiu pe deplin onestă.

Jonathan nu mi-a făcut jocul nici o clipită. În momentul în care l-am atins, nu a știut cum să se îndepărteze mai repede. Și primul lucru pe care l-a făcut a fost să se uite în spate, să se asigure că Suzette nu a văzut nimic.

Știa că-l supraveghează.

Ce se întâmplă în casa cu numărul 12 de pe strada Locust? Ce vrea de la noi Suzette Lowell? Am impresia că, în ciuda storurilor lăsate, stă permanent cu ochii pe noi.

DOUĂZECI

Astăzi ajung târziu acasă de la serviciu.

De obicei plec de la spital în jurul orei cinci și, în funcție de trafic, ajung în fața casei pe la cinci și jumătate. Însă azi a fost una dintre zilele acelea în care nimic nu merge bine. Am avut o pacientă care ar fi trebuit externată azi, dar fiica ei a decis din senin că nu poate avea grijă de maică-sa, așa că am petrecut toată după-amiaza stresându-mă să fac alte planuri.

Am încercat s-o conving pe fiica pacientei că-și poate îngriji mama, dar a fost de neînduplecat. Apoi i-am sunat pe alți membri ai familiei, sperând că vreunul dintre ei ar putea oferi un pic de asistență de care pacienta mea are nevoie după infarctul suferit. Am sunat la un spital specializat în recuperări, dar nu i-au acceptat asigurarea de sănătate. În momentul acesta, nu știu ce se va întâmpla cu biata femeie.

Este o persoană foarte plăcută. Dacă ar fi posibil, aș lua-o eu acasă. Desigur, așa spun mereu. Dacă ar fi după mine, aș umple toată casa cu pacienții ai căror familii nu vor să-i ia acasă.

În orice caz, când intru cu mașina în garaj, este aproape ora șase. Camioneta lui Enzo e parcată în fața casei, așa că măcar este el acasă, cu copiii. În ciuda faptului că o consider pe Janice mult prea protectoare, și mie îmi displace profund să știu copiii singuri acasă pentru mai mult de-o oră sau două.

Descui ușa, încercând să alung tensiunea acestei zile de muncă. Pășesc în hol și, exact în același moment, sesizez și liniștea. Când sunt copiii acasă, în special Nico, nu-i niciodată atât de liniște.

— Hei, e cineva? strig eu.

Niciun răspuns.

Dau ocol parterului. Nu-i nici pe departe atât de spațios precum parterul casei de alături, dar tot îmi ia un minut ca să-l parcurg pe tot. Intru în bucătărie, care arată la fel cum arăta și de dimineață, când le-am pregătit copiilor castroanele cu cereale, înainte de a pleca la serviciu. (Janice și-a exprimat recent oroarea și șocul la aflarea veștii că le pregătesc copiilor un mic-dejun care nu include și o proteină din carne.)

La parter nu e nimeni. Sunt sigură de asta.

Mă îndrept spre ieșirea în curte, presupunând că Nico aruncă de colo-colo mingea de baseball, în încercarea de a mai sparge o fereastră. Însă când ajung, nu văd decât iarba de un verde viu, tunsă perfect.

OK, copiii nu sunt nici în curte. Urc scările care duc la etaj. Au început amândoi să închidă ușile de la camerele lor când pleacă la școală, dar ușa dormitorului nostru este deschisă, iar camera este goală. Apoi bat la ușa Adei.

Niciun răspuns. Dinăuntru nu vine niciun sunet.

Răsucesc mânerul și deschid ușa. Ca întotdeauna, patul este făcut perfect. N-a trebuit niciodată să-i spun să și-l facă dimineața. Cinstit vorbind, cred că mai degrabă pe ea ar deranja-o să știe că a plecat la școală și a lăsat patul nefăcut. Raftul cu cărți din camera ei geme de volume de tot felul. Și mai are un raft cu trofeele pe care le-a câștigat de-a lungul timpului. La o expoziție de știință și la una de matematică, ce-o mai fi și aia.

Dar nici urmă de Ada.

Poate se joacă amândoi în cameră la Nico.

Camera fiului meu este ultima oprire. Bat și la ușa lui, cu stomacul strâns în așteptarea vocii copilărești care să-mi strige că pot să intru. (Sau să nu intru.) Însă, la fel ca mai înainte, nu primesc niciun răspuns.

Deschid ușa atât de abrupt, încât aproape că mă prăvălesc în cameră. Spre deosebire de dormitorul Adei, aici e dezastru. Păturile stau ghemotoc în mijlocul patului și are rufe aruncate peste tot. Iar călugărița aia oribilă este tot în cușca de la capul patului. Micuța Kiwi e aici, dar Nico, nu.

Unde s-au dus cu toții?

DOUĂZECI ȘI UNU

OK, n-am niciun motiv să intru în panică.

Am văzut camioneta lui Enzo în fața casei, deci a fost acasă. Trebuie să-i fi luat undeva, cu el. Desigur, în zona asta nu prea te poți plimba de jos. Unde putea să se fi dus fără camionetă?

Bag mâna în buzunarul pantalonilor, după telefon. Îi scriu un mesaj lui Enzo:

Unde sunteți?

Mă holbez la ecran, așteptând un răspuns. Nimic. Văd că mesajul a fost livrat, dar nu a fost citit.

Nu-mi vine să aștept să-mi răspundă după cum îi convine, așa că apăs pe numele lui din lista de favorite, ca să-l sun. Telefonul sună o dată, de două ori… de șase ori. Apoi intră mesageria vocală.

Din nou, acest lucru în sine n-ar trebui să mă îngrijoreze. Când este la treabă, Enzo nu răspunde niciodată la telefon. Echipamentul pe care-l folosește este extrem de gălăgios și de multe ori poartă mănuși groase, care nu-i permit să manevreze un telefon mobil. Pe de altă parte, nu poate fi la muncă, pentru că a lăsat camioneta pe alee.

Simt o senzație de neliniște în piept. Ca și când s-ar fi întâmplat ceva.

Mă reped înapoi pe scări, împleticindu-mă de-a dreptul. Verific încă o dată în living și în bucătărie, după vreun bilet de la Enzo prin care să mă anunțe că i-a luat pe copii la o înghețată sau ceva în genul ăsta.

Dar nu e niciun bilet. Nu este *nimic.*

Apuc iar telefonul, întrebându-mă dacă nu e cumva cazul să sun la poliție. Totuși, mi se pare o reacție exagerată. Una ar fi să lipsească doar copiii, dar din moment ce nici soțul meu nu e aici, ar fi de presupus că sunt împreună. Enzo va crede că mi-am pierdut mințile dacă sun la poliție ca să reclam dispariția lui. În plus, nu am încredere în polițiști – după ce am petrecut un deceniu la pușcărie din motive pe care le consider în continuare un pic nedrepte, nu te poți abține să nu simți asta. Există un singur polițist în care am încredere, dar nu l-aș suna

decât dacă ar fi un caz de extremă urgență. Iar asta nu-i o urgență – încă.

OK, trebuie să gândesc logic. Enzo și copiii nu sunt aici, dar camioneta este. Asta înseamnă că, oriunde s-au dus, se află la o distanță care poate fi străbătută pe jos. Cel mai probabil, sunt încă aici, în *cul-de-sac.*

Ies din casă, încercând să-mi calmez pulsul care mi-a luat-o la goană. *N-are cum* să fie bine pentru tensiunea mea. Am luat pastila în dimineața asta, așa cum am făcut-o în fiecare zi din ultima săptămână, iar Enzo mi-a cumpărat un aparat de măsurat tensiunea ca să o monitorizez zilnic, însă este în continuare ridicată. Nu a scăzut nici măcar un pic.

Prima oprire este la numărul 12 de pe strada Locust. Când mă apropii de ușa de la intrare, aud gălăgie venind dinspre curtea din spatele casei. Pare echipamentul lui Enzo, ceea ce e semn bun. Probabil că a venit să lucreze la Suzette în curte și i-a luat și pe copii cu el.

Apăs pe butonul soneriei și, după un timp care pare o eternitate, în prag își face apariția Suzette. Zâmbește când mă vede, dar în zâmbetul ei este ceva care face să mă înfior. Nu vreau decât să-mi iau familia și să mă car naibii de-aici.

— Millie! exclamă ea. Arăți de-a dreptul răvășită! Ești bine?

— Sunt bine, bombăn eu. Ăăă, Enzo și copiii sunt aici? Vreau să-i iau pe toți acasă, să ne pregătim de cină.

— Enzo e în curtea din spatele casei, confirmă ea. Are atâtea ponturi utile pentru grădinărit. Sincer îți spun, este un geniu, Millie.

— Sunt și copiii acolo?

Clatină din cap, nedumerită.

— Nu, doar Enzo. Pe copii nu i-am văzut. Cred că Nicolas a spart destule lucruri, nu ești de acord?

Ușurarea pe care am simțit-o cu un minut în urmă s-a evaporat complet.

— Copiii nu au fost deloc aici?

— Nu…

Când am ajuns acasă, m-am simțit liniștită la gândul că sunt în siguranță, alături de Enzo. Dar dacă el este singur aici, atunci copiii unde sunt?

Cercetez cu atenție chipul lui Suzette, întrebându-mă dacă nu cumva își bate joc de mine. Nu mi se pare amuzant să sperii o mamă cu dispariția copiilor ei, însă n-

ai de unde să știi cu femeia asta. Însă nu cred că se ține de glumă. Îi urăște pe copii, așa că nu-i dorește pe aici.

— Poți, te rog, să-l chemi pe Enzo ca să vorbesc cu el? mârâi eu.

Vocea i se îmblânzește.

— Desigur. O clipă.

O secundă mai târziu, Enzo apare din spatele casei, venind grăbit spre mine. Are între sprâncene aceeași cută pe care o face și Ada.

Ada… Sper că este bine. Unde ar putea fi? Fata aia nu pleacă *niciodată* nicăieri, fără să-mi spună.

— Millie? se încruntă Enzo la mine. Ce se întâmplă?

Îmi frâng mâinile.

— Am venit acasă și copiii nu sunt acolo… M-am gândit… m-am gândit că ar putea fi cu tine.

Enzo se uită la ceas și face ochii cât cepele.

— Abia *acum* ai ajuns acasă?

Nu-mi place deloc expresia severă de pe chipul lui.

— Ei bine, nici *tu* nu erai acasă.

— Asta pentru că am crezut că o să fii *tu,* mi-o întoarce el.

Nu-l înțeleg. A ajuns acasă înaintea mea, deci trebuie să fi văzut că nu sunt acolo, din moment ce mașina mea nu era în garaj. Cu toate astea, a plecat.

— Ai verificat în curte? mă întreabă Suzette, absolut inutil.

— Da.

Îmi ard obrajii.

— Am verificat *peste tot.*

Enzo se uită peste umăr spre casa noastră.

— Sunt sigur că se ascund pe undeva. O să-i căutăm. Ada n-ar pleca de capul ei.

Abia dacă pot ține pasul cu sprintul lui Enzo spre casă, direct prin grădină. Calcă iarba în picioare, strivind cu bocancii firicelele delicate – trebuie să fie *cu adevărat* îngrijorat dacă face asta. Ceea ce mă face și pe mine să mă îngrijorez și mai tare. În general, el este părintele mai relaxat dintre noi doi.

Merg după el, iar în spatele nostru vine și Suzette. De ce ne urmează? Nu e treaba ei! Sunt tentată să întorc capul și să-i spun să se care, însă acum am probleme mai mari decât prezența lui Suzette.

Unde naiba sunt copiii mei? Dacă au dispărut…

Ușa de la intrare este tot descuiată, așa că Enzo o dă de perete. Exact ca mai devreme, casa este scufundată în tăcere. Nu se aude nimic altceva decât bubuitul inimii mele.

— Ușa era cumva descuiată când ai ajuns acasă? mă întreabă el.

— Nu.

Îmi amintesc foarte limpede când mi-am scos cheile din geantă. Eu am descuiat-o.

— Este un cartier sigur, insistă Suzette. Le spun mereu clienților că rata criminalității e printre cele mai scăzute din țară.

Tacă-ți gura, Suzette. Nu-i momentul potrivit pentru textele tale de vânzări!

— Ada! strigă Enzo. Nico!

Niciun răspuns. Inima îmi bate atât de tare, încât simt că amețesc.

— Millie, poți să suni la școală? mă întreabă el. Poate aflăm dacă s-au urcat în autobuz, să se întoarcă acasă.

— Școala e închisă la ora asta, îi amintesc eu. Dar pot să sun la… poliție…

— La poliție? izbucnește Suzette, cu ochii ei verzi-albăstrui aproape ieșiți din orbite. Pare o măsură extremă. Chiar vrei să aduci *poliția* aici? Copiii se plimbă probabil cu bicicletele pe undeva.

Enzo îi aruncă o privire aspră.

— Ada nu are bicicletă. Și *nu* ar fi plecat fără să ne spună. Nu ar face niciodată așa ceva.

— Nico ar face, bombăne ea în barbă.

— Ada! strigă Enzo din nou. Nico!

Bag mâna în buzunar și îmi scot iar telefonul. Trebuie să sunăm la poliție. O parte din mine nu vrea, pentru că asta va face ca totul să pară mai real. Nu vor mai fi doi copii care hoinăresc pe cine știe unde și sunt descoperiți rapid în curtea vreunui vecin. Ci vor fi, efectiv, *dispăruți.* Pe de altă parte, primele ore de după dispariția unui copil sunt cruciale. Nu vrem să irosim aiurea timpul acela.

Suzette mă apucă de braț și unghiile ei mi se înfig în piele.

— Ești ridicolă. Nu suna la poliție.

Ridic privirea spre fața ei machiată perfect și, preț de o clipă, văd o fulgerare de frică autentică. De ce nu vrea

Suzette să sun la poliție?

Enzo stă în picioare lângă scară, încremenit, uitându-se țintă la tapet, cu ochii mijiți. Privește dincolo de scară, cu toate că nu-mi dau seama ce anume i-a atras atenția. Mă smulg din strânsoarea lui Suzette și mă duc lângă el. Și atunci o văd.

Este o crăpătură în tapet.

Nu, este mai mult decât o crăpătură. Tapetul a fost tăiat de-a binelea, într-o linie dreaptă. Iar modelul decupat în el are exact forma unei ușițe care-i vine lui Enzo până la umăr. De obicei ținem o plantă mare exact în locul acela, dar acum planta a fost deplasată, lăsând la vedere conturul ușiței.

— *Che diavolo*? murmură Enzo.

Întinde mâna și apasă pe crăpătura din perete. Spre surprinderea noastră, peretele se mișcă și începe să se deschidă. Trebuie să depună un pic de efort și un hârjâit teribil umple încăperea.

Și așa îmi dau seama.

— Oh, Dumnezeule! strig eu. Asta e! Ăsta e hârjâitul pe care îl tot auzeam!

Nu mi-am imaginat zgomotul acela care mi-a bântuit nopțile. Era *real.* Și venea chiar din casa mea. De la deschiderea și închiderea acestei uși secrete.

Dar cine a intrat la noi în casă, deschizând și închizând ușa în timp ce noi, ceilalți, dormeam?

DOUĂZECI ȘI DOI

Înainte să deschidă de tot ușa, îl apuc pe Enzo de braț. Oricât de mult îmi doresc să-i găsim pe copii, mă simt brusc înfricoșată de ce se află de cealaltă parte a ușii.

— Te rog, ai grijă, îi spun.

Mă privește o clipă, înțelegându-mi îngrijorarea. Apoi deschide larg ușa.

De partea cealaltă este o cămăruță, un pic mai răsărită decât o debara. Nu are ferestre, ceea ce te face să te simți un pic claustrofob. Mă uit în spațiul acela strâmt, abia luminat de un bec pâlpâitor.

Iar în colțul încăperii se află Ada și Nico, ghemuiți pe podea, cu privirile ridicate spre noi.

— Ada! Nico!

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Ce faceți acolo, copii? Cum ați găsit camera asta? Ne-ați speriat pe amândoi de moarte!

Copiii se ridică șovăitori în picioare, cu aceeași expresie vinovată întipărită pe față. Nici nu știu pe care dintre ei să-l îmbrățișez mai întâi, dar Enzo o ia în brațe pe Ada, așa că eu mă reped la Nico. La început se ține țeapăn, apoi își îngroapă fața la pieptul meu. În timp ce îl strâng tare în brațe, mă uit mai bine în cămăruță. Este cam pe jumătate față de dormitoarele copiilor și foarte prăfuită, ca și când n-ar fi călcat nimeni pe aici de mulți ani. Sunt surprinsă că lumina mai funcționează încă. Într-un colț al încăperii se află o grămăjoară de cuie ruginite. Într-un alt colț, un teanc din revistele cu benzi desenate ale lui Nico.

— Îmi pare rău, mamă, spune Nico. Am găsit căsuța asta în care să mă joc. N-am știut că n-am voie.

Numai fiul meu ar fi în stare să taie tapetul din casă pentru a găsi o încăpere mizerabilă și dezgustătoare, unde zace o grămăjoară de cuie focar de tetanus, pe care să și-o facă el căsuță pentru joacă. Și se pare că se și strecoară aici câteva nopți pe săptămână, având în vedere de câte ori am auzit hârjâitul acela care aproape mi-a provocat infarctul de câteva ori.

— V-am strigat pe amândoi! le spun eu. Nu ne-ați auzit?

Ada se desprinde de Enzo, ștergându-se la ochi. Acum plânge de-a binelea. Și, când îmi ating fața, îmi dau seama că și eu plâng.

— N-am auzit nimic! suspină ea.

Suzette a intrat în cămăruță și examinează ușa.

— Pare să existe un strat gros de izolație aici. Nu e de mirare că n-au auzit nimic.

— N-am auzit nimic, confirmă și Nico.

Suzette se uită de jur împrejur prin cămăruță ca și cum ar evalua-o pentru când casa va fi scoasă la vânzare, fiindcă, inevitabil, nu ne permitem să plătim ipoteca.

— Habar n-aveam de existența cămăruței ăsteia. Probabil că au acoperit ușa cu tapet când au renovat.

Ridică privirea spre tavan.

— Poate li s-a părut că nu era destul de stabil.

Le arunc copiilor o privire severă.

— Nu-mi vine *să cred* că v-ați ascuns într-o cameră secretă cu tavanul șubred.

— Îmi pare rău, suspină Ada.

Nico nu-și mai cere scuze, dar coboară privirea în pământ.

— În regulă.

Bătăile inimii par să fi încetinit spre ritmul normal. Iar tensiunea… Ei bine, sunt sigură că e tot ridicată, pentru că așa e mereu. Dar cel puțin nu mă mai simt ca în pragul unui atac cerebral.

— Hai să ieșim cu toții din camera asta periculoasă, vă rog.

Scot de acolo mai întâi copiii, apoi iese Enzo, aplecându-se ca să nu se lovească de tocul ușii, și după aceea ies și eu. Suzette rămâne în urmă, privind cu interes spațiul acela îngust. Jur pe Dumnezeu, dacă sugerează să transformăm cămăruța aia în loc de joacă sau ceva de genul ăsta, e posibil s-o pocnesc fără avertisment. *Nu*-mi plac spațiile strâmte de genul ăsta. Am avut o experiență nefericită, pe care nu sunt convinsă că am depășit-o cu totul.

— Îmi pare rău, spune Ada încă o dată, ștergându-se la ochi. N-o să mai intrăm niciodată acolo, promit.

Pare cu adevărat supărată. Ada ia totul în serios.

— Știu că n-o să mai intrați, scumpo.

Ada plânge în continuare, înghițind cu greu în încercarea de a se stăpâni. Dar iată și partea ciudată: când

am intrat în cămăruță, avea deja ochii roșii și umflați. De parcă plângea deja atunci când am dat buzna peste ei.

Dar de ce ar fi plâns Ada?

DOUĂZECI ȘI TREI

După sperietura din seara asta, Enzo n-o să-i mai lase pe copii singuri nici măcar o milisecundă. A petrecut două ore jucând baseball în curte cu Nico și chiar a convins-o pe Ada să stea la prindere. Când vine ora de culcare, amândoi cad frânți de oboseală, dar Enzo își scoate tricoul și pantalonii jerpeliți debordând încă de energie.

— În seara asta ți-ai verificat tensiunea? mă întreabă el.

Știți ce? Încep să mă cam satur de frecușul ăsta cu tensiunea.

— Da, mint eu.

Am verificat-o azi-dimineață. După toată agitația de aseară, nici nu vreau să știu cât e acum. Am făcut toate analizele recomandate de medic și au ieșit în regulă. Pur și simplu am ghinion sau sunt defectă.

— Ai încercat să meditezi? mă întreabă el.

A căutat o grămadă de tehnici de meditare despre care se presupune că ar trebui să-mi scadă tensiunea și mi-a printat o mulțime de articole. Meditația e în topul listei, așa că mi-a cumpărat o carte despre asta care zace acum în bibliotecă, adunând praf.

— Dar *tu* ai încercat să meditezi? i-o întorc eu. E groaznic de plictisitor.

Râde.

— OK, vrei să încercăm împreună?

— Poate altă dată.

— OK. Dar ce zici de un masaj?

Râd când îl văd cum dă din sprâncene. Enzo se pricepe de minune la masaj. E tentant ce-mi propune, dar sunt foarte obosită. Și un masaj nu-i niciodată doar un masaj. Nu cu el.

— Poate mai târziu, îi spun.

Se urcă în pat lângă mine și se bagă în așternuturi.

— Nu-mi vine să cred că mai avem o cameră de care nici n-am știut, cugetă el.

— Nu este o cameră în plus. E un pericol.

— Poate că acum nu e sigur, da. Însă fac prinsoare că, după un pic de muncă, putem s-o facem ca la carte.

— *Nu* o să facem asta, Enzo.

— De ce nu?

Ridic mâinile, disperată.

— Serios, chiar trebuie să-mi pui întrebarea asta? Știi cum mă simt eu în spațiile mici, fără ferestre.

Știe. Știe prin ce-am trecut și că am fost închisă într-un loc ca ăsta, din care nu puteam scăpa. După o pățanie ca aia rămâi pe veci cu claustrofobie.

Așa că acum ar fi un moment bun să renunțe la idee, mai ales dacă îl îngrijorează tensiunea mea. Dar, din motive pe care nu le înțeleg, nu tace deloc.

— Putem să rezolvăm, insistă el. Suzette zice că…

— Da? Ce zice *Suzette*? Te rog, spune-mi tot ce crede *Suzette.*

Strânge buzele.

— Știi că este agentă imobiliară. Asta e meseria ei. Ne-a oferit un sfat de expert.

— Știi ceva, spun eu, poate că ai face mai mulți bani dacă ai petrece mai mult timp *muncind* și mai puțin timp la ea în curte.

— Stau puțin timp la ea.

— Mereu ești acolo! răbufnesc eu. La miezul nopții, nici mai mult, nici mai puțin!

Nu am apucat încă să-l confrunt în legătură cu momentul în care l-am văzut în curte la Suzette la zece noaptea, și nu există moment mai potrivit decât prezentul, mai ales că deja m-am înfuriat.

Clipește nedumerit spre mine.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Acum câteva săptămâni, te-am văzut vorbind cu Suzette la ei în curte, în timp ce eu îi duceam pe copii la culcare. Ce făceai acolo?

— Nu-mi amintesc.

Chiar pare să nu-și amintească. Este foarte tentant să-l cred.

— Probabil voia să mă întrebe ceva. Cred… că voia o tufă de trandafiri.

— La *zece noaptea*?

Ridică din umeri.

— Nu-i chiar așa târziu.

Poate nu pentru el, care poate să stea treaz până la orice oră din noapte.

— Uite, îmi spune, aici nu-i vorba despre Suzette. Eu am avut ideea să transformăm camera. M-am gândit că ar fi drăguț niște spațiu în plus.

— Spațiu în plus? izbucnesc iar. Enzo, ultima locuință a noastră a fost un apartament cu trei camere din Bronx. În locul ăsta eu mă simt ca-ntr-un palat.

— Doar că… este mult mai mic decât casa lui Suzette și a lui Jonathan, se încruntă el. Tu nu vrei camera aia în plus?

— Nu mai vreau să intru în veci acolo.

Mă cutremur numai la gândul ăsta.

— Și credeam că tu, dintre toți oamenii din lume, o să înțelegi cel mai bine că nici măcar n-ar fi trebuit să pomenești de asta. Dacă vrei să faci ceva cu încăperea aia, atunci cumpără niște tapet și sigilează-o ca să nu mai trebuiască s-o văd vreodată. OK?

Deschide gura ca să spună ceva, apoi o închide la loc. Mă cunoaște destul de bine ca să știe că o să rămân neclintită în privința asta. Dar, în același timp, îmi dau seama că își dorește în continuare spațiul. Vrea să transforme cămăruța aceea minusculă în vreun spațiu de relaxare sau într-un birou, poate.

— OK, îl aud spunând. O să discutăm altă dată.

Sau niciodată.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Când ajung acasă de la serviciu, a doua zi, toată casa miroase a lipici. Nu e deloc plăcut.

— Enzo?

Sunt aproape sigură că este acasă. Din nou, pentru că i-am văzut camioneta parcată în fața casei. Dar poate că este iar la Suzette. Poate că s-a ascuns în vreun pasaj secret din spatele peretelui, unde n-o să-l găsesc niciodată. După ziua de ieri, nu mai știu la ce să mă aștept.

— Sunt aici! îmi răspunde el, ca prin miracol.

Urmez sunetul vocii până spre scară. Și iată-l, dând cu lipici pe zidul de sub scări. A așternut o prelată pe jos și pe podea se vede o rolă de tapet.

— Am sunat agenta imobiliară care ne-a vândut casa, îmi explică. Am întrebat-o de unde au cumpărat tapetul foștii proprietari și am luat o rolă.

— De ce?

Lasă pensula jos și se întoarce ca să mă privească.

— Ai zis că vrei să sigilăm camera. Deci, asta fac.

Sunt uluită. Am fost convinsă că o să ne mai certăm de cinci-șase ori pe tema asta până când va fi de acord s-o sigileze. Dar, într-un fel sau altul, iată-l aici, făcând lucrul ăsta din proprie voință. N-a mai fost nevoie să-l îmboldesc nici măcar o dată.

— Îmi pare rău că ne-am certat ieri, îmi spune cu blândețe. Înțeleg cum te simți. Și adevărul este…

Se uită la crăpătura din perete, singurul semn rămas care mai arată că acolo este o ușă; chiar și balamalele sunt tot pe dinăuntru.

— Și pe mine mă neliniștea.

Auzindu-i cuvintele, simt cum mă cutremur. Încăperea aceea este atât de micuță și sufocantă. Nu-mi pot imagina cum ar fi să rămâi închis acolo. Mă rog, de fapt îmi *pot* imagina. Asta-i problema.

Întinde spre mine mâna liberă, în care nu ține lipiciul.

— Acum e mai bine?

Îi iau mâna și dau să încuviințez, dar mă cuprinde o spaimă îngrozitoare. N-am verificat încăperea de ieri. Dacă vreunul dintre copii a intrat iar acolo? Dacă am

sigilat camera și l-am făcut prizonier? După cum s-a dovedit, încăperea este izolată fonic.

— Poți să deschizi ușa? îl întreb.

Se încruntă.

— Dar… e acoperită deja cu lipici.

Are dreptate. Peretele e mânjit complet cu lipici, ceea ce ar face ca ușa să se deschidă extrem de greu. Cu toate astea, nu mă pot abține să nu mă gândesc la posibilitatea ca cineva să fi rămas închis acolo. Și, data viitoare când o să aud hârjâitul, va fi acea persoană care încearcă să scape.

— Millie?

Îmi înghit nodul din gât.

— Eu doar… sunt îngrijorată că…

— Copiii sunt sus, spune el cu blândețe. Înainte de a începe, i-am întrebat dacă vor să mă ajute.

Apoi adaugă:

— N-au vrut.

OK. Sunt de-a dreptul ridicolă. Nu există niciun motiv pentru care să deschidem ușa aia și să facem un deranj întreg doar pentru că sunt eu paranoică.

— Pot să te ajut eu.

Îmi zâmbește.

— Mi-ar plăcea mult să mă ajuți.

Așa că trecem la treabă și întindem fâșiile de tapet peste ușa ascunsă. Nu o să mă pot odihni liniștită până când ușa asta nu e complet acoperită. Chiar și-așa, nu mă pot dezbăra de senzația că această cameră secretă o să revină să mă bântuie.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Sunt în biroul meu, la serviciu, când primesc un telefon de la școală.

Nu e nimic mai înfricoșător decât să primești un astfel de telefon. Nu există nimic din ce-ar vrea ei să-mi spună la ora unu, la prânz, care să însemne o veste *bună.* Directoarea nu mă sună când muncesc doar ca să mă anunțe că vreunul dintre copii a câștigat concursul de ortografie.

De la școală nu te sună decât pentru vești proaste. Ca acum doi ani, când Nico a căzut de pe spalierele din sala de sport și și-a rupt brațul. Și ăla a fost tot un apel primit la prânz.

Sunt în mijlocul unei convorbiri cu o familie neliniștită care se pare că nu vrea să încheie prea repede discuția, așa că nu fac decât să mă holbez la ecranul telefonului, simțind cum mă panichez tot mai tare. Până reușesc eu să mă eliberez din convorbire, apelul de la școală a fost deja deviat spre căsuța vocală. Ascult mesajul lăsat acolo:

„Doamnă Accardi, sunt Margaret Corkum, directoarea de la Școala Primară Frost. Puteți, vă rog, să mă sunați la numărul…”

Vocea directoarei este fără intonație, neprietenoasă. Sigur *nu* este un apel despre câștigarea concursului de ortografie. Formez rapid, cu mâna tremurând, numărul de telefon pe care mi l-a dat.

— Margaret Corkum, îmi răspunde vocea de la celălalt capăt.

— Alo? spun eu în receptor. Sunt Millie Accardi… M-ați sunat…

— Vă mulțumesc că ați revenit, doamnă Accardi, spune ea pe același ton înțepat din mesaj. Sunt directoarea școlii. Cred că ne-am văzut pentru câteva clipe când ați făcut turul școlii, înainte să se mute copiii aici.

— Oh, da.

Îmi amintesc vag că directoarea Corkum era o persoană plăcută, de vârstă mijlocie, cu părul cărunt, tuns scurt.

— Este totul… Ce s-a întâmplat?

— Vă sun în legătură cu băiatul dumneavoastră, Nicolas.

Își drege vocea.

— Este bine, dar o să vă rog să veniți imediat încoace.

Strâng și mai tare telefonul în mână; degetele încep să mă furnice.

— Ce s-a întâmplat?

Ezită.

— Chiar ar trebui să veniți aici, ca să vorbim personal. Soțul dumneavoastră este deja pe drum.

L-au sunat și pe Enzo? Oh, Doamne, asta nu e deloc bine.

Mă uit la ceas. În douăzeci de minute am întâlnire cu familia unui pacient, dar familia mea are prioritate. O să rog pe cineva să-mi țină locul.

— Vin imediat, îi spun directoarei.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Gonesc tot drumul spre școală. Nu pot gândi limpede și aproape că trec pe roșu la un semafor. De-a lungul timpului, am primit câteva telefoane de la școlile copiilor, însă acum este prima dată când mi se cere să vin imediat, fără să mi se explice ce anume s-a întâmplat. Însă directoarea a spus că Nico este bine. Nu a murit, nu-i în spital. A zis că e bine.

Dar dacă altcineva nu-i bine? Gândul ăsta nu-mi dă pace.

Când ajung la școală, sunt ușurată că nu văd ambulanțe sau mașini de pompieri aliniate în față. Mă pun să semnez la recepție și le ia o veșnicie ca să-mi facă un ecuson temporar pe care să mi-l prind în piept. Urmez indicațiile către biroul directoarei, unde-l găsesc pe Enzo deja în fața ușii, așezat pe unul dintre scaunele acelea inconfortabile de plastic. Se ridică de îndată ce mă vede.

— Au zis să aștept până ajungi și tu, îmi spune el.

— Știi ce se petrece? îl întreb.

Clatină din cap. Chiar dacă e la fel de picat din lună ca mine, mă bucur foarte tare că e aici. Enzo poate fi incredibil de fermecător, iar dacă Nico a intrat în vreo belea, șarmul lui taică-său ne-ar putea fi de folos. Deși mi-aș fi dorit să n-aibă încălțările atât de pline de noroi. A lăsat o urmă care duce spre intrarea în birou.

Ne așezăm iar pe scaunele de plastic. Enzo bate încontinuu cu piciorul în podea și, după un minut, se întinde să mă ia de mână. Schimbăm priviri neliniștite.

— Sunt convinsă că nu-i nimic serios, spun eu, chiar dacă nu sunt deloc sigură de asta.

— N-am văzut nicio ambulanță, admite Enzo.

Exact lucrul la care m-am gândit și eu.

— Nu-i nimic grav.

— Școala asta este atât de snoabă, continui eu. Probabil o avea blugii prea rupți sau ceva de genul ăsta.

— Chiar are blugii prea rupți, recunoaște Enzo.

Mă strânge de mână. Niciunul dintre noi nu crede ce spune. În cele din urmă, directoarea deschide ușa biroului; arată așa cum mi-o aminteam. Ba chiar poartă o cămașă albă și pantaloni bej, exact așa cum era îmbrăcată

și când am făcut noi turul școlii. Însă, spre deosebire de acel moment, nu zâmbește deloc. Ne invită înăuntru:

— Intrați, vă rog.

Enzo mă mai strânge o dată de mână și o urmăm pe directoare în birou. Nico este deja acolo și icnesc când îi văd chipul. Are pe față o urmă care se va transforma categoric într-un ochi vânăt, iar gulerul tricoului este sfâșiat. De asemenea, arată ca și când s-ar fi tăvălit prin țărână.

— După cum vedeți, Nicolas s-a bătut azi, în timpul unei pauze, spune directoarea.

Nico nici nu ridică privirea spre noi. Stă cu capul plecat, exact așa cum ar trebui să stea.

Nu-mi vine să cred că a sărit la bătaie. Cum a putut face una ca asta? A intrat în belele dintr-o mulțime de motive, dar n-a fost niciodată vorba despre violență.

— Cine a început bătaia? întreabă Enzo.

Directoarea Corkum strânge buzele.

— Nicolas a început-o.

— Nico! strig eu. Cum ai putut să faci așa ceva?

— Îmi pare rău, murmură el în gulerul rupt al tricoului.

— De ce? i se adresează Enzo directoarei. Care a fost motivul pentru care s-a luat la bătaie?

— Celălalt băiat râdea de o fetiță, la locul de joacă, spune Corkum. Evident, nici celălalt băiat nu s-a purtat frumos. Dar reacția lui Nicolas a fost complet deplasată. Ar fi trebuit să-i spună unui profesor sau, dacă nu voia să-i implice pe profesori, putea să vorbească. În schimb, el l-a pocnit în nas pe celălalt băiat.

— Deci, spune Enzo scurt, fiul meu ia apărarea unei fete și tot el dă de necaz?

— Domnule Accardi, spune directoarea cu asprime. Fiul dumneavoastră a dat de necaz pentru că s-a bătut la școală. Celălalt băiat este la urgență, posibil cu nasul spart.

— Și eu mi-am spart nasul odată, flutură el din mână ca și când n-ar fi mare lucru, ceea ce mă face să mă înfior. Încă funcționează.

Credeam că Enzo o să-și folosească farmecul pentru a ne scoate din încurcătură, dar el nu face decât să înrăutățească lucrurile. Nu știu ce crede că rezolvă, dar ar fi mai bine să schimbăm strategia chiar acum și să ne punem cenușă-n cap.

— Ne pare rău pentru cele întâmplate, îi spun directoarei. Categoric își va primi pedeapsa.

— Mă tem că nu mai este îndeajuns, având în vedere împrejurările, spune Corkum. O să-l suspendăm pe Nico până la finalul săptămânii.

M-am temut de asta imediat ce am văzut chipul fiului meu, dar acum, când o aud spunând-o, îmi vine să izbucnesc în plâns. Suspendat? Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Cum îi va afecta asta viitorul? Facultățile țin cont de suspendările din clasa a treia?

Nu, nu asta-i problema. Problema este că, dintr-un motiv sau altul, Nico s-a aruncat asupra unui copil și i-a tras un pumn în nas, deși e destul de mare ca să știe că nu e bine ce a făcut.

— Bine, spune Enzo. Atunci să mergem acasă.

Nico nici nu ne privește când ieșim rușinați din școală. Nu se poate spune că e vreun maestru în a-și controla pornirile impulsive, dar până acum n-a făcut niciodată așa ceva. Nici măcar nu m-a tras de păr când era bebeluș. Nu este violent.

Cel puțin nu a fost niciodată până acum.

Imediat ce ieșim din școală, pe drum spre parcare, Enzo îi pune o mână pe umăr lui Nico.

— Cine este băiatul ăsta cu care te-ai bătut?

Umerii lui Nico se lasă în jos.

— Caden Ruda. E un nemernic.

— Nu contează dacă e sau nu un nemernic, îi spun. Nu sari la bătaie în felul ăsta.

— *Știu,* bombăne Nico.

— Maică-ta are dreptate, mă susține Enzo, apoi face o pauză. Dar nici nu vreau să crezi că este ceva în neregulă atunci când sari în apărarea unei persoane agresate.

La auzul acestor cuvinte, Nico face ochii mari.

— Enzo, mă răstesc eu. Nico a intrat rău de tot în belea. A pocnit un puști în față!

— Un puști care a meritat-o.

— Nu avem de unde să știm asta!

Enzo mijește ochii spre mine.

— Aș zice că, dintre toți oamenii din lume, tu ai înțelege cel mai bine cât de important este să ajuți pe cineva aflat în nevoie.

Are dreptate. Mereu i-am ajutat pe cei cu probleme. Și unde m-a dus chestia asta? Am făcut pușcărie pentru că

am luat apărarea unei prietene la necaz – am împiedicat să fie violată, dar n-am știut să mă opresc la timp și asta m-a costat zece ani din viață. Și Enzo le sare în ajutor celor cu probleme, dar el știe întotdeauna cum să facă lucrurile mai deștept. La urma urmelor, el n-a fost niciodată condamnat, ca mine.

Sperasem ca Nico să-i calce pe urme. Nu vreau ca fiul meu să pățească ce am pățit eu.

— N-a procedat cum trebuie, spun eu cu încăpățânare. Nicolas, ești pedepsit.

— Bine, bombăne el.

— Și o să vii acasă cu mine, cu mașina, adaug.

Nu vreau să risc ca Enzo să-i spună iar că este un erou pentru că a spart nasul unui copil.

Urăsc felul în care Nico îmi evită privirea și nu-și cere iertare cu sinceritate. Nu e stilul lui. Nico nu-i perfect, dar când dă de belele, își cere imediat scuze. Când s-a schimbat treaba asta?

Pare că fiul meu crește și nu sunt sigură că-mi place persoana în care se transformă.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

După cină mă duc să văd ce face Nico, să mă asigur că e în regulă. A fost tăcut în timpul mesei și a tot împins mâncarea de colo-colo, în farfurie, fără să mănânce. Pe de altă parte, Enzo s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. El chiar nu crede că băiatul ar trebui pedepsit.

Când intru în camera lui Nico, îl găsesc citind o carte cu benzi desenate. Ca parte a pedepsei, i-am luat toate *device*-urile, dar îi plac la nebunie cărțile astea. Stă în pat, în capul oaselor, cu părul lui negru răvășit de tot, cu ochii pironiți în pagină. Ochiul stâng a început deja să se înnegrească și albăstrească, dar când mă așez la capul patului, observ că are ambii ochi injectați.

— Hei, scumpule, îi spun. Ce faci, cum te simți?

Nu ridică privirea din revistă.

— OK.

— Ești supărat pentru ce s-a întâmplat azi la școală? Nu-i nicio problemă dacă simți asta.

— Nu.

— Nico, oftez eu, te uiți la mine, te rog?

Are nevoie de câteva secunde să-și desprindă ochii din revistă.

— Nu e nimic în neregulă. Sunt bine. Vreau doar să citesc.

Mijesc ochii spre el, fiindcă parcă nu-mi vine să-l cred.

— Te doare ochiul?

— Nu.

Mă uit spre cutia în care a locuit Micuța Kiwi de când Enzo a adus-o cu forța în familia noastră. Încerc să văd o frântură din călugărița aia, dar nu zăresc nimic. Mă uit printre ramurile și frunzele dinăuntru, însă nu pare să fie nicăieri. În cutie sunt doar niște musculițe.

Oh, Dumnezeule mare. Oare chestia aia oribilă a reușit *să evadeze*? Ziua asta nu putea fi mai rea de-atât.

— A murit, spune Nico.

— Poftim?

— Micuța Kiwi a murit, repetă el. Năpârlea și… cred că a rămas prinsă în pielea aia veche și a murit.

— Oh!

Nu știu ce ar trebui să simt în legătură cu moartea unei insecte pe care am urât-o cu fiecare fibră a ființei mele. Dar se pare că lui Nico îi plăcea cu adevărat.

— Unde ai pus-o?

— Am aruncat-o în toaletă și am tras apa.

Rămân cu gura căscată. Nu prea pare înmormântarea potrivită pentru un animal de companie iubit, chiar dacă animalul ăla este o călugăriță înfiorătoare. Eu mă gândeam că, atunci când Micuței Kiwi îi va veni clipa, ar trebui să avem un soi de ceremonie tristă, în curtea din spate, și cu instalarea unei pietre funerare.

— *Ai aruncat-o în toaletă și ai tras apa*?

— Este o *insectă,* mamă, spune Nico pe un ton exasperat.

Nu știu ce să-i răspund. Dar ceva, în sufletul meu, mă supără foarte tare.

— Ce-o să faci săptămâna asta, cât ești suspendat?

Dar nici măcar eu n-am răspunsul la această întrebare. Va trebui să vină cu mine la birou sau să meargă cu Enzo pe unde are treabă.

— Nu știu.

— Poate aranjez să te mai vezi cu Spencer, să vă jucați împreună, după ce vine de la școală, sugerez eu.

De la prima lor întâlnire, băieții s-au mai văzut de câteva ori și au părut amândoi foarte încântați.

— Măcar te mai vezi și tu cu cineva. Ar fi în regulă?

Nico ridică iar din umeri.

— OK.

Apoi ridică din nou cartea și se pune pe citit. Presupun că discuția noastră s-a terminat.

Mă întorc în dormitorul matrimonial, dar nu pot îndepărta senzația de greață din capul pieptului. Nu știu ce se întâmplă cu Nico. Dintotdeauna a fost impulsiv, dar în ultima vreme a atins un nou nivel. Se pare că, totuși, mutările sunt dificile pentru copii. Să sperăm că este doar o etapă și că va reveni curând la vechea lui fire. Și ca va înceta să-i pocnească pe alții în față.

Când intru în dormitor, îl găsesc pe Enzo moșmondind ceva în sertarul noptierei, cu colțurile gurii coborâte și o privire încruntată.

— Millie, spune el când mă vede intrând. Ai luat tu niște bani de aici, din sertar?

— Nu, de ce?

— Aveam cincizeci de dolari aici, spune el. Sau cel puțin, așa credeam. Dar acum… au dispărut.

— Poate i-a luat Martha, răbufnesc eu.

Ridică privirea spre mine.

— Martha?

Am încă proaspăt în minte momentul în care am prins-o scotocind prin sertarele de la biroul din living. Dacă ne caută prin sertare, de ce nu și prin dormitor? Știam eu că ar fi trebuit s-o concediez.

— A făcut curat și aici, deci…

— Atunci poate ar trebui s-o acuzi pe ea, nu? Ultima oară a mers de minune, nu-i așa?

Încă o acuzație falsă adusă Marthei va însemna finalul epocii ei aici. Dar *este* atât de pricepută la ținut curat. Este atât de… eficientă. Muncește pe brânci și nu se plânge niciodată, nici măcar în singura zi când am lăsat vase în chiuvetă.

Dar nici n-o vreau prin preajmă dacă ne fură chestii. Există și alte persoane pricepute la curățenie, care să *nu* fure bani de la noi. În plus, niciodată nu mă simt confortabil în preajma ei.

— Poate că eu i-am luat, spune Enzo, căzut pe gânduri. Cred că da, eu i-am luat, însă nu mai știu sigur.

— Enzo. Putem să vorbim despre Nicolas?

Închide sertarul noptierei. Împinge bărbia în față într-o expresie defensivă și văd deja cum va decurge conversația.

— Ce e de discutat aici? E nedrept și gata.

— Nu e nedrept. A pocnit un copil în față.

Mă deranjează că lucrul ăsta îl face să zâmbească.

— Un băiat a spus răutăți unei fete, iar Nico i-a luat apărarea. Bravo lui!

— N-ar trebui să spargă nasurile celorlalți copii.

— Directoarea zice că nu i l-a spart, îmi amintește el imediat.

Într-adevăr, am primit un e-mail de la directoare, prin care ne comunica acest lucru. Slavă Cerului, pentru că nu ne permitem un proces.

— Doar l-a învinețit un pic, da? Nu-i nicio chestie.

Mă deranjează și că Enzo pare un pic dezamăgit că nasul puștiului ăluia nu e spart de-a binelea.

— Nu asta e ideea.

— E băiat. Așa fac băieții. Se bat. Și eu mă băteam tot timpul când eram mic.

— Și tu pocneai copiii în față când erai mic?

— Uneori.

OK, ei bine, asta e chiar interesant. Nu știu dacă exagerează sau chiar vorbește serios. Așa cum ziceam, Enzo a evitat cu obstinație să vorbească despre viața lui de dinainte de-a veni aici. Însă eu știu un lucru: a trebuit să fugă din Italia pentru că aproape omorâse un om în bătaie, și asta cu mâinile goale.

Cu toate că, în opinia lui, omul o căutase cu lumânarea.

Chiar și așa, mereu l-am considerat pe soțul meu persoana mai echilibrată dintre noi doi. Poate că se mai pripește uneori, dar gândește bine lucrurile. Când l-a atacat pe bărbatul acela, nu a făcut-o dintr-o pornire pătimașă. Respectivul îi era cumnat și o bătea mereu pe sora lui Enzo, până când, într-un final, a ucis-o. L-a găsit, l-a bătut până când l-a făcut o masă de carne vie și apoi s-a urcat într-un avion cu destinația LaGuardia, chiar în seara aceea. Enzo a știut exact ce face.

Și-a pus în practică răzbunarea.

— A fost suspendat, Enzo, îi amintesc eu. Asta înseamnă ceva.

— Suspendarea în clasa a treia nu înseamnă nimic.

E frustrant că Enzo refuză să recunoască gravitatea situației. Mă face să-mi pun și mai multe întrebări despre tinerețea lui și cum era pe atunci. Chiar obișnuia să se bată constant în halul ăsta? Poate că da. La urma urmelor, a reușit să-și atace cumnatul și să scape nevătămat. Nu faci asta dacă atunci e prima dată când tragi și tu un pumn cuiva.

Enzo Accardi este un om bun. Cred lucrul acesta din toată inima. A avut mare grijă de familia noastră.

Dar îmi pun tot mai mult și mai mult întrebări despre trecutul lui. Mă întreb ce a făcut și ce este capabil să facă.

DOUĂZECI ȘI OPT

Nu vreau deloc ca Nico să stea îmbufnat în casă. O fi el pedepsit, dar îmi doresc să poată socializa un pic, nu doar să se țină după Enzo pe la câteva dintre angajamentele pe care le are sau să stea la mine în birou, la serviciu. Așa că, în dimineața următoare, când Nico rămâne la el în cameră, o conduc pe Ada în stația de autobuz ca să pot aranja o întâlnire cu Spencer.

Așa cum mă așteptam, Janice își face apariția în stație cu Spencer, de al cărui rucsac este prinsă și lesa. Janice dă din cap spre mine cu amabilitate, deși îmi dau seama că nu-s preferata ei. Însă băieții, cel puțin, sunt prieteni buni.

După ce am urcat copiii în autobuz și îi vedem plecați spre școală, îmi dreg vocea și îi zâmbesc lui Janice cât de frumos pot.

— Hei, sunteți interesați de o după-amiază de joacă azi, după școală?

Pufnește.

— După-amiază de joacă? Probabil mă iei peste picior, Millie.

Având în vedere răspunsul ei vehement, probabil că ar trebui să renunț. Însă nu mă pot abține:

— De ce nu?

— Nico a fost *suspendat.*

Poartă un halat îmbrăcat peste o cămașă de noapte lungă; și-l strânge mai bine pe trupul osos.

— Pentru *bătaie.*

— Apăra o fetiță agresată de un puști.

Parcă aș fi Enzo, dar chiar a avut un punct de vedere corect.

— Da, sunt sigură.

Janice râde batjocoritor.

— Cinstit vorbind, Millie, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat treaba asta, nu mai intenționam să-l las pe băiatul tău să-mi mai calce pragul vreodată.

— De ce nu? Spencer ține mult la el.

— Spencer este *copil.*

Își împinge spre puntea nasului ochelarii cu ramă de corn.

— Nu-mi place deloc comportamentul lui Nico în casă la mine. A fost foarte necioplit. Și îl găsesc și foarte agresiv. Nu mă surprinde câtuși de puțin că l-a pocnit pe băiatul ăla.

Oricât de mult detest s-o aud vorbind astfel despre fiul meu, o parte din mine vrea să afle mai multe de la ea. Ce a făcut Nico în casă la ei de i se pare absolut inacceptabil? Mai este și altceva de care ar trebui să fiu îngrijorată? Janice este un pic ciudată, dar este o bună observatoare – asta trebuie să recunosc.

— Îmi pare foarte rău s-o spun, adaugă ea, dar așa se întâmplă când stai la serviciu toată ziua și îți lași copiii singuri. Există un preț pe care-l plătești dacă vrei să te ocupi și de carieră și să fii și mamă.

— Nico e un copil bun, îi spun printre dinți. Doar că mutarea asta l-a afectat peste măsură.

— Nu știu ce să zic în privința asta, mi-o întoarce ea. Comportamentul lui a fost absolut reprobabil. Și, ca să ți-o spun direct, nu prea sunt de acord nici cu comportamentul soțului tău.

— Enzo? El cu ce-a mai greșit?

— Nu crezi că este *îngrijorător* cât de des se duce s-o viziteze pe Suzette?

Privirile ni se întâlnesc pe deasupra ochelarilor ei.

— Și suspectez că e mai mult decât crezi tu.

Mi se încing obrajii. Cum îndrăznește să insinueze că Enzo își face de cap pe la spatele meu?

— O ajută cu grădina, iar ea îl recomandă noilor proprietari de case. E o treabă absolut nevinovată.

— O ajută cu grădina *în interiorul casei*? Când soțul ei nu-i acasă?

Urăsc felul în care pe buze i se lățește un zâmbet, când își dă seama că, în fine, cuvintele ei și-au atins ținta.

— Te înșeli, îi spun în cele din urmă.

— Nu, îmi răspunde ea, nu mă înșel. Văd multe chestii de la fereastră, Millie.

Mă uit spre casa cu numărul 12 de pe strada Locust. În momentul acela, Suzette iese din casă, îmbrăcată într-o rochiță minusculă. Dintre noi trei, se pare că eu sunt singura care a decis să se îmbrace în dimineața asta. O văd pe Suzette că își scoate corespondența din cutia montată lângă ușă și ne face cu mâna. Janice îi face și ea semn și, cumva, reușesc să fac același lucru. Îmi țin respirația până când Suzette dispare înapoi în casă.

Întorc iar privirea spre Janice, care are același rânjet pe față. Îmi vine să i-l zbor cu o palmă.

— Și… ce? spun eu. Toată ziua nu faci decât să supraveghezi rondul ăsta? Să spionezi celelalte două case?

— Cineva trebuie s-o facă, mi-o servește ea imediat. Și ai face bine să procedezi la fel.

Urmăresc privirea lui Janice, îndreptată spre intrarea în casa mea. Ușa se deschide larg și soțul meu iese și el, să ridice corespondența. Este încă în pantalonii de pijama și fără tricou. Ne aruncă un zâmbet larg și ne face cu mâna, dar eu nu mă pot gândi decât la un singur lucru: *Ar muri dacă și-ar pune și el un tricou*?

— La urma urmelor, îmi spune Janice, și *ea* îl supraveghează.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Încă nu-mi vine să cred că mi-am uitat telefonul acasă.

Este dovada năucelii pe care o simt în ultima vreme. Practic, eu am telefonul sudat de mână, cu toate astea, aproape că am ajuns la serviciu până să-mi dau seama că l-am lăsat acasă. Sunt uluită că mi s-a întâmplat una ca asta. Aș fi putut, la fel de bine, să merg la serviciu în sutien.

Petrec câteva minute cumpănind dacă merită să mă întorc după el. Săptămâna asta, Nico a revenit la școală și, dacă n-am telefonul cu mine, o să-mi petrec toată ziua îngrijorându-mă că o să se mai întâmple ceva, iar eu n-o să știu. Așa că întorc mașina și pornesc înapoi spre casă, să-mi iau telefonul. Din fericire, n-am întâlniri până la ora zece, iar traficul e lejer.

Reușesc să ajung în timpul record de douăzeci de minute și intru în casă prin garaj. Azi vine Martha la curățenie, ceea ce înseamnă că peste tot se simte parfumul de citrice al produselor pe care le folosește ea. A început să-și aducă propriile materiale și îmi place la nebunie parfumul ăsta. Ar trebui s-o întreb de unde le cumpără, ca să știu și eu pe viitor.

Trebuie să recunosc, Martha e uimitoare. Tot nu m-a convins că nu e cyborg, dar sunt recunoscătoare că Enzo a insistat s-o angajăm. Sunt recunoscătoare și că m-a făcut să mă răzgândesc în privința concedierii ei.

Mă uit în bucătărie și în living, dar nici urmă de telefon. Dacă Enzo ar fi fost aici, l-aș fi rugat să mă sune, dar pare să nu fie nimeni acasă, în afara Marthei. O aud dând cu aspiratorul la etaj. Deodată îmi amintesc că telefonul era aproape descărcat și l-am așezat în stația de încărcare de pe noptieră, cât timp m-am îmbrăcat. Acolo trebuie să fie.

Urc scările și, chiar atunci când ajung pe palier, aspiratorul se oprește. Mă îndrept spre dormitor; balerinii nu fac niciun zgomot pe covor și abia aud sunetul unui sertar deschizându-se. Încremenesc, întrebându-mă de ce-ar deschide Martha vreun sertar. Îmi pun singură hainele la loc, deci asta nu este o responsabilitate a ei. Ce i-ar putea trebui dintr-un sertar al meu?

Grăbesc pasul, dar încerc să ocolesc zonele în care știu că scârțâie podeaua. Ajung la dormitorul matrimonial și, cât de încet pot, arunc o privire înăuntru.

Martha este acolo, așa cum mă așteptam. A deschis larg unul dintre sertarele comodei și se uită înăuntru. Îmi țin respirația, privind-o cum scoate cutia de bijuterii pe care o țin acolo. Deschide capacul și, sub ochii mei, scoate un colier și-l ascunde într-unul dintre buzunarele pantalonilor.

Uau, nu știu dacă aș fi crezut așa ceva, dacă n-aș fi văzut-o cu ochii mei.

— Scuză-mă! rostesc tare.

Martha sare de lângă comodă și dă drumul cutiei cu bijuterii în sertar, apoi îl închide cu un pocnet.

— Oh! Bună, Millie. Eu… nu mi-am dat seama că ești încă acasă!

Chiar are intenția să treacă peste moment, ca și când nu mi-ar fi furat chiar adineauri un lănțișor din sertar?

— Am văzut ce ai făcut, îi spun. Am văzut ce ai luat.

Martha pare mereu atât de calmă și așezată. Însă acum nu mai are aceeași atitudine, fulgerând prin încăpere cu ochii ei de un cenușiu apos.

— Nu știu despre ce vorbești. Îți împătuream hainele. M-am gândit să-ți fac ordine prin sertare.

Da, sigur.

— Golește-ți buzunarele.

— Millie, spune ea, îți amintești cum te-ai înșelat când cu vaza spartă? N-aș îndrăzni niciodată…

— Golește-ți buzunarele.

Martha își îndreaptă umerii.

— Nu am de ce să tolerez să mi se vorbească așa. Poți să consideri că mi-am dat demisia.

Dă să treacă pe lângă mine, ținând țanțoșă capul sus. *Nu te grăbi așa tare.* Înainte să apuce să iasă pe ușă, îi sar înainte, blocându-i drumul.

— Jur pe Dumnezeu, Martha, îi spun. Te-am văzut cum ai băgat în buzunar lănțișorul meu și n-o să ieși din casa asta până nu-l primesc înapoi.

Martha este cam cu cinci centimetri mai înaltă decât mine și cu cel puțin zece kilograme mai solidă. Dar eu sunt mai tânără și mai rapidă și, mai important de-atât, mai dispusă să mă bat fără rezerve dacă o să fie nevoie. Fiul meu nu e singurul care știe să tragă un pumn. Într-un fel sau altul, o să-mi capăt colierul înapoi.

Privirea Marthei adastă asupra mea și îi ia un minut ca să-și dea seama că sunt al dracului de serioasă. Fără o vorbă, bagă mâna în buzunar și scoate de acolo lănțișorul bătut cu diamante micuțe, primit de la Enzo de ziua mea, acum doi ani. De fapt, pietrele sunt cristale de zirconiu și nu au o valoare prea mare, în afară de cea sentimentală – însă aceasta contează foarte mult.

— Îmi pare rău, îngaimă ea. Nu voiam decât să-l împrumut ca să…

— Ieși afară.

Își șterge mâinile tremurânde pe șorțul apretat scoarță. De aproape, văd că ridurile de pe chipul ei sunt mai adânci decât am crezut, iar părul cărunt s-a ciufulit ușor din cocul sever în care e strâns.

— Ești… O să-i spui lui Suzette despre asta?

— Poate.

Mi-ar da o oarecare satisfacție s-o anunț acum pe Suzette că menajera ei a fost prinsă furând. Dumnezeu știe ce-a făcut-o pe Martha să fure de la mine, când tot ce are Suzette este mai bun decât orice-aș avea eu.

Își ia un moment ca să se adune și, când vorbește din nou, observ că vocea nu-i tremură absolut deloc.

— Dacă tu îi spui despre mine, o să-i spun și eu despre *tine.*

O venă îmi pulsează în tâmplă.

— Despre *mine*?

— Suzette va fi foarte interesată să afle că noua ei vecină e o fostă condamnată.

Mă dau un pas înapoi, cu inima bubuind. Probabil că în momentul ăsta tensiunea mi-a crescut peste un milion. Se dovedește, deci, că nu a fost doar imaginația mea când, alaltăieri, mi s-a părut că subliniază cuvântul „infractoare”. Într-un fel sau altul, Martha știe totul despre trecutul meu întunecat.

— De unde ai aflat? reușesc să îngaim.

— Nu-ți face griji, spune ea cu o voce înnebunitor de calmă. Nu-ți va afla absolut nimeni secretul. Cu condiția să nu-i spui lui Suzette despre mine.

Urăsc felul în care mă șantajează, dar trebuie să trăiesc cu asta. Parcă am de ales? Dacă Suzette află despre trecutul meu, le va spune *tuturor.* Nici nu-mi pot imagina stânjeneala de la ședințele cu părinții.

Și dacă află copiii? Asta ar fi îngrozitor. Nu vreau ca ei să știe despre trecutul meu. Măcar până când vor crește

îndeajuns încât să înțeleagă și poate nici atunci.

— Bine, șuier spre ea, n-o să-i spun lui Suzette.

— Mă bucur că am ajuns la o înțelegere, răspunde ea cu voce egală.

Apoi, această femeie, angajată să-mi facă menajul, trece pe lângă mine ștergându-mă ușor și izbindu-mă în umăr, și se îndreaptă spre scări. O urmez până la ușa de la intrare, doar ca să mă asigur că pleacă fără să mai fure sau să distrugă ceva pe drum. Abia când răsucește cheia ca să iasă, observ cum îi tremură mâinile.

TREIZECI

— Ai concediat-o?

Enzo pare surprins când, în timp ce pregătesc cina, îi povestesc despre ce s-a întâmplat mai devreme cu Martha. Din moment ce pastele mele alla Norma, făcute cu câteva săptămâni în urmă, nu au avut succesul scontat, azi pregătesc pentru a miliarda oară macaroane cu brânză, fiindcă pe astea le vor mânca și copiii. Pur și simplu, e mai ușor așa.

— *Fura* de la noi, îi spun. Ce-ar fi trebuit să fac – să-i dau o mărire de salariu?

Enzo scoate niște farfurii din dulapul de lângă chiuvetă. Nu participă foarte mult la gătit, însă e mereu prezent la pus masa și spălat vasele după aceea.

— Spun doar că avea un job bun aici. La fel și la Suzette și Jonathan. De ce să fure?

— Nu știu, spun iritată. Crezi că am cunoștințe aprofundate despre psihologia hoților? Poate e cleptomană.

Enzo râde la mine.

— Pe mine nu a încercat niciodată să mă înghesuie în dormitor.

— Nu am zis *nimfomană.* Dumnezeule mare!

Îmi dau ochii peste cap.

— *Cleptomană.* Ca äia care nu se pot abține să fure.

— Chestia asta există?

— Am citit despre ea la cursul de psihologie.

— Da…

Scoate un mănunchi de tacâmuri din sertar, cu toate că absolut niciodată nu le ia pe cele potrivite. Cineva sfârșește mereu cu două furculițe în față, în loc de furculiță și cuțit. Nu-mi dau seama cum reușește să facă asta. Chiar dacă nu sunt potrivite când le scoate din sertar, nu le vede când le așază pe masă?

— Deci i-ai plătit pentru ultima zi?

— Enzo.

Mă întorc de la oala în care fierb macaroanele și mă uit la el.

— *Fura* de la noi. A luat lănțișorul pe care mi l-ai dăruit și tot ea a luat probabil și banii pe care îi aveai în sertarul noptierei.

— Nu erau decât cincizeci de dolari.

Nu i-am spus lui Enzo ce mi-a zis Martha înainte de a pleca. Felul în care m-a amenințat. Nu am avut tragere de inimă să divulg toate detaliile și nu-mi dau seama de ce. Copiii poate că nu știu despre anii pe care i-am petrecut în închisoare, dar Enzo știe totul. Cu toate acestea, nu poate înțelege rușinea pe care o simt eu în legătură cu asta. Nu înțelege de ce nu vreau să afle copiii și a fost de părere că ar trebui să le spunem „înainte să afle ei singuri".

În orice caz, astăzi nu i-am plătit nimic femeii care a furat de la mine și m-a amenințat.

Enzo, se știe, are o slăbiciune în ceea ce privește femeile. Poate din cauza surorii lui, Antonia, și a felului în care s-a simțit din cauză că nu a reușit să o protejeze mai bine și să împiedice să fie omorâtă. De aceea l-a apărat și pe Nico atunci când a sărit în apărarea unei fetițe.

Pare să creadă că femeile nu sunt în stare să facă rău, dar se înșală în legătură cu Martha.

Cinstit vorbind, după toate prin câte am trecut împreună, ar trebui să știe mai bine cum stau lucrurile.

— Uite ce e, spun și inspir adânc. Nu știu de ce a furat Martha. Însă nu contează. Avem deja destule probleme financiare și fără să mai fure careva de la noi. Oricare ar fi problemele ei, nu pot să am de-a face acum cu ea.

Enzo înclină capul într-o parte.

— Ce tensiune ai avut de dimineață?

— Enzo! Nu despre asta e vorba acum.

Lasă capul în jos.

— Știu. Trebuie să aduc mai mulți bani acasă. De aia lucrez atât de mult ca să-mi repornesc afacerea, și atunci n-o să mai avem probleme financiare.

Mă simt îngrozitor pentru felul cum se învinovățește din cauza problemelor bănești. Nu stăm chiar atât de rău. Îmi doresc să nu se mai chinuie atât. Și mă îngrijorez că ne vor auzi copiii și se vor nelinişti și ei – mai ales Ada.

— Ne descurcăm.

Opresc aragazul și-l iau în brațe. Mă îmbrățișează și el imediat și-mi pun capul pe umărul lui.

— Te descurci foarte bine. Și fac prinsoare că, într-un an sau doi, o să fim foarte bine.

— Da, murmură el. Sau poate chiar… mai devreme.

Nu știu la ce se referă. Chiar dacă afacerea lui este în creștere, creșterea asta nu-i chiar *atât* de rapidă. Un an sau doi este o estimare optimistă. O să drămuim fiecare bănuț în următorii câțiva ani.

Uneori, mă întreb dacă toate astea au meritat.

TREIZECI ȘI UNU

Toată familia e prezentă la meciul lui Nico din Liga Mică.

De obicei, Ada nu vrea să meargă, dar astăzi a fost de acord să ne însoțească. Mă bucur că se află și ea aici, fiindcă Nico nu a fost în apele lui de când cu suspendarea de acum câteva săptămâni. Dar este limpede că pe Ada n-o prea interesează meciul, dat fiind că stă în public alături de noi, cu o carte în poală. Fata asta nu merge nicăieri fără o carte după ea.

— Ce citești? o întreb.

Flutură din genele lungi și negre. Are pielea măslinie, ca a lui Enzo, ceea ce înseamnă că nu se înroșește așa de ușor ca mine atunci când se simte stânjenită. Dar îmi dau seama de fiecare dată când o fac să se simtă prost.

— Scuze, spune ea. O s-o pun deoparte.

— Este OK. Și mie mi se pare că baseball-ul e cam plicticos.

Dau din cap spre Enzo, care stă efectiv pe marginea scaunului, privind meciul. Îi place sportul, în general, dar și mai mult îi place să-l vadă pe Nico jucând.

— Totuși, *lui* îi place.

— Citesc *Stranger with My Face* de Lois Duncan, îmi răspunde Ada.

— Oh, mi-a plăcut mult cartea aia când eram mică. Toate cărțile ei, de fapt.

Simt un ghimpe de tristețe la amintirea copilăriei mele și a felului în care a degenerat totul. La ce-ar fi putut fi dacă nu l-aș fi atacat pe băiatul ăla și nu l-aș ucis în cele din urmă.

Da, acum am o viață bună, îmi iubesc soțul și am doi copii minunați. Dacă a trebuit să trec prin niște necazuri (de fapt printr-o *grămadă* de necazuri) ca să ajung aici, atunci așa trebuie să fie.

Iau o gură de apă din sticla pe care am adus-o cu mine. Este doar mijlocul lui mai, dar weekendul se arată foarte călduros. Telefonul îmi spune că azi temperatura o să treacă de 26 de grade. Copiii par lipsiți de vlagă.

Vine rândul lui Nico să lovească și îi dau un ghiont Adei, să lase cartea. Astăzi n-a avut parte de nicio

lovitură reușită, iar pe chip i se citește expresia aceea de frustrare pe care i-o văd uneori. Lovește destul de bine, așa că singura explicație ar fi că ceva îl preocupă foarte tare așa sau ceva de genul ăsta. Sper ca de data aceasta să-i iasă lovitura.

Aruncătorul azvârle mingea peste teren și aud plesnetul bâtei care ia contact cu mingea. Enzo strigă entuziasmat. *Bine, Nico*! Mingea se izbește o dată de pământ și se rostogolește în teren. Nico își aruncă bâta într-o parte și o ia la fugă spre prima bază.

Aruncătorul reușește să prindă mingea. Cu viteza fulgerului, o ia și el la sănătoasa spre prima bază. Nico derapează pe teren chiar atunci când primul jucător de la bază prinde mingea. Îmi încrucișez degetele de la mâini și de la picioare să nu iasă afară din perimetru, dar apoi îl văd pe arbitru clătinând din cap.

— Nu. Nu!

Enzo sare dintr-odată în picioare, strigând:

— Nu-i out! Nu e!

Se pare că Enzo consideră nedreaptă această decizie. Ceea ce nu înseamnă neapărat că *a fost* nedreaptă.

Nico nu este nici el mai fericit cu decizia arbitrului. Celălalt copil îi spune ceva, iar Nico își scoate șapca de baseball și dă cu ea de pământ. Apoi începe să țipe – reușesc să deslușesc cuvântul „rahaturi”. Îmi țin respirația, sperând ca el să se retragă și să se întoarcă pe banca de rezerve.

Dar acela este momentul în care dă un pumn.

Îmi dau seama că are tendința de a se înfuria – l-au mai scos din sărite și alte meciuri din Liga Mică. Dar nu s-a întâmplat niciodată să devină violent. Îl pocnește pe primul jucător de pe extremă, iar bietul copil cade la pământ. Când văd ce se întâmplă, simt cum mă lasă inima și mi se taie genunchii.

Enzo vede și el. Încremenește și amuțește brusc. L-a apărat pe Nico pentru ce s-a petrecut la locul de joacă din curtea școlii, dar asta e greu de apărat. Puștiul lovit nu a greșit cu nimic, iar Nico i-a tras un pumn. Nu prea știu eu italiană, dar îmi dau seama că Enzo înjură în barbă.

— Millie.

Se întoarce spre mine, încruntat.

— Nicolas tocmai l-a pocnit pe puștiul ăla.

— Am văzut.

— *Cazzo,* bombăne el. Ce naiba e în capul lui? Trebuie să-i scoatem prostiile din cap.

Ne croim amândoi drum spre teren. Puștiul lovit suspină, întins la pământ. Nico stă lângă el, respirând greu. Antrenorul, un bărbat pe nume Ted care este și tatăl unuia dintre băieții din echipă, nu pare surprins. Are pete de transpirație la subțiori și este limpede că nu-i face nicio plăcere să se afle acolo, în căldură, și acum să mai fie nevoit și să gestioneze situația asta, în care un copil îl pocnește pe altul.

— Trebuie să-l luați de-aici, îi spune Ted lui Enzo, cu accentul lui puternic de Long Island. Avem o politică de toleranță zero în privința violenței în cadrul echipei.

— Îmi pare foarte rău, spune Enzo. N-o să se mai întâmple așa ceva.

— Da, n-o să se mai întâmple.

Ted ridică mâinile.

— Îmi pare rău, Enzo. Băiatul tău nu mai face parte din echipă.

Enzo deschide gura să protesteze, dar o închide la loc. A susținut cazul lui Nico în biroul directoarei, dar aici e altceva. Am văzut amândoi ce s-a întâmplat. L-a lovit pe băiatul acela *din senin.*

În schimb, Enzo se întoarce spre fiul nostru care stă deoparte, lovind cu pantoful în țărână.

— Haide, spune el. Hai să mergem acasă.

TREIZECI ȘI DOI

În mașină nu vorbim prea mult, în special pentru că este și Ada prezentă. Enzo e cel care conduce și văd cum i s-au albit nodurile degetelor încleștate pe volan. De fiecare dată când mă uit în spate, îl văd pe Nico uitându-se pe fereastră. Nici măcar nu pare supărat că a fost dat afară din echipă cu câteva săptămâni înainte de finalul sezonului. Este ca și când n-ar conta pentru el.

Ce se petrece cu fiul meu?

Când intrăm în casă, Enzo îi poruncește lui Nico să rămână în living. Nico se prăbușește pe canapea și se întinde după telecomandă, dar Enzo clatină din cap:

— Fără televizor. Stai aici în liniște, cât vorbesc eu cu mama ta.

Îmi urmez soțul în bucătărie și, abia după ce ajungem acolo, Enzo se întoarce spre mine. Trage aer în piept, tremurând.

— OK, asta n-a fost deloc OK.

— Așa zici? răbufnesc eu.

— Este un copil bun, insistă Enzo. Doar că…

— Tocmai a pocnit un puști absolut fără motiv.

— Nu fără motiv. A fost o decizie nedreaptă! Nu era afară!

Strâng din dinți.

— Asta n-are nicio importanță și o știi și tu. Nu pocnești alt copil doar pentru că nu-ți place ce-a zis arbitrul.

— Era supărat…

— Are nouă ani – nu trei. E inacceptabil.

— Băieții sunt agresivi.

Își trece o mână prin părul des și negru.

— Ăsta este un comportament normal pentru un băiat. E bine pentru el să se bată.

Mă holbez uluită la soțul meu. Având în vedere reacția lui de la meci, speram că, în sfârșit, suntem de aceeași parte a baricadei în privința tendinței lui Nico de a sări la bătaie, dar se pare că nu. Faptul că purtarea lui i-a adus lui Nico atât o suspendare de la școală, cât și excluderea din Liga Mică este un semn că lucrurile au scăpat de sub control. Cu toate acestea, Enzo continuă să-l apere.

— Nu este un comportament normal pentru un băiat, spun eu cu fermitate.

Enzo rămâne tăcut preț de un minut. Aș vrea să fie de acord cu mine că lovirea unui copil nu este un lucru firesc și mă deranjează că nu o face. Pare mereu foarte stăpân pe propriul comportament, mai ales în comparație cu mine. Nu l-am văzut niciodată dând un pumn cuiva, nici măcar atunci când persoana respectivă a meritat-o.

Însă, de făcut a făcut-o – asta e sigur. Pumnii dați de el sunt motivul pentru care se află în această țară, dacă e s-o spunem drept.

— Spune-mi, îi spun, *așa* te purtai și tu când aveai nouă ani?

Ezită din nou.

— Da, am mai cărat și eu pumni când eram mic. M-am bătut. Nu era așa de rău. Bătaia te face mai dur.

Ăsta *nu* este răspunsul potrivit.

— OK, OK, clatină el din cap. Aici, în America, lucrurile stau altfel. Acum pricep și eu.

Nu sunt sută la sută sigură că facem front comun, dar ne întoarcem împreună în living, unde Nico stă pe canapea, tolănit pe perne și privind țintă la o crăpătură din tavan. Când intrăm în cameră, întoarce capul în altă parte.

— Sunt iar pedepsit? întreabă el.

Era deja pedepsit. Era pedepsit de acum cinci minute. Se pare că asta nu contează câtuși de puțin. Mă așez lângă el pe canapea, iar Enzo se așază de cealaltă parte.

— Nico, îi spun, trebuie să înveți să te controlezi. Ce ai făcut azi este complet greșit. Știi asta, nu?

— Îmi pare rău, spune el, cu toate că nu pare deloc sincer în această declarație. Grayson a fost un nemernic.

— Nu contează nici dacă este cel mai mare nemernic din lume. Nu ai voie să-l lovești.

— Bine.

Mă tulbură faptul că Nico nu pare câtuși de puțin deranjat de tot ce se întâmplă. De ce nu plânge? De ce nu imploră să fie iertat? Ăsta este un comportament normal pentru un băiat de nouă ani care a greșit cu ceva?

Mă uit spre Enzo, încercând să-mi dau seama dacă lui i se pare firesc. Însă sunt sigură că, dacă l-aș întreba, ar spune ceva de genul *„băieții n-ar trebui să plângă.”*

Însă simt că în toată povestea ceva e în neregulă. În ultima vreme, Nico a devenit atât de…

Rece.

— Care e pedeapsa? întreabă el, ca și când abia așteaptă să termine odată cu asta.

— Păi ai fost dat afară din echipă, spune Enzo. Așa că s-a terminat cu antrenamentele de baseball.

Nico ridică din umeri.

— OK.

Enzo pare descumpănit de reacția indiferentă a lui Nico după ce i-a fost interzis să joace baseball. Ei doi obișnuiau să se antreneze în fiecare zi. Nico implora să facă antrenamentele astea. *Când ajunge tata acasă*? *Trebuie să ne antrenăm*!

— Și fără *device*-uri timp de o lună, adaugă Enzo.

Nico dă din cap. E limpede că se aștepta la asta.

— Gata? Pot să plec?

— Da, spune Enzo.

Nico nu irosește nici măcar o secundă. Sare de pe canapea și pleacă zorit pe scări, spre camera lui. Trântește ușa în spate – un gest foarte rebel pentru un băiat de nouă ani.

Enzo rămâne cu privirea ațintită spre scări, în urma lui. Nu-i pot citi nimic pe chip. Dar nu pare deloc fericit.

— Cred, spun eu, că ar trebui să luăm în considerare varianta de a-l duce la terapie.

Mă privește fără expresie.

— La terapie?

— La un terapeut cu care să poată vorbi, îl lămuresc.

Face ochii mari, de parcă aș fi sugerat să ne aruncăm fiul de pe acoperiș, ca să vedem dacă poate să zboare.

— Nu. *Nu.* Este ridicol. Nu are nevoie de așa ceva.

— L-ar putea ajuta.

— La ce? ridică Enzo brațele în aer. Pur și simplu se poartă ca un băiat obișnuit. Aici e vorba de toate regulile astea stricte americane, ale voastre. Nico este bine. Este *bine.*

Nu pot discuta cu el când se poartă așa, dar greșește. Mă tem că ceva este în neregulă cu Nico și că situația nu se va îmbunătăți fără ajutor profesionist. Mă tem că, prins între mine și soțul meu, Nico a moștenit o combinație genetică ce i-a dat o predispoziție spre violență mai mare decât a altor copii de vârsta lui.

Așa încât, după ce luăm cina și copiii au plecat sus, ca să se pregătească de culcare, am un moment doar

pentru mine și primul lucru pe care-l caut pe Google este: *Copilul meu e psihopat*?

Uimitor, chiar sunt câteva postări pe tema asta. Se pare că nu sunt singura femeie al cărei copil are probleme. Pe un site găsesc o listă cu cele mai întâlnite caracteristici ale copiilor cu tendințe de psihopatie. Parcurg lista în fugă, îngrijorându-mă din ce în ce mai tare.

Lipsa sentimentului de vină după comportamente greșite. Nico abia dacă și-a cerut iertare după ce i-a pocnit pe cei doi băieți. Nu părea deloc supărat pentru ce a făcut.

Minte constant. Înainte, ne spunea când spărgea ceva prin casă. Dar n-a zis o vorbă despre vaza spartă, până când nu l-am confruntat. Și am sentimentul că mai sunt lucruri despre care nu ne-a spus nimic.

Cruzime față de animale. Ce s-a întâmplat cu călugărița aceea? După ce a pretins c-o iubește, a aruncat-o în toaletă din senin și a tras apa peste ea.

Comportament egoist și agresiv. Ei bine, ce-o fi mai agresiv decât să pocnești un copil în burtă pentru că nu ți s-a acordat poziția dorită la prima bază?

Poate că Enzo nu-i îngrijorat, dar eu sunt. Și ce mă face să mă simt și mai rău e faptul că se poate să fi moștenit o parte din aceste tendințe chiar de la mine. Adică nu cred că sunt psihopată, dar nici nu m-am dus la închisoare fiindcă am cules margarete.

O să las un pic să se așeze lucrurile, dar refuz să stau fără să fac ceva. Dacă fiul meu are nevoie să fie salvat de el însuși, atunci o să-l salvez.

TREIZECI ȘI TREI

Mă îndrept spre casă, dinspre stația de autobuz, când o văd pe Suzette ieșind pe ușă ca să-și ia corespondența.

Probabil că azi începe foarte devreme, fiindcă e îmbrăcată, la nouă dimineața, cu fustă de costum și e încălțată cu pantofi roșii cu tocuri atât de înalte, încât aș cădea drept în nas dacă aș încerca să merg cățărată pe ele. Are părul perfect coafat, aproape că pare de plastic. Îmi face cu mâna și mi-e greu să-i zâmbesc când îi răspund cu același gest, însă mă forțez s-o fac. Nu am chef acum de Suzette, așa că, atunci când coboară treptele ca să-mi vorbească, aproape că-mi vine s-o iau la fugă. Însă e destul de rapidă și, înainte să apuc să ajung la ușă, m-a prins deja din urmă.

— Millie! exclamă ea. Ce mai faci?

— Bine. Tu ce mai faci?

În timp ce Suzette își netezește părul, observ cum sclipește în razele soarelui brățara cu diamante pe care o poartă la încheietură. Seamănă un pic cu acel colier pe care a încercat să mi-l fure Martha, doar că, probabil, brățara *ei* este cu diamante adevărate. Sper că Suzette o păstrează undeva, în siguranță.

— Frumoasă brățară, comentez eu.

— Mulțumesc.

Coboară privirea spre încheietură.

— Este un dar de la cineva foarte special. Și mie îmi place la tine că…

Mă cercetează cu privirea, străduindu-se, în mod evident, să găsească ceva pentru care să mă complimenteze.

— Ai mai slăbit? Nu mai arăți deloc așa umflată la față.

Se pare că nu poate mai mult de-atât. Și nici măcar nu cred că am slăbit vreun pic. Sunt la fel de pufoasă ca înainte.

— Poate, e tot ce reușesc să spun.

— În fine, continuă Suzette, voiam să discut cu tine.

— Ăăă, sigur. Despre ce e vorba?

Îmi aruncă un zâmbet orbitor de alb. Mă întreb dacă nu cumva și-a îmbrăcat toți dinții.

— Deci, uite care-i treaba. Cu o zi înainte de ridicarea gunoiului, te-ar deranja dacă ai scoate gunoiul un pic mai târziu, pe seară?

Mă holbez la ea.

— Despre ce vorbești? Nico nu-l scoate decât după cină.

— Aha. Iar asta înseamnă că voi luați cina foarte devreme. Pentru că, atunci când luăm *noi* cina, vă vedem gunoiul în fața casei. Și stă acolo toată seara. Gunoiul ăla zace pe trotuar de la șapte seara până a doua zi de dimineață.

Adulmecă în aer.

— Serios, Millie, este *inestetic.*

— I-ai spus despre asta și lui Enzo? o întreb.

Se pare că ei doi vorbesc frecvent, așa că nu-mi dau seama de ce îmi spune *mie* toate astea.

— El pare foarte ocupat. N-am vrut să-l deranjez cu banalități.

— OK…

— În plus, Nico e cel care are în grijă scosul gunoiului, nu? Copiii sunt mai degrabă domeniul tău, presupun.

Suzette presupune, cumva, că sunt o casnică din anii 1950. Dar n-am chef tocmai acum să dezbat acest subiect cu ea.

— Bine, mormăi eu. La ce oră ai vrea să scoatem gunoiul?

— Ei bine, nu mai devreme de ora unsprezece, categoric.

— Nico merge la culcare la zece, spun printre dinți. Are *nouă* ani.

— Oh.

Se bate pe bărbie.

— Atunci poate că ar trebui să scoți *tu* gunoiul?

Probabil că face *mișto* de mine. Sunt tentată să-i spun femeii ăsteia unde să-și îndese pubela de gunoi, dar chiar în momentul acela în fața casei mele oprește un camion. Din el coboară un bărbat burtos, cu o mustață mare și zbârlită și cu o expresie acră pe chip. Îmi ia un moment să-mi dau seama cine e: instalatorul care a trecut pe aici acum câteva zile. L-am chemat să ne repare toaleta de la parter, căreia îi lua cam o oră ca să reverse apa din bazin. Enzo a tot insistat că o poate repara el și că nu ne trebuie ajutor profesionist, dar se pare că, de fiecare

dată când încerca să-l repare, tot procesul dura cu zece minute mai mult. Nici măcar nu i-am spus că am chemat instalatorul. Crede că toaleta s-a reparat ca prin minune.

— Hei!

Instalatorul, al cărui nume îmi scapă pe moment, se îndreaptă agale pe alee spre locul în care stau de vorbă cu Suzette.

— Am fost aici acum câteva zile ca să repar ceva și mi-ai dat un cec fără acoperire!

Poftim?

— Așa… am făcut? mă bâlbâi eu.

Nu știu cum e posibil așa ceva. Țin socoteala fiecărui bănuț care intră și iese din contul pentru care scriem cecuri. Nu avem prea mulți bani de rezervă, dar categoric sunt acolo mai mult decât suficienți ca să acopere cecul de 300 de dolari pe care l-am scris pentru instalator.

Omul nu-i deloc micuț de statură. Are înălțimea de peste 1,80 metri și mă domină, așa că trebuie să mă dau un pas înapoi când se apropie de mine.

— Să fii sigură că așa ai făcut, cucoană! mârâie el.

Pe Suzette pare că o distrează grozav această interacțiune. De ce nu se duce acasă la ea? Situația e *atât* de stânjenitoare.

— Îmi pare foarte rău, îi spun. Credeam că am suficient în cont ca să acopere cecul. Pot să… Accepți cărți de credit?

— Nu accept, mă repede el. Când am venit să repar toaleta, ți-am spus: doar cash sau cec. Iar acum, pentru tine a rămas doar varianta cash.

Ei bine, asta-i o problemă. Nu am 300 de dolari cash care stau degeaba pe undeva. E posibil să găsesc vreo 40 de dolari în portofel, dacă am noroc. Enzo a plecat deja la treabă, dar nici el nu are atâția bani în buzunar.

— Ăăă, îi spun eu, dacă aștepți, pot să mă duc la un bancomat…

Instalatorul își ridică nădragii și se înfige cu picioarele în trotuarul din fața casei mele.

— Nu mă mișc un pas de-aici până nu sunt plătit, cucoană.

— Știi ceva, se bagă Suzette în vorbă, s-ar putea să am eu niște bani acasă. Dă-mi un minut.

Se îndreaptă spre casa ei, mergând admirabil de frumos pe tocurile alea de zece centimetri. Un minut mai

târziu iese pe ușă ținând în mână un teanc de bancnote. I le întinde instalatorului, care începe imediat să le numere.

— Sunt toți, îl asigură Suzette.

Instalatorul termină de numărat și dă din cap.

— Așa e, cum zici, drăguță doamnă.

Înclină spre ea șapca soioasă.

— Îți mulțumesc mult.

Îmi aruncă încă o privire disprețuitoare și apoi se urcă în camion. Sunt destul de sigură că am fost trecută pe lista neagră a acestei firme de instalații. Să sperăm că Enzo se va pricepe mai bine la reparatul țevilor.

Suzette îl privește pe instalator plecând, apoi se întoarce spre mine cu o expresie care spune că așteaptă ceva. Știu ce vrea și o să-i ofer lucrul acela.

— Îți mulțumesc foarte mult, Suzette. Promit… promit să ți-i dau înapoi până la ultimul dolar.

— Oh, nu e grabă.

Se joacă cu brățara cu diamante, care sclipesc în soare.

— Cinstit vorbind, Jonathan și cu mine avem mai mulți bani decât ne pricepem să cheltuim. Nici nu-ți dai seama la cât se ridică taxele pe care le plătim!

Ce mod de a-mi scoate ochii! Nu vreau ca Suzette să mă considere vreun caz caritabil împovărător, care adună datorii prin tot cartierul. Și îmi displace mai ales ideea că-i datorez ceva. Practic vorbind, n-am plătit niciun sfanț pentru fereastra spartă, dar aceea era o situație diferită, pentru că Nico a fost de acord să facă diferite treburi prin casă. Dacă pot, o să-i înapoiez banii chiar azi.

Doar că… pot oare? Credeam că avem bani destui în contul de economii ca să acopere factura instalatorului. Însă este evident că nu avem. Unde s-au dus banii ăia? Enzo și cu mine discutăm mereu despre achizițiile mari. N-ar fi scos banii pur și simplu, fără să-mi spună.

Oare?

TREIZECI ȘI PATRU

După plecarea instalatorului, accesez aplicația de la bancă.

Acum câteva zile aveam mai mult de o mie de dolari în cont. Mă uit la ecran, așteptând să mi se confirme că banii sunt încă acolo. Simt cum mă lasă inima când văd soldul contului:

213 dolari

Ce naiba se petrece? Ne lipsesc din contul de economii peste o mie de dolari. Și nu suntem extrem de bogați, precum vecinii noștri. Nu este o sumă de care să ne putem lipsi, pur și simplu.

Accesez istoricul tranzacțiilor. Văd o retragere de o mie de dolari, de acum câteva zile. Probabil de la asta ni se trage. Dar cine să fi scos banii din cont? Categoric, nu eu. Și nu-mi imaginez că Enzo ar face așa ceva fără să-mi spună.

Întârzii la serviciu, dar situația asta e mult mai importantă. Dacă ne-a furat cineva banii din cont, trebuie să fac ceva în privința asta, și cât mai repede. Așa că sun la bancă și sfârșesc prin a aștepta un sfert de oră ca să-mi fie preluat apelul, timp în care mă tot uit la ceas și dau un mesaj uneia dintre colege, să mă înlocuiască la o întâlnire pe care este clar că o voi rata.

— Bună, sunt Serena, de la relații cu clienții, se aude în receptor o voce feminină foarte vioaie.

— Salut.

Îmi dreg vocea.

— Am nevoie de ajutor cu privire la o sumă care-mi lipsește din cont.

— Oh, Doamne, spune Serena.

Categoric, sunt de acord cu starea pe care o exprimă aceste cuvinte.

— Hai să vedem ce putem afla despre asta.

Trebuie să-i dau toate informațiile bancare și apoi ascult, pe fundal, sunetul tastelor apăsate. Apoi și *mai multe* taste apăsate. Apoi și *mai multă* așteptare.

— Îmi pare rău, dar sistemul se mișcă foarte încet astăzi, spune Serena cu veselie. E una din zilele acelea, știi?

Nu sunt în dispoziția potrivită pentru a face conversație cu ea, în timp ce încerc să-mi dau seama de ce-mi lipsesc bani din cont.

— Îhî.

— Ah, OK! spune ea triumfătoare. Retragerea a fost făcută acum două zile de Enzo Accardi, care este și el împuternicit pe cont. E soțul tău?

— Da, dar…

Mă încrunt.

— Soțul meu n-a…

Sau a făcut-o?

— El zice că n-a retras banii? mă întreabă Serena.

— Nu. Adică, tocmai… m-am gândit că mi-ar fi spus de asta. Dar…

Serena pare să fi rămas fără cuvinte. Presupun că dramele familiale nu sunt treaba ei.

— Oh.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, murmur eu. Cred că… mai bine vorbesc cu soțul meu. Probabil… Poate că a uitat să-mi spună.

— Sunt sigură că a uitat, spune ea pe un ton absolut superior. Mai pot face ceva pentru tine?

Da, poți să-mi zici de ce a scos soțul meu o grămadă de bani din contul nostru de economii fără să-mi zică, dracului, nicio vorbă despre asta.

Închid telefonul și mă uit țintă la ecran preț de un minut întreg. Am întârziat extrem de mult la serviciu, dar acum nu mă pot concentra la nimic până nu-l sun pe Enzo ca să-l întreb ce s-a întâmplat cu banii ăia. Și nu știu de ce gândul de a face asta îmi provoacă o stare de disconfort. *Am încredere* în el. Dacă a luat banii ăia din cont, a avut un motiv serios s-o facă.

În cele din urmă, îi selectez numele din lista de contacte favorite. Adeseori, când lucra, nu răspundea la telefon, însă de la incidentul cu suspendarea lui Nico a început să răspundă imediat.

— Millie? Ce s-a întâmplat?

Rareori îl sun în timpul zilei, așa că știe și el că nu e un telefon de complezență.

— Ne lipsesc niște bani din contul de economii.

Speram să aud un șir de blesteme italienești furioase. Însă tăcerea care s-a așternut la celălalt capăt îmi confirmă că, pentru el, asta nu-i o noutate. Aș fi știut chiar dacă Serena nu mi-ar fi confirmat deja acest lucru.

— Am scris un cec pentru suma de trei sute de dolari.

Când văd că nu spune nimic, continui:

— Iar cecul a fost *refuzat la plată.*

— Oh.

Trage aer în piept.

— Și ce-ai făcut?

— Suzette mi-a împrumutat niște bani.

— Ei, atunci e bine.

— Așa că am sunat la bancă, să înțeleg unde au dispărut banii, îi dau eu înainte, și mi-au zis că tu ai retras 1000 de dolari.

Altă tăcere. Nu are de gând să-mi ușureze sarcina.

— Așadar, îl întreb, tu i-ai retras?

O altă tăcere prelungă.

— Eu i-am retras, spune în cele din urmă.

— OK. Pare o sumă extrem de mare pe care s-o retragi din contul nostru comun fără să-mi spui.

— Da…

Rămâne în tăcere pentru alte câteva clipe și nu mă pot abține să nu-mi spun că asta arată foarte tare ca și cum ar trage de timp ca să inventeze o minciună.

— Îmi pare foarte rău! Luna asta am cam fost în criză de bani, știi și tu, și aveam nevoie de fonduri ca să înlocuiesc un echipament defect. M-am gândit că o să-i pun la loc înainte să afli. O să-i depun mâine.

— Un echipament defect? repet eu.

— Da, aveam nevoie de un nou aerator de gazon și o motosapă. Sunt scumpe.

Jur, uneori cred că pur și simplu inventează cuvintele astea. Dar mi se pare o scuză rezonabilă sau aleg eu să-l cred, pur și simplu. Are sens să retragă banii dacă i s-a defectat echipamentul, pentru că trebuie să-l înlocuiască imediat.

În orice caz, explicația asta este mai bună decât alternativa ei, anume că soțul meu mă minte.

TREIZECI ȘI CINCI

Nico se furișează afară.

Cel puțin așa mi se pare când aud deschizându-se ușa din spate, într-o după-amiază însorită de sâmbătă. Slavă Cerului că nu ne-am obosit câtuși de puțin să ungem balamalele, pentru că pot să aud ușa aia închizându-se și deschizându-se, din cealaltă parte a cartierului. Arunc cartea pe care o citesc și ajung la ușă la timp ca să-l prind pe Nico înainte să o șteargă.

— Scuzați-mă, domnule.

Îmi dreg vocea.

— Unde crezi că te duci?

Mă privește fără vreo urmă de vină pe chip.

— Acasă la Spencer. Ai zis că pot să mă duc când vreau eu.

Așa am zis. Dar credeam că nu mai are voie să intre în casa lui Janice.

— Mama lui Spencer este de acord cu asta? îl întreb.

— A zis că e OK, cât timp stăm în curte.

Sunt ușurată. Am detestat momentul în care Janice mi-a spus că Nico nu se mai poate juca cu băiatul ei, așa că mă bucur să știu că a revenit la sentimente mai bune. Se pare că nu are voie în casa ei imaculată, dar asta e de înțeles.

— Bine, îi spun. Dar să te întorci înainte de cină.

Nico dă din cap, apoi grăbește pasul spre casa prietenului său. Am fost atât de concentrată la evadarea iminentă a fiului meu, încât nu mi-am observat soțul, într-un colț al grădinii. Nu că e ceva neobișnuit să-l văd pe Enzo în curte – e locul lui preferat –, însă acum nu lucrează, ci vorbește încet la telefon, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

Cu cine vorbește?

Îi fac semn cu mâna, ca să-i atrag atenția. Clipește de câteva ori când mă observă și zâmbetul îi fuge o secundă de pe chip, dar își revine repede și-mi face și el semn. Murmură în telefon câteva cuvinte neinteligibile, apoi îl îndeasă în buzunarul blugilor ponosiți.

— Millie.

Aleargă ușor pe peluză spre mine.

— Am vești foarte bune.

— Oh?

— Da! Am un potențial client cu două proprietăți mari care au nevoie de serviciile mele. Un angajament foarte mare. E foarte bine.

Mă uit spre telefonul a cărui formă se ghicește în buzunar.

— Cu clientul ăsta vorbeai?

— Da.

Ezită.

— Mă rog, nu. Nu chiar. La telefon era Suzette. Clienții… sunt prieteni de-ai ei. Ar vrea să mă întâlnesc mâine cu ei.

— Oh…

Sperasem ca mâine să avem o zi petrecută în familie.

— Unde vă întâlniți?

Ezită încă o secundă.

— Este o întâlnire informală. Pe o plajă privată.

În ceafă îmi răsună clopote de alarmă.

— O întâlnire *la plajă*? O să fie și Suzette acolo?

— Păi… da. Sunt prietenii ei.

Nu-mi place nimic din treaba asta. În primul rând, Enzo se eschivează de la o zi petrecută în familie. În al doilea rând, o întâlnire de afaceri *la plajă*? În al treilea rând, nu-l vreau singur în preajma lui Suzette în costum de baie. Mai ales după zâmbetul ăla de pe fața lui, când vorbeau la telefon.

Prin minte îmi trece un gând fugar. Alaltăieri, când a venit instalatorul să-și ceară banii, Suzette purta o brățară nouă, aparent foarte scumpă, despre care mi-a spus că este „un dar”. În același timp, din contul nostru de economii au dispărut brusc o mie de dolari. E posibil ca Enzo să fi folosit acei bani ca să-i cumpere un cadou lui Suzette?

Nu, nu cred așa ceva. El n-ar face una ca asta.

Și totuși…

— Dacă te duci mâine la plajă, îi spun, trebuie să-i iei și pe copii cu tine. Toată familia.

— Poftim? Nu.

Clatină din cap.

— Millie, asta este o întâlnire de afaceri importantă.

— Și *familia noastră* este importantă, subliniez eu. Ai muncit nonstop de când ne-am mutat aici…

— Pentru *noi.*

— Și abia dacă te-am mai văzut, continui eu. Nu i-ai dus pe copii la plajă nici măcar o dată de când ne-am mutat. Le-ar plăcea la nebunie. Mai ales lui Nico i-ar prinde bine o zi la soare și apă – este cu moralul la pământ de când a fost dat afară din Liga Mică. Și o să-i supraveghez eu. N-o să te deranjeze până nu-ți termini discuțiile.

Rămâne tăcut o vreme, căzut pe gânduri.

— OK, da. Înțeleg ce zici. O să vorbesc cu Suzette. Dar… n-o să fie prea încântată.

Da. Fac pariu că are dreptate cu chestia asta.

TREIZECI ȘI ȘASE

Suntem pe drum spre plajă.

Fără prea mare tragere de inimă, Suzette a încuviințat ca restul familiei să se alăture excursiei. Nu am auzit conversația, dar îmi imaginez că a făcut tot ce i-a stat în putere ca să nu venim și noi. Cu toate acestea, iată că venim.

Abia aștept să ajungem. Este o plajă privată de pe coastă, la care au acces doar Suzette și grupul ei elitist. Ca să ajungi acolo, ai nevoie de un card special. Am fost pe o grămadă de plaje în viața mea, dar asta este probabil cea mai de fițe pe care am văzut-o vreodată. Fac prinsoare că e foarte frumoasă.

Conduce Enzo și, ca de obicei, merge prea repede. Am crezut că, după ce vom avea copii, o s-o lase mai moale, dar nu și-a schimbat stilul. Nu ajută nici faptul că viteza asta le place mult și copiilor.

— Poți, te rog, să încetinești un pic? murmur când trecem pe lângă un indicator de pe drumul expres, care ne arată că viteza maximă este de 88 de km/oră. Avem cu cel puțin 30 de kilometri mai mult.

— Millie. *Toată lumea* merge la fel de repede ca mine. Dacă încetinim, o să ne depășească toți.

— Eu nu merg așa de repede, subliniez eu.

Îmi face cu ochiul.

— Da, dar tu conduci ca o băbuță.

— Ba nu.

— Am greșit. Băbuțele merg mai repede decât tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Foarte amuzant.

— Așa e, mamă, intervine și Nico. Mereu te claxonează oamenii ca să mergi mai repede.

Se pare că în (pe?) Long Island nu ai voie să depășești limita de viteză cu mai puțin de treizeci de kilometri.

Doar că, atunci când ne înscriem pe rampa de ieșire de pe drumul expres, auzim în spate sunetul sirenei de poliție. Enzo se uită în retrovizoare și înjură în barbă, în italiană.

— Hai, că asta e chiar culmea, bombăne el.

Trage pe dreapta, în timp ce eu mă abțin din răsputeri să nu-i spun „ți-am zis eu!” Polițistul iese din mașină fără să se grăbească absolut deloc, pe când Enzo se tot scotocește, în căutarea permisului.

— O să-l aresteze pe tata? întreabă Ada îngrijorată.

— Nu, îi răspund eu.

— Ar fi supertare, intervine Nico.

— Tot nu, îi răspund și lui.

Polițistul e un tip cam la 30 de ani; nu pare prea încântat să-și facă treaba în canicula de peste 32 de grade. Enzo coboară geamul mașinii și îi zâmbește fermecător.

— Bună ziua, domnule polițist, spune el cu un accent atât de pronunțat, încât aproape că mi-e greu să înțeleg ce zice. E problemă?

— Permisul și talonul, răspunde polițistul pe un ton plictisit.

Enzo îi întinde actele, așteptând să vadă ce are de zis polițistul. Acesta îi cercetează permisul și, în cele din urmă spune:

— Știți cu ce viteză mergeați, domnule Accardi?

— Îmi pare foarte rău, spune Enzo. Dar… vedeți indicatorul de benzină? E aproape gol! Trebuie să merg repede să găsesc o stație de benzină înainte să rămânem fără!

Polițistul îl privește fix preț de o clipă, scărpinându-se în cap.

— Știți că nu merge așa.

— Nu?

Enzo îi aruncă o privire uluită, care, culmea, pare și destul de sinceră.

— Nu știam!

— Nu. Nu merge.

Se uită iar la permis, apoi ridică privirea spre noi, cei din mașină.

— OK, nu vreau să vă stric după-amiaza cu familia. Duceți-vă și puneți benzină. Nu e nevoie să goniți așa.

— *Grazie.*

Enzo îi zâmbește polițistului.

— Să aveți o zi bună, domnule.

Abia după ce polițistul se întoarce la mașina lui, Enzo ridică geamul și apoi îmi face cu ochiul.

— A fost prea simplu.

El nu este niciodată amendat. Cumva, reușește să-i convingă pe polițiști. Sau *minte* ca să scape, după cum

cere situația. Este uluitor cum poate spune lucruri sută la sută neadevărate, cu un chip complet impasibil.

Am știut dintotdeauna că soțul meu este un mincinos excepțional. Doar că nu m-a deranjat niciodată, până când am început să suspectez că îmi ascunde ceva.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Jonathan și Suzette au ajuns la plajă înaintea noastră. Chiar dacă noi am mers probabil mai repede, ei nu au fost trași pe dreapta de poliție.

Parcăm într-un loc amenajat special pentru această plajă privată și, când mă dau jos din mașină, îi văd pe Jonathan și Suzette care se îndreaptă spre intrarea păzită de un tip masiv, îmbrăcat într-un maiou negru și șort pentru înot. Pare echivalentul de plajă privată al bodyguardului de club.

Jonathan cară două șezlonguri și o umbrelă, în timp ce Suzette și-a atârnat pe umăr doar o geantă. Jonathan arată ca vizitatorul tipic al plajelor, la început de sezon – un pic cam prea alb, cu un pic de burtă atârnând peste șort, cu tălpile albe îndesate într-o pereche de șlapi și cu o șapcă de baseball acoperindu-i părul rar. Suzette, pe de altă parte, arată de parcă a fost la plajă toată iarna. E bronzată perfect, cu ochelarii de soare Cartier cocoțați pe nas, și poartă un costum de baie minuscul, care lasă la vedere un trup spectaculos de bine lucrat.

După doi copii și după ce mai mult de 40 de ani de forță gravitațională și-au luat obolul de la mine, sigur nu arăt așa. Dar nici la 25 de ani nu mă simțeam confortabil să mă flutur de colo-colo pe plajă într-un costum de baie cât o batistă, așa că azi port un costum modest, dintr-o singură piesă, cu un pareo pe deasupra. Și, la fel ca Jonathan, sunt dureros de albă. Probabil că n-o să-mi scot deloc acel pareo, din moment ce nici mare înotătoare nu sunt.

Bodyguardul de la plajă se uită insistent la Suzette, în costumul ei absolut minuscul. De fapt, o mulțime de oameni o privesc astfel. Chiar și *eu* mă străduiesc să nu mă holbez. Când are timp să-și mențină abdomenul ăla atât de ferm? Și presupun că nu are nici cicatrici de la cezariană sau vergeturi pe care trebuie să și le acopere.

Enzo și-a pus tricoul și șortul și acum cară echipamentul de plajă pe care l-a scos din portbagaj. Sinceră să fiu, nu l-aș învinovăți dacă s-ar uita și el la Suzette în costumul ăla de baie mititel – la urma urmei, e și el om –, dar nu-l surprind coborând privirea mai jos de gât.

— Millie! spune Suzette. Ce pareo… interesant ai. Îmi place că nu simți nevoia să cheltuiești o grămadă de bani pe o ținută de plajă. Atât de *tipic* pentru tine.

Ăsta, dacă a fost un compliment, atunci e cu bătaie lungă rău de tot. Dar n-aș avea de ce să protestez. Am luat acest pareo de la reduceri.

Și, cu toate că Enzo nu s-a uitat la Suzette, despre ea nu pot spune același lucru. Ochii ei albaștri-verzui îi umblă pe tot corpul lui și buzele i se arcuiesc. Iar soțul meu nici n-a apucat să-și scoată tricoul.

Cu toate că încă n-am ajuns pe plajă, îmi doresc brusc să plec acasă. Însă presupun că e mai bine să fiu aici decât să-l las singur cu Suzette în chiloții ei minusculi.

— Ați găsit greu plaja? mă întreabă ea. Ne întrebam dacă nu cumva v-ați rătăcit pe drum.

Nico spune tot imediat.

— Pe tata l-a oprit poliția.

Enzo râde.

— Cică mergeam prea repede.

— Sunt sigură că nu mergeai, scutură Suzette din cap. Pe aici, polițiștii fac exces de zel.

— Ei bine, mă bucur tare că ați ajuns, intervine Jonathan.

Spre deosebire de nevastă-sa, în tonul lui nu se ghicește nicio altă nuanță. Pare cu adevărat bucuros să ne vadă.

— Ce mai faci, Nico? Ne lipsește ajutorul tău prin casă.

E drăguț din partea lui Jonathan să spună asta, chiar dacă eu știu sigur că se săturaseră să-l tot aibă pe Nico prin casă și să le spargă jumătate din obiectele din living.

Nico ridică din umeri.

Aș vrea să-i spun că este nepoliticos, dar pare aproape fără rost. Dispoziția lui a devenit și mai proastă în ultima vreme. Într-un final am sunat pediatra și l-am dus la o consultație, însă după ce i-a ascultat plămânii și inima, doctorița n-a prea avut multe de adăugat. Nu ne-a recomandat terapie. De fapt, a spus exact ce îmi zisese și Enzo.

Băieții pot deveni agresivi uneori. Probabil că încă se adaptează la mutare. Dă-i un pic de timp.

— Unde sunt clienții cu care trebuia să vă întâlniți? o întreb pe Suzette.

— Oh, ridică ea din umeri. Au anulat.

Enzo nu pare câtuși de puțin surprins, ceea ce mă face să mă întreb dacă, de fapt, a fost vorba vreodată despre un client. Adică, o *întâlnire la plajă*? Asta chiar pare inventată.

Dar nu, sunt paranoică. Sunt sigură că a existat un client. Oamenii mai anulează întâlnirile.

Suzette ne conduce pe plajă până găsim locul perfect în care să ne așezăm. Doar că nu se poate decide asupra acestuia. Mărșăluim o jumătate de plajă, trecând de porțiuni care mi se par foarte bune. Bietul Jonathan se chinuie cărând două șezlonguri și o umbrelă, așa că mă ofer să duc și umbrela lor, pe lângă a noastră. Suzette s-ar putea oferi și ea să care măcar un obiect, dar nu pare interesată. Cu toate acestea, Jonathan este foarte înțelegător.

— OK, spune ea într-un final, când simt că aproape îmi cad mâinile din umeri. Aici pare foarte bine.

Jonathan lasă jos cele două șezlonguri, dar, chiar atunci când începe să-și flexeze brațele, după efort, Suzette spune:

— Stați, poate ar trebui să mergem în direcția aia. Soarele e mai bun acolo.

Jonathan se pregătește să ridice iar șezlongurile, dar mie mi-a ajuns.

— Suzette, aici e perfect. Și n-am de gând să mai fac nici măcar un pas în plus.

Își dă ochii peste cap.

— Bine, bine. Dar, Millie, să știi că mersul pe jos îți prinde bine. Ajută la slăbit.

Dar pocnitul în față ajută la slăbit? Fiindcă asta s-ar putea să se întâmple într-o bună zi.

După ce ne așezăm șezlongurile și prosoapele, scot din geanta de plajă flaconul cu cremă de protecție. Enzo refuză mereu să se dea, însă mie îmi place să-i dau cu cremă pe copii și, evident, și pe mine. Sunt singura care se arde la soare, dar crema de protecție nu asta trebuie să facă, să prevină apariția cancerului sau ceva de genul ăsta? Oricum ar fi, copiii n-au de ales.

— Oh, Millie, suspină Suzette când mă vede ungând-o pe Ada. Doar nu *pulverizezi cremă de protecție* pe copii, nu?

Este evident că asta fac.

— Ba da…

— Păi nu ştii că spray-ul conţine tot felul de chimicale toxice? întreabă ea. Și toate sunt acum în aer. Practic, în momentul ăsta *inhalăm cu toții cremă de soare.*

Oare ar trebui să fiu mai îngrijorată de faptul că e posibil să fi inhalat cremă de protecție solară? Ei bine, nu sunt.

— Îhî.

— De asemenea, adaugă ea, este inflamabilă.

Nico face ochii mari.

— Vrei să spui că am putea *să luăm foc*?

— N-o să iei foc de la cremă, îl liniștesc eu.

Pare dezamăgit.

Suzette bagă mâna în geanta ei și scoate de acolo un tub alb.

— Asta e cea mai bună cremă de plajă de pe piață. N-are decât ingrediente naturale *și* factor de protecție 200! Nu poți găsi nicăieri factor de protecție 200.

De ce mama naibii ne-ar trebui o cremă de protecție solară cu factor 200? Crede că o să trecem printr-un cerc de foc în drumul spre apă?

Enzo și-a scos tricoul și nu pot să nu observ că lui Suzette i-au ieșit ochii din orbite la vederea pieptului său brun, bine definit. Îmi place la nebunie că am un soț chipeș și musculos, dar uneori îmi doresc să se lase pe tânjală, să se îngrașe și să-și iasă din formă.

— Enzo, spune ea, ai vrea să încerci noua mea cremă de plajă?

Enzo râde.

— N-am nevoie. Nu mă ard niciodată.

— Da, dar asta e bună chiar dacă nu te arzi, spune ea. Previne cancerul de piele, să știi.

— Da? spune Enzo interesat, cu toate că în ultimii zece ani și eu i-am spus exact același lucru.

— Da, sigur că da, spune ea zeloasă. Ar trebui să te dai măcar pe umeri. Stai așa, să te ajut.

Rămân cu gura căscată când Suzette își pune cremă în palmă și începe să o întindă pe umerii soțului meu. Chiar face chestia asta? Chiar îmi dă bărbatul cu cremă de soare? Chestia asta este cu totul nepotrivită.

Mă uit spre Jonathan, așteptându-mă ca și el să fie la fel de oripilat ca mine. Dar Jonathan are propriul tub cu cremă obscen de scumpă, făcută se pare pentru oamenii care merg în vacanță în locuri însorite, și e ocupat să se

dea cu loțiune pe brațe. Apoi încearcă să-și întindă un pic și pe spate, însă nu reușește și, desigur, nevastă-sa e ocupată să-și plimbe mâinile pe trupul soțului meu.

— Sunt OK, spune Enzo când simte că treaba s-a lungit cam prea tare. M-ai dat destul. Oricum, o să se ducă de la apă.

— Oh, nu, îl liniștește Suzette, chestia asta e rezistentă la apă. Poți înota toată ziua și tot o să ai pe tine factorul de protecție 200.

Enzo face ochii mari.

— Serios?

M-am săturat până peste poate să aud de prostia asta de cremă solară.

— Ada, continuă Suzette. Tu vrei s-o încerci?

Ada se uită la tub, apoi clatină din cap. N-o învinovățesc. Nici ea nu se arde niciodată, la fel ca Enzo, și sunt sigură că nu vrea să se acopere cu mâzga aia albă pe tot corpul.

— Nico? întreabă Suzette.

Nico nu face decât să se uite fix la ea. Nu răspunde, dar îi aruncă o privire foarte rece. Nu știu dacă l-am văzut vreodată uitându-se așa la cineva, iar adevărul e că-mi dă fiori. Însă după aceea se uită în altă parte și nu mai știu dacă nu cumva mi-am imaginat eu totul.

Copiii vor să intre în apă și Enzo e bucuros să meargă cu ei. Aș fi zis că Suzette e genul de persoană care stă la soare toată după-amiaza, mai ales după tot circul pe care l-a făcut cu alegerea locului unde să așezăm tabăra. Dar, imediat ce Enzo spune că vrea să intre în apă, se repede să-l urmeze.

— Vii și tu, Millie? mă întreabă Enzo.

Scutur din cap.

— O să stau aici, să mă relaxez.

Jonathan își freacă o bobiță de cremă rămasă pe puntea nasului. Dă să o urmeze pe Suzette, dar înainte să apuce să facă doi pași, ea se întoarce și îi aruncă o privire.

— Nu. Tu stai aici. Mă duc să înot.

Jonathan dă din cap fără să pună vreo întrebare, se răsucește pe călcâie și revine la șezlongul lui. Se așază și ia o carte. Întind gâtul, ca să văd titlul. *Madame Bovary.*

— Tu nu vrei să te duci să înoți? îl întreb.

Flutură din mână.

— Nu chiar.

— Fiindcă mi s-a părut că ai fi vrut să intri în apă, înainte ca Suzette să te trimită înapoi.

— Nu mă deranjează.

Poate că pe el nu-l deranjează, dar eu găsesc absolut enervant felul cum procedează Suzette și, înainte să mă pot abține, răbufnesc:

— Mie nu mi se pare că Suzette ar trebui să decidă dacă tu te duci sau nu să înoți.

Jonathan ridică din umeri și zâmbește.

— Uneori, îi place să aibă spațiul ei. Cum am zis, nu mă deranjează.

M-am interesat și eu, și se pare că Suzette nu e o agentă imobiliară de succes. Cu toate acestea, are cea mai mare casă din acest *cul-de-sac,* într-un cartier unde prețurile caselor sunt foarte mari. Este limpede că Jonathan e cel care face toți banii pentru a-i susține stilul de viață. Totuși, ea e cea care îi dă ordine neîncetat. Cum adică, nu-i permite nici măcar să intre în apă, când merg la plajă? E o nebunie.

— E o întindere uriașă de apă, subliniez eu. Doar suntem la Atlantic. Cred că ați avea loc amândoi să înotați, fără să vă deranjați unul pe celălalt.

Lasă cartea în poală.

— *Tu* vrei să te duci să înoți, Millie?

— Nu, nu asta zic.

Jonathan mă privește lipsit de expresie. Chiar nu-i pasă deloc că Suzette îl tot manevrează? Mie îmi place să cred că Enzo și cu mine suntem parteneri egali în toate deciziile pe care le luăm, dar, din câte am observat, se pare că Suzette este cea care ia absolut toate deciziile importante din familia Lowell.

Pe de altă parte, Enzo a scos o mie de dolari din contul nostru comun fără să-mi spună. Însă a pus deja banii la loc. Sunt singură că spunea adevărul și că banii au fost pentru echipamentele cu care lucrează. Adică sunt 99 la sută sigură.

Apa limpede și albastră sclipește în soare. Ambii copii sunt înotători foarte buni, ca Enzo – i-a dus la cursuri de înot când erau mici și i-a învățat pe amândoi să înoate înainte să învețe să meargă.

Număr capetele brunete plutind la suprafața apei. Ada este lângă Enzo, iar Nico e un pic mai departe de ei și…

Ha. De ce mi se pare că stă de vorbă cu Suzette?

Ce-ar putea să-i spună Nico lui Suzette? Pare ciudat, mai ales după privirea aceea clocotindă pe care i-a aruncat-o mai devreme. Tare-aș vrea să știu despre ce vorbesc, dar nu sunt nici pe departe la distanța de la care aș putea să-i aud.

— Oricum, spune Jonathan, nu plecăm de aici curând. Pot să înot și mai târziu. Efectul loțiunii de soare ține ore întregi. Zile, de fapt, dacă aș avea nevoie.

Reușesc să-mi desprind privirea de la ocean.

— Serios, chiar așa?

— Oh, da, e o chestie grozavă.

Scotocește prin geanta lui Suzette și scoate tubul.

— Vrei și tu?

— Desigur, îi spun.

Jonathan mi-l întinde. Nu încearcă să mă dea pe umeri și pe spate, ceea ce este foarte firesc, având în vedere că nu mi-e nici iubit, nici soț. Tubul arată ca unul obișnuit, cu toate că, trebuie să recunosc, miroase foarte bine.

Mă pregătesc să-mi storc în palmă un pic din crema minune, când sunt întreruptă de un zgomot venind dinspre ocean.

Cineva țipă.

TREIZECI ȘI OPT

Totul se întâmplă foarte repede. E ușor să te îneci.

În ocean se stârnește mare agitație, dar nu reușesc să văd prea mult. Sar în picioare și Jonathan face același lucru, lângă mine. Orice s-ar întâmpla, se întâmplă chiar acolo unde mi-am văzut copiii cu puțin timp în urmă. Salvamarul a coborât din turnul lui de observație și aleargă spre țărm, dar se dovedește că e mult prea târziu.

Enzo iese deja din apă cărând-o în brațe.

Se pare că Suzette este persoana care aproape s-a înecat. Stă atârnată de gâtul lui Enzo, care o scoate din ocean ca un erou. E conștientă, deși s-a înroșit la față și tușește violent. Oricât de mult mi-ar plăcea s-o acuz că simulează un înec, pare într-adevăr în suferință.

Enzo o așază pe nisip și îngenunchează lângă ea. Salvamarul se ghemuiește și el alături, dar atenția lui Suzette este îndreptată exclusiv spre soțul meu.

— Ești bine? o întreabă Enzo.

— Da, suspină ea și începe iar să tușească. A fost pur și simplu… A fost înfricoșător. Dar sunt bine.

Se întinde să-l ia pe Enzo de mână.

— Îți mulțumesc. Îți mulțumesc că m-ai salvat. Ești eroul meu.

Oh, frate.

Arunc o privire spre Jonathan, care nu pare câtuși de puțin deranjat de faptul că un italian incredibil de sexy stă aplecat deasupra nevestei lui căreia efectiv îi curg balele după el. Sau poate că balele alea vin de la faptul că aproape s-a înecat.

— Sunteți sigură că e totul în regulă, domnișoară? o întreabă salvamarul.

— Sunt bine.

Reușește să se sprijine în coate.

— Am simțit, pur și simplu, că mi s-a încurcat piciorul în ceva care mă trăgea la fund. A fost… înfricoșător.

— Poate au fost niște alge, sugerează salvamarul.

— Da, răspunde Suzette, deși nu pare deloc convinsă.

Sunt de acord că nu pare de înțeles cum ar putea algele să te tragă la fund, dar nici nu știu ce altă explicație

ar putea exista.

Ada și Nico au ieșit și ei din apă, arătând serios afectați de incident. Ada se strânge în brațe, iar Nico a rămas încremenit pe țărm, cam la trei metri de noi, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Suzette, draga mea, spune Jonathan, cred că ar fi mai bine să te ducem acasă.

— Poate, răspunde ea, dar nu vreau să stric distracția tuturor.

— Nu-ți face griji pentru distracție, spune Enzo.

În momentul acela văd că îl ține încă de mână. Sau că el o ține *pe ea.* Oricum ar fi, mâinile lor sunt împreunate.

— Trebuie să ai grijă de tine.

— Chiar mi-ai salvat viața, spune ea. Serios, eram atât de speriată iar tu… tu m-ai salvat.

— Nu e mare lucru.

Enzo flutură din mână, dar văd că a înghițit momeala. Îi place la nebunie s-o facă pe eroul. Cine poate să-l învinovățească? Enzo o ajută pe Suzette să se pună pe picioare și Jonathan întinde mâna ca s-o ajute, însă ea nu face niciun gest spre soțul ei. Sfârșim prin a împacheta totul, pentru că suntem cu toții prea afectați și în momentul acesta e dificil să te mai bucuri de o zi la plajă. Adică *eu* aș putea să mă bucur, dar până și copiii par să dorească să plecăm.

Din păcate, Enzo o ajută pe Suzette, despre care ai zice că a suferit vreun soi de rană la picior, din cauza căreia nu mai poate merge, așa că până la urmă trebuie să ne cărăm singuri calabalâcul. Copiii iau fiecare câte un șezlong, eu iau două și reușesc să-mi îndes și umbrela sub braț. Nu e deloc ușor, dar până la urmă reușim cumva să ajungem înapoi la mașini.

— Îți mulțumesc încă o dată.

Suzette ridică privirea spre Enzo, care o ajută să se deplaseze spre Mercedesul lui Jonathan și o așază direct pe locul pasagerului.

— Mi-ai salvat viața.

Și, spunându-i asta, își lipește brațul de bicepșii lui. Ceea ce, la drept vorbind, nu este deloc necesar.

După felul în care îl privește, simt că, dacă soțul ei nu s-ar afla la doi metri distanță și nici eu n-aș fi acolo, aruncându-i săgeți din privire, ei doi s-ar giugiuli chiar în secunda asta. Nu că l-aș crede în stare pe Enzo să-mi facă

una ca asta. Dar, dacă eu n-aș exista, cine știe? Suzette este o femeie foarte atrăgătoare și, cu toate că eu o antipatizez profund, lui Enzo nu pare să-i displacă în aceeași măsură.

— Să mergeți cu grijă spre casă, îi spune el.

— Așa o să facem! răspunde Jonathan pe un ton vesel. Îți mulțumesc încă o dată, Enzo! Apreciez mult că ai avut grijă de soția mea!

Chiar îi *mulțumește* sincer că i-a pipăit nevasta?

Îmi doresc să pot spune că mă simt ușurată când îi văd plecați. Dar este greu să scapi cu adevărat de cineva, când locuiește în casa de alături.

TREIZECI ȘI NOUA

— Poftim? Zici că ar fi trebuit s-o las să se înece, Millie? Asta ai fi vrut?

De când ne-am întors de la plajă, bufnesc și trosnesc încontinuu. În ciuda faptului că am stat acolo mai puțin de-o oră, e nisip peste tot. Parcă aş avea în fiecare pliu al pielii câteva firicele aduse de pe plajă. Chiar și după ce fac un duș, tot mă simt un pic prăfuită.

Așa că da, am fost țâfnoasă. Și când ne-am urcat în pat, la culcare, n-am putut să nu fac o remarcă despre eroismul lui Enzo și salvarea divei din ocean.

— Nu aș fi vrut s-o lași să se înece, mormăi eu. Dar chiar trebuia s-o salvezi în felul *ăla*?

— În ce fel?

— În felul ăla…

Mă ridic în capul oaselor în pat, scărpinându-mă între degetele de la picioare, fiindcă în continuare am senzația că mi-a rămas nisip între ele.

— În felul ăla… eroic.

Îi zvâcnesc buzele.

— *Eroic*?

— Vreau să spun că ar fi putut să se întoarcă pe jos la mașină. Sau ar fi putut merge Jonathan alături de ea.

Ridică din umeri.

— M-a vrut pe mine.

— Da, fac prinsoare că te-a vrut.

Strâng din dinți.

— Și cât de *convenabil* că a anulat clientul ăla.

— Nu, nu-i convenabil, se încruntă Enzo. Voiam să mă întâlnesc cu el. Vreau jobul ăsta.

— Nu ai părut surprins când n-au mai venit.

— Pentru că Suzette mi-a spus în dimineața asta. Dar tot am vrut să merg la plajă azi, cu tine și cu copiii.

— Aha.

— Millie, e ridicol, mârâie el. Nu înțeleg de ce ești supărată.

— OK, deci dacă un tip arătos m-ar scoate din apă și s-ar tot fâțâi pe lângă mine, pe tine nu te-ar deranja deloc?

— Nu, nu m-ar deranja.

Dacă e adevărat ce spune, atunci mă supără și mai tare. De ce *n-ar fi* gelos dacă un tip mișto se dă la mine?

— Pentru că *am încredere* în tine, adaugă el înainte să apuc să mă enervez și mai tare. Iar tu poți avea încredere în mine. Știi asta, da?

O știu oare? Înainte de a ne muta la casa cu numărul 14 din strada Locust, răspunsul ar fi fost un „da” răspicat. Însă timpul pe care-l petrece alături de Suzette Lowell mă face să fiu bănuitoare. Ce conversație despre *tufe de trandafiri* e aia, s-o porți la miezul nopții? *Serios*?

Și totuși, Enzo este un bărbat bun. Cred asta din tot sufletul.

Mă privește țintă așteptând să-i răspund și știu că nu există decât un singur răspuns corect:

— Da, am încredere în tine.

— Bun. Acum calmează-te. Dacă Suzette sfârșește ucisă, o să fii prima suspectă pe listă.

— Ha, ha.

Enzo se întinde să stingă lumina. Se dă mai aproape de mine și mă cuprinde cu brațul. Are chef de zbenguială – îmi dau seama de asta. Dar mie nu-mi vine. Chiar dacă mi-a mai alungat din îngrijorări cu privire la ce s-a întâmplat pe plajă, tot mai rămâne una dintre ele și n-o pot îndepărta cu niciun chip.

— Enzo.

— Șșștt, murmură el, plimbându-și mâna pe coapsa mea. Nu mai vorbim despre Suzette.

— Dar… cum crezi că a fost trasă Suzette la fund?

Mâna i se oprește brusc.

— Poftim?

— Adică, explic eu, a zis că i s-a prins piciorul în ceva și că acel ceva a tras-o la fund. În ce crezi că s-a prins?

— În alge?

— Deci algele au prins-o de picior și au tras-o în jos, în apă?

Își îndepărtează în totalitate mâna de pe coapsa mea.

— Nu știu. Poate se prosteau niște copii pe-acolo?

— Ce copii? Ai mai văzut alți copii înotând prin jurul ei?

Rămâne tăcut preț de o clipă.

— Nu înțeleg. Ce te îngrijorează?

— Eu doar…

Strâng pătura cu ambele mâini.

— Ai observat că Nico a vorbit cu ea? Chiar înainte de-a se întâmpla toată povestea cu înecul?

Mijește ochii.

— Nu.

— Eu am văzut.

De data asta, se ridică și el în capul oaselor. Mai devreme doar eu eram fără chef, dar acum pot spune cu siguranță că i-a pierit și lui.

— Ce spui acolo, Millie?

— Nu spun nimic. Doar încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— Zici că fiul nostru a încercat s-o înece mai devreme pe Suzette? Asta crezi?

— Nu, răspund eu, deși cam asta e ceea ce cred.

Enzo n-a văzut felul în care a privit-o Nico înainte ca ei patru să intre în apă.

— Ei, atunci e bine. Pentru că n-a încercat.

— Ești sigur?

— Da!

Îmi aruncă o privire exasperată.

— L-am văzut. Nu era lângă ea. Așa cum am zis, ori au fost niște alge, ori alți copii.

Dar Enzo minte. Sunt sigură de asta. Fiindcă eu l-am văzut pe Nico lângă ea nu cu mult timp înainte de-a fi trasă la fund. Enzo nu face acum decât să-mi spună ce crede că vreau să aud. Însă ce vreau eu este adevărul.

— Nico e un copil bun, spune Enzo cu încăpățânare. N-ar trebui să-ți faci atâtea griji. Îți dăunează la tensiune.

Numai că acum nu mă pot gândi decât că am probleme mult mai grave decât o tensiune crescută.

PATRUZECI

Mă trezesc la trei dimineața, lac de sudoare.

Am avut un soi de coșmar. În coșmarul ăsta, pluteam în ocean. Dintr-odată, o mână mi s-a încleștat pe gleznă și a început să mă tragă în jos, în apă. Țipam, încercând să mă eliberez, iar mâna mă trăgea tot mai jos și mai jos până când, la un moment dat, m-am dus la fund.

Apoi m-am trezit.

A trecut o săptămână de la tentativa noastră de excursie la plajă, terminată atât de prost, și pare că de atunci lucrurile n-au mai fost la fel, deși n-aș putea spune exact de ce. Enzo a fost distant toată săptămâna, însă nu-i ceva pentru care să dau vina pe el, fiindcă n-a greșit cu nimic. Pare doar ciudat de distant.

În noaptea asta, cerul este senin și lumina se strecoară în dormitor prin ferestre. Întorc capul într-o parte, așteptându-mă să-mi văd soțul dormind buștean lângă mine. Dar nu asta văd.

Enzo nu doarme profund. De fapt, nici nu e în pat.

Ce mama dracului?

Mă ridic în capul oaselor, trează de-a dreptul. Eu sunt aia care se trezește în toiul nopții, în timp ce Enzo doarme neîntors. Nu cred că mi s-a întâmplat vreodată până acum să mă trezesc și să nu-l văd în pat, lângă mine. Unde o fi? Poate la baie?

Dar văd limpede baia dormitorului matrimonial. Nu-i acolo.

Îmi atrage atenția zgomotul făcut de un motor de mașină. Mă îndrept spre fereastră și rămân cu gura căscată când văd camioneta soțului meu trăgând pe alee. Ce l-a apucat să plece cu mașina prin cartier în creierii nopții?

După ce parchează, cabina camionetei rămâne în afara razei vizuale, așa că nu-l văd ieșind. Mai important de-atât, nu pot vedea dacă era singur. Nu știu ce-ar fi mai rău – să se plimbe prin cartier noaptea, de unul singur, sau să fie cu cineva.

Pe cine încerc să păcălesc? *Cu cineva* este categoric mai rău.

Pașii soțului meu se aud tot mai tare în timp ce urcă scările spre etaj. Se mișcă încet, încercând să nu facă prea

mult zgomot. Speră să nu mă trezească. Speră ca, atunci când se va întoarce în dormitor, să mă găsească dormind profund și să nu știu că a fost plecat.

Va avea o surpriză.

Ușa dormitorului se deschide ușor. Enzo bagă capul înăuntru și face ochii mari când mă găsește stând în fund în pat.

— Millie. Ăă, bună.

— Unde ai fost? îl reped eu.

— Am fost…

Se uită peste umăr, în direcția holului.

— Mi-a fost sete, am coborât la parter ca să beau niște apă.

— În blugi?

Enzo se uită în jos, spre blugii și tricoul cu care este îmbrăcat. De asemenea, are și șosete în picioare, iar el nu doarme decât desculț. Este foarte clar că, între momentul în care a venit la culcare cu mine și momentul acesta, și-a tras niște haine pe el.

Înainte să-mi mai servească încă o minciună, îi spun:

— Te-am văzut când ai parcat camioneta pe alee. Așa că mai spune-mi o dată: unde ai fost?

— Îmi pare rău.

Se freacă pe ceafă.

— Nu puteam să dorm, așa că am ieșit la o plimbare. N-am vrut să te supăr sau să te sperii.

— Ai fost la o plimbare.

— Da.

— Și pe unde te-ai plimbat?

Ridică din umeri.

— Prin cartier.

— Singur?

Dă din cap.

— Singur.

Îmi amintesc felul în care i-a zâmbit acelui polițist care l-a oprit pentru viteză excesivă și cum a mințit cu seninătate. Îl cunosc de multă vreme, dar dacă în ziua aceea n-aș fi știut adevărul, nu mi-aș fi dat în niciun caz seama că minte. Și nici acum, când mă uit la el, nu reușesc să-mi dau seama. Chiar a fost să se plimbe pentru că nu putea să doarmă?

Sau a făcut ceva mai rău?

— N-ai de ce să-ți faci griji, îmi spune el. Nu-i nicio chestie. Am ieșit un pic. Iar acum m-am întors.

Lasă să-i scape un căscat sonor.

— Și a funcționat. Acum mi-e somn.

Își scoate blugii, apoi se dezbracă și de tricou. Descalță șosetele, una câte una, și le aruncă în coșul de rufe. Apoi se urcă în pat alături de mine și mă ia în brațe.

— Culcă-te, Millie, murmură el. E târziu.

Vreau să mă culc. E târziu și mâine am o zi lungă la serviciu. Aș vrea să pot închide ochii și să ațipesc imediat, așa cum pare să facă el. Îmi doresc asta mai mult decât orice.

Dar este extrem de greu să adormi când parfumul altei femei îți gâdilă nările.

PATRUZECI ȘI UNU

Enzo mă înșală.

Numai la asta mă pot gândi pe drumul de la serviciu până acasă, deși fac extrem de puțin pe drumul expres din Long Island (de data asta). Au trecut două nopți de când Enzo s-a strecurat afară în toiul nopții. Două nopți de când a venit acasă duhnind a ceea ce sunt destul de sigură că era parfumul lui Suzette. Și se pare că nu-mi pot scoate chestia asta din cap.

El se poartă ca și când totul ar fi în regulă. O ține una și bună cu povestea plimbării haihui în creierii nopții. Nu a mărturisit în lacrimi noaptea pasională alături de Suzette. Și nici nu am mai simțit parfumul acelei femei pe el.

Tot încerc să găsesc o explicație nevinovată, dar nu pot. Când am mers la culcare în noaptea aceea, Enzo nu mirosea a parfum. Este evident că l-a căpătat pe parcursul nopții, când a plecat undeva cu ea în mașină și au stat împreună până la trei dimineața, iar apoi el s-a întors acasă, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic.

Când ajung acasă, îi văd camioneta parcată în față. În fine, cel puțin acum e aici. Poate ar trebui să vorbim despre povestea asta. Chiar dacă nu există o explicație nevinovată, poate că e mai bine s-o discutăm deschis. Nu mi-am dorit niciodată să fiu genul de femeie care se preface că habar n-are că bărbatu-său își face de cap pe la spatele ei.

Când intru în casă, văd pantofii copiilor aruncați lângă ușă – e clar că sunt sus. Dar nu văd ghetele lui Enzo.

Deci mașina e parcată afară și totuși el nu e acasă.

Trebuie să fie la Suzette.

Încleștez maxilarele. M-am săturat *atât* de tare de femeia asta. M-am săturat atât de tare ca Enzo să dea fuga la ea ca să-i lucreze în curte. A trebuit să stau și să mă uit cum a salvat-o soțul meu din ocean când ea probabil nici nu era în pericol de înec, în primul și-n primul rând. Fac prinsoare că a inventat toată treaba. La urma urmelor, cine e tras la fund de niște *alge*?

Am terminat cu prefăcătoria de buni vecini. O să-i spun femeii ăleia, odată pentru totdeauna, ce cred despre

ea. Și apoi o să-mi iau bărbatul acasă.

Nici nu mă mai obosesc să-mi scot pantofii. Trântesc ușa la ieșire, apoi pornesc direct peste iarba peluzelor noastre frumos tunse. Îmi proptesc degetul în butonul soneriei, lăsând-o să sune mult mai mult decât ar fi nevoie.

Niciun răspuns.

Apăs iar, pentru a doua oară, cu același rezultat. În casă e liniște. Nu se aud zgomote de pași venind spre ușă – nu se aude nimic. Și nu aud nici zgomotul făcut de echipamentele lui Enzo în curtea din spate.

Dacă nu aud soneria fiindcă sunt ocupați? Dacă sunt la etaj, în dormitorul lui Suzette, și fac…

Oh, Doamne, nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Din impuls, pun mâna pe mânerul ușii. Nu mă aștept să se răsucească, dar o face. Așa că învârt mânerul până la capăt, spre dreapta, și mă împing în ușă ca s-o deschid.

Pășesc în holul uriașei case a familiei Lowell. Pare… cufundată în tăcere. Nu aud niciun pat scârțâind la etaj, asta-i sigur.

— Suzette? strig eu.

Iar apoi cu voce joasă, aproape ca un mârâit:

— Enzo?

Din nou, niciun răspuns.

Traversez holul. În continuare, tăcere. Chiar nu pare că ar fi cineva acasă. Însă, când intru în living, observ altceva. Un miros specific. Unul care mi-a devenit foarte cunoscut.

Este izul de sânge.

De ce miroase a sânge în casa asta? Și nu-i doar o adiere. Casa duhnește a sânge. Ultima dată când am fost aici, mirosea a flori de liliac sau ceva de genul ăsta.

— Suzette? strig iar și de data asta îmi aud tremurul din voce.

Cobor privirea și atunci îl văd, pe după colțul scării. Un picior ieșit în afară, atașat de corpul lipsit de viață ce zace pe podea. O pereche de ochi morți se holbează la tavan, în timp ce balta de sânge se împrăștie încet pe podeaua livingului. Recunosc imediat ce văd și am nevoie să-mi adun toate puterile ca să nu mă prăbușesc și eu.

Este Jonathan Lowell.

Căruia cineva i-a tăiat gâtul.

PARTEA A II-A

PATRUZECI ȘI DOI

Trebuie să sun la 112. *Acum.*

Desigur, Jonathan Lowell nu mai poate fi salvat. E mort de-a binelea. Dar ceea ce mă sperie și mai tare este că sângele încă i se prelinge din gât, Asta înseamnă că acela care l-a ucis a făcut-o de foarte puțin timp.

E posibil ca ucigașul să se afle încă în casă?

Aud o ușă trântindu-se. Pare a fi ușa din spate. Asta înseamnă că tocmai a ieșit cineva din casă? Sau că se întoarce, ca să scape de martor?

Mă bat pe buzunare, căutând telefonul. Nu găsesc decât cheile casei. Și apoi îmi amintesc: am dat un telefon când eram în mașină și apoi am aruncat telefonul în geantă. Iar geanta este acum acasă. Nu știu dacă Jonathan are în buzunar vreun telefon pe care aș putea să-l folosesc, dar nici prin cap nu-mi trece să-l ating. Ca să pot suna la poliție, trebuie să mă întorc acasă.

Încerc să nu mă gândesc la posibilitatea că ucigașul s-ar putea refugia alături, în casa în care se află propriii mei copii, mă răsucesc pe călcâie și alerg spre ușa de la intrare. Nici măcar nu mă uit în urmă. Țâșnesc în linie dreaptă din casă și mă întorc pe unde am venit. Nu mă opresc din alergat până când nu ajung la ușa casei mele, intru și o trântesc în urma mea.

Când intru, primul lucru pe care-l aud este țârâitul apei curgând în bucătărie. Apoi, niște înjurături în italiană – Enzo e acasă. Măcar el va ști ce să facă într-o astfel de situație.

M-am mai aflat în scenarii asemănătoare și el e una dintre puținele persoane în care pot avea încredere.

Când ajung în bucătărie, dau de Enzo aplecat deasupra chiuvetei și spălându-se temeinic pe mâini. Înjură iar în barbă. Pe măsură ce mă apropii, zăresc o frântură din șuvoiul de lichid roșu închis care se prelinge prin scurgere.

Ce spală de pe mâini?

— Enzo?

Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Millie, lasă-mă o clipă. Am alunecat și m-am tăiat cu foarfeca de tuns. *Stupido.*

Însă pe mâna lui nu se vede nicio tăietură. Nu văd decât mult sânge prelingându-se prin scurgere.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă el.

Deschid gura ca să-i spun despre lucrul îngrozitor pe care tocmai l-am văzut. Jonathan Lowell zace mort în casa de alături. Însă, când se întoarce spre mine și-i văd tricoul alb plin de sânge, am sentimentul oribil că știe deja.

— Millie?

Din depărtare se aud tot mai puternic sirenele de poliție. Însă eu n-am chemat poliția. Cumva, însă, vin. Cumva, cineva a aflat ce s-a întâmplat.

Enzo încruntă sprâncenele lui negre.

— Millie? Ce se petrece?

— Jonathan Lowell a murit, îngaim eu, înecându-mă. Cineva l-a înjunghiat.

— *Poftim*?

În urmă cu două zile, când a dispărut din dormitor la miezul nopții, nu aș fi putut spune sigur dacă minte sau nu. Însă de data asta pare cu adevărat luat prin surprindere. Aproape că aș putea jura pe viața mea că este șocat de ceea ce îi spun.

Aproape.

Privirea lui Enzo cade pe tricoul de pe el, stropit cu sânge încă umed. Când ridică iar ochii și-mi vede expresia de pe chip, face un pas înapoi.

— Ți-am zis, m-am tăiat. Ăsta e sângele meu. Sângele *meu.*

Acum, sirenele se aud mult mai tare. Poliția va ajunge aici într-o clipă.

— Schimbă-ți tricoul, îi spun.

Enzo încremenește în loc un moment, apoi dă din cap. Aleargă la etaj ca să scape de tricoul plin de sânge. Și de orice-ar mai trebui el să scape.

PATRUZECI ȘI TREI

În următoarele douăzeci de minute, la locuința familiei Lowell sosesc tot mai mulți polițiști.

Le spunem copiilor să rămână în camerele lor, pentru că nu vrem să vadă ce se petrece afară. La un moment dat, vor afla că vecinul nostru a fost ucis, dar vreau să amân acest moment cât de mult posibil. Până la urmă, încălzesc la microunde niște pizza baghete și îi las să mănânce fiecare în camera lui.

Privesc tot spectacolul de la geam. Suzette ajunge acasă cam la o jumătate de oră după sosirea polițiștilor și văd cum un bărbat, arătând a detectiv, îi dă vestea. Suzette își acoperă ochii și începe să suspine, cu toate că, în ceea ce mă privește, plânsul ei este clar o prefăcătorie.

Nu este deloc supărată că i-a murit bărbatul.

La un moment dat, polițiștii vor veni și la noi să pună întrebări. Dar momentul acela n-a venit încă. Și, când va veni, nu știu ce le voi spune.

Stau așezată la masa din bucătărie alături de Enzo, privind țintă baghetele de pizza pe care le-am pregătit pentru noi. În momente mai bune, n-ar arăta deloc apetisant. Brânza a rămas netopită într-o parte și, cumva, s-a copt prea tare în cealaltă. Însă chiar dacă aș fi pregătit o masă pentru gurmanzi, tot n-aș fi în stare să iau măcar o înghițitură.

— Nu înțeleg, îi spun lui Enzo. Ce s-a întâmplat acolo? Erai în casă la ei?

— Nu! strigă el. N-am intrat deloc în casă. Eram afară. Lucram.

— Și n-ai auzit nimic?

— Nu, doar știi ce zgomot fac echipamentele. Nu aud niciodată nimic din ce se petrece în casă.

Mă uit la palmele lui Enzo, sprijinite pe masă și strâns lipite una de alta.

— Unde te-ai tăiat?

— Poftim?

— Mi-ai zis că te-ai tăiat la mână, îi amintesc. De aia erai mânjit tot de sânge, *îți aduci aminte*? Deci, unde e tăietura?

Ridică mâna stângă. La început nici nu văd ce-mi arată, dar când mă uit mai atent, observ tăietura din

palmă.

O s-o spun, și gata: este imposibil ca din tăietura aia să fi curs atâta sânge.

— Tăieturile de la mână sângerează groaznic, spune el defensiv. E o zonă cu multe vase de sânge.

— Acum nu sângerează.

— Păi s-a *oprit.*

Nu știu ce să spun. Aș vrea să-l cred. Chiar aș vrea, cu adevărat. Pentru că, atunci când îmi vine în minte imaginea lui Jonathan Lowell zăcând pe podeaua din living, cu beregata tăiată, nu vreau să mă gândesc că soțul meu ar putea fi responsabil pentru o asemenea faptă.

Dacă el a făcut-o, atunci este un om foarte diferit față de cum îl credeam.

Înainte să mai pot formula o altă întrebare, se aude țârâitul soneriei. Chiar dacă ne așteptam la asta, tresărim violent amândoi. Enzo mă apucă de braț, cu o expresie terifiată pe chip.

— Millie, spune el cu glas gâtuit. Să nu le spui despre sângele de pe tricou. OK?

Mă smulg din strânsoarea lui și mă ridic de pe scaun, ca să răspund la ușă. N-am nici cea mai mică intenție de a le spune despre tricoul ăla. Nu eu i-am spus să se schimbe?

În pragul ușii se află aceiași detectiv care i-a dat vestea lui Suzette. Are în jur de 40 de ani, părul grizonant, tuns îngrijit, și este îmbrăcat cu un trenci bej, cămașă albă și cravată roșu închis. De-a lungul anilor am întâlnit o grămadă de detectivi și ceva din străfundul minții mele îmi spune să n-am încredere în cel din fața mea. Pe de altă parte, așa simt în legătură cu aproape toți polițiștii.

— Doamna Accardi?

Accentul detectivului aduce mai degrabă a Queens decât a Long Island.

— Sunt detectivul Willard. Aveți un minut?

Dau din cap în tăcere.

— Da.

— Pot să intru? întreabă Willard.

Nu e prima oară când mi se întâmplă asta, așa încât știu că e o greșeală să inviți polițistul în casă. Odată ce-i spui că este în regulă să intre, poate arunca o privire împrejur. Și când mă gândesc la tricoul însângerat de care

tocmai s-a dezbrăcat soțul meu, aș prefera să nu arunce privirea aia.

— Să vedeți, îi spun, copiii sunt în casă. Așa că mai degrabă aș prefera să vorbim pe verandă.

— Dacă așa doriți, spune Willard.

Aprind lumina pe verandă și ieșim. Țânțarii ne dau târcoale și aș fi vrut să fi pulverizat o substanță împotriva lor, dar tot n-o să-l invit pe bărbatul ăsta la mine în casă. Mai degrabă mă las mâncată de vie.

— Nu știu dacă ați auzit ce s-a întâmplat, începe el.

Mă cercetează cu atenție. Orice-aș vrea eu să spun despre detectivul ăsta, trebuie să recunosc că pare isteț. Decid să recunosc cinstit partea asta.

— Eu, ăă… Am o idee.

Îmi dreg vocea.

— M-am dus să vorbesc cu Suzette și l-am văzut pe Jonathan zăcând pe podea, și era…

Închid ochii, încercând să blochez amintirea aceea.

— Am venit acasă să-mi iau telefonul și să sun la 112, dar chiar atunci am auzit sirenele poliției.

Willard dă din cap.

— Vecina dumneavoastră, Janice Archer, a fost cea care ne-a chemat. A spus că a auzit strigăte venind din casă.

Janice – desigur. Mereu cu ochii pe geam. Și are o vedere perfectă spre ușa casei de la numărul 12, strada Locust.

— A spus că v-a văzut intrând în casă după ce a sunat la poliție. Și că ați ieșit la scurt timp după aceea.

Slavă Cerului că am decis să spun adevărul. Janice a văzut totul, așa că cel puțin acum tocmai mi-a confirmat povestea. Ar fi drăguț ca măcar o dată, dracului, să nu fiu suspectă de crimă.

— De asemenea, ne-a mai spus, continuă Willard, că soțul dumneavoastră a intrat pe ușa din față cam cu două ore înainte de încăierare. Și că nu l-a mai văzut ieșind, ceea ce înseamnă că a ieșit pe ușa din spate, spre care vecina nu are deloc vedere.

— Soțul meu este peisagist, spun eu. Lucrează mult în curtea din spatele casei lor. Își face treaba, atâta tot.

— Doamna Archer zice că stă mult pe la familia Lowell. Mai ales când domnul Lowell nu este acasă.

OK. Uau.

— Nu este…

Îmi recompun expresia, amintindu-mi că detectivul caută să obțină o reacție de la mine. N-am de gând să i-o ofer. Nici măcar nu mi-a pus direct o întrebare, așa că nu-i datorez un răspuns.

— Doamna Archer e băgăcioasă și bârfitoare. Nu e nimic între ei.

— Da? Sunteți sigură?

— Sunt sigură, spun ferm.

Willard își aranjează cravata cea roșie.

— Știți pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Jonathan Lowell?

— Nu-l cunoșteam prea bine.

— Dar soțul dumneavoastră?

— Soțul meu n-ar face niciodată una ca asta! răbufnesc eu. Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată!

Buzele subțiri ale detectivului zvâcnesc într-un zâmbet sumbru.

— Eu mă refeream la cât de bine îl cunoștea soțul dumneavoastră pe domnul Lowell.

— Oh.

Simt cum îmi iau foc obrajii.

— Nu. Eu… nu, nu cred că-l știa prea bine.

— Dar pe doamna Lowell?

Subtextul din întrebarea lui este evident.

— Pe *ea* o cunoștea mai bine?

— Nu așa de bine.

— Îndeajuns, totuși, încât să stea pe-acolo tot timpul?

— *Muncea.*

Sunt furioasă pe mine însămi că i-am permis detectivului să mă tulbure în halul ăsta. Acum zece ani n-aș fi lăsat sub nicio formă să se întâmple una ca asta. Faptul că am devenit soție și mamă m-a cam înmuiat.

— Ei bine, spune Willard. Atunci poate că ar fi mai potrivit să vorbesc cu soțul dumneavoastră. Puteți să-l chemați?

Respir adânc, ca să mă liniștesc.

— Desigur. O clipă.

Mă întorc în casă și închid ușa după mine, lăsându-l pe detectiv pe verandă. Mă sprijin de ușă, ca să-mi trag un pic sufletul, inspirând și expirând. Detectivul Willard m-a cam năucit. Îmi privesc mâinile și văd cum tremură.

În cele din urmă, reușesc să mă adun suficient încât să intru în bucătărie. Enzo este încă acolo, așezat la masă, cu mormanul de baghete de pizza reci deja rămase neatinse în fața lui. Când mă vede intrând, ridică privirea spre mine.

— Ei bine? mă întreabă el.

— Detectivul vrea să vorbească și cu tine acum, îi răspund.

Groaza îi contorsionează trăsăturile frumoase. Mă privește de parcă i-aș fi spus că o să fie dus în fața plutonului de execuție. Dar n-are de ales; se ridică de pe scaun și apoi se îndreaptă spre ușă, ca să dea ochii cu detectivul.

PATRUZECI ȘI PATRU

Enzo nu mi-a spus prea multe despre discuția cu detectivul.

Nu știu ce au vorbit. Mi-am lipit urechea de ușă, încercând să ascult, dar se pare că e la fel de izolată fonic precum încăperea aceea secretă, pentru că n-am auzit niciun cuvânt. Totuși, partea bună este că nu mi-au luat bărbatul pe sus, în cătușe.

După plecarea detectivului, m-am dus sus ca să caut tricoul cu pete de sânge pe el. Dar nu l-am găsit în coșul cu rufe murdare. Nu l-am găsit nicăieri.

Mă întreb ce-a făcut Enzo cu el.

În după-amiaza asta i-am ținut pe copii aproape sechestrați în camerele lor, așa că după ce termină de mâncat decidem să mergem cu toții în living ca să vorbim despre ce s-a întâmplat. La urma urmelor, nu le putem ascunde că vecinul de alături a fost ucis. Înțeleg și ei că se petrece ceva.

Se așază amândoi pe canapea. Ada mă privește insistent cu ochii ei mari, negri, iar Nico se foiește încontinuu, încercând să-și găsească o poziție confortabilă. Copilul ăla pare incapabil să stea liniștit. De asemenea, nu pot să nu observ că evită să mă privească în ochi.

Mă așez lângă el pe canapea, iar Enzo pe fotoliu. Nu știu care dintre noi ar trebui să înceapă. Dar Enzo are încă privirea aceea sticloasă, ca și când ar depăna în continuare discuția cu polițistul, despre orice-ar fi fost ea, așa că am impresia că mie îmi revine rolul de a sparge gheața.

— Vrem să vorbim cu voi despre ce s-a întâmplat în casa de-alături, încep eu. Presupun că ați văzut mașinile de poliție.

Ada dă solemn din cap, în timp ce Nico se frământă neîncetat.

— Îmi pare rău să vă spun, dar domnul Lowell a fost… Cineva l-a ucis.

Nu trebuie să audă și detaliile. Nu trebuie să știe cum l-am găsit într-o baltă de sânge, cu gâtul spintecat. Și versiunea asta cenzurată este destul de rea, oricum.

Așa cum era de prevăzut, Ada izbucnește în lacrimi. Nico pleacă privirea, dar nu spune nimic.

— Nu vreau să vă speriați, continui eu. Persoana care a făcut asta… Persoana aceea nu vrea să facă rău familiei noastre. Treaba asta n-are nimic de-a face cu noi.

Desigur, n-am nicio dovadă în acest sens. Habar n-avem cine l-a ucis pe Jonathan Lowell. Dar nu văd nimic în neregulă în a liniști doi copii ale căror vieți nu sunt în pericol.

— Sunteți bine? îi întreb cu blândețe.

Ada se șterge la ochi.

— Știu cine l-a ucis?

Nu pot rosti cuvintele din mintea mea: *Poliția crede că e posibil ca tatăl vostru să fi făcut-o.* O iau cu brațul pe după umeri.

— Vor ști curând. Nu te îngrijora.

Nico se reazemă de spătarul canapelei, având pe chip o expresie pe care mi-e imposibil s-o citesc. Îmi amintesc ce nepăsător a fost și când a crăpat preaiubita lui călugăriță. A fost… derutant. Dar asta e o situație cu totul diferită. Este vorba despre o *ființă omenească.* Plus că Nico a petrecut ceva timp pe acolo, ajutând la treburile casnice. Îi știa bine pe cei doi Lowell. Probabil că acum e dezastru în mintea lui.

Însă adevărul este că nu pare câtuși de puțin trist.

Trimitem copiii înapoi în camerele lor. Ada ne smulge fiecăruia dintre noi promisiunea că ne vom duce să-i spunem noapte bună, dar Nico nu vorbește aproape deloc.

Aștept până când aud ușile închizându-se la ambele dormitoare, apoi mă întorc spre Enzo.

— Crezi că sunt OK?

De la plecarea detectivului, abia dacă a scos o vorbă. Încă are privirea aceea sticloasă.

— Enzo?

Răsucește capul ca să se uite la mine.

— Nu l-am ucis, Millie. Știi asta, da?

Sunt așezată în cealaltă parte a canapelei și aș putea să mă dau mai aproape de fotoliul pe care stă el, dar n-o fac.

— Știu.

— M-am tăiat la mână. A sângerat.

— Aha. Așa ai zis.

— Și, adaugă el, nu te-am înșelat cu Suzette.

— OK.

Poliția îl suspectează deja, pe baza declarației lui Janice. Și ei nici măcar nu știu ce știu eu. Sângele de pe mâini. Felul în care s-a strecurat alaltăieri afară și s-a întors mirosind tot a parfumul lui Suzette.

Mi-a dat explicații pentru toate aceste lucruri, dar nu cred niciuna din ele. N-o să repet poliției ce mi-a spus. Dar asta nu înseamnă că pot uita că s-a întâmplat.

— Te rog, Millie.

I se frânge vocea.

— Trebuie să mă crezi. Este important. N-am făcut-o eu.

— OK. Te cred.

— Juri?

— Jur, spun încetișor.

Vedeți? Și eu pot minți la fel de ușor ca el.

PATRUZECI ȘI CINCI

A doua zi de dimineață ne trezește soneria telefonului lui Enzo.

Mă frec la ochi, în timp ce el bâjbâie pe noptieră, după telefon. Îi aud spunând un „Alo?” somnoros, apoi tot corpul i se încordează.

— Da, spune în receptor. Pot veni la secție, doar că… trebuie să reprogramez niște lucruri și… Da, poate veni și ea. Trebuie doar să ducem copiii la școală, dar… Da, OK, o să fiu acolo.

Enzo închide telefonul, arătând mai treaz decât l-am văzut eu vreodată la ora asta din zi.

— Era detectivul Willard, spune el. Vrea să venim amândoi la secție. Pentru o discuție.

Acum sunt și eu trează de-a binelea.

— Altceva ți-a mai zis?

— Nu. Doar atât.

Din nou, știu din experiență că, atunci când ești chemat la secție, nu e de bine. Vrea să se asigure că orice spunem este înregistrat.

Mă întreb dacă au mai descoperit ceva.

— Cred, spun eu, că ar trebui să-l sunăm pe Ramirez.

Enzo oftează.

— Nu vreau să-l deranjez. Și a ieșit la pensie, nu?

— Ultima oară când am vorbit, zicea că vrea să iasă la pensie, dar pun pariu că n-a făcut-o.

Enzo ezită doar pentru o clipă.

— OK. Sună-l.

Noi doi n-avem prea mulți prieteni apropiați, dar printre aceștia se numără și Benito Ramirez, un detectiv de la NYPD. Ne-am cunoscut într-o perioadă întunecată a vieții mele, când am fost acuzată de un lucru îngrozitor pe care nu-l făcusem și el a luptat din răsputeri ca să se asigure că absolut toate acuzațiile vor fi retrase. De atunci, am rămas prieteni buni și ne-am ajutat unii pe alții, când s-a putut. La nașterea Adei, l-am rugat să-i fie naș. Este omul cel mai dependent de muncă pe care-l știu eu – chiar mai dependent decât Enzo –, însă de-a lungul anilor am petrecut mult timp împreună și le aduce mereu finilor săi daruri de sărbători și de zilele lor de naștere.

De asemenea, este singura persoană care s-ar putea să se bucure că primește un telefon de la mine la ora asta, dimineața.

Selectez numele lui Ramirez din lista de contacte din telefon. Cât sun, Enzo rămâne cu ochii lui negri ațintiți asupra mea. Telefonul sună de două ori și apoi aud vocea răgușită și familiară a detectivului.

— Millie? spune el părând la fel de treaz ca și mine. Tu ești, Millie Calloway?

Este singura persoană care mă strigă încă pe numele de fată, chiar dacă de peste zece ani mă cheamă Accardi.

— Da, eu sunt.

— Atunci presupun că ai dat cumva de necaz, spune el.

Însă nu pare furios din cauza asta. Ci mai degrabă amuzat.

— Avem o oarecare situație aici, recunosc eu.

Cobor vocea, chiar dacă lângă mine se află numai Enzo.

— Ne-am mutat în Long Island, așa cum ți-am zis ultima dată când am vorbit.

— Așa! Acum sunteți Long Islanderi! Ascultați mult Billy Joel? Ieșiți la cină în fiecare seară?

— Vecinul meu tocmai a fost ucis, Benny.

Asta îl oprește în mijlocul propoziției.

— Isuse, Millie. Îmi pare foarte rău să aud asta. Ce s-a întâmplat?

Îi spun toată treaba despre cum l-am găsit ieri pe Jonathan la el acasă, mort. Îi spun despre detectivul Willard și despre faptul că am fost chemați la secție în dimineața asta. Dau să-i spun despre sângele de pe mâinile lui Enzo, dar soțul meu îmi aruncă o privire care mă reduce la tăcere. Nu că n-ar avea încredere în Ramirez, dar… în fine, tot polițist e și el.

Când termin de povestit tot ce s-a întâmplat, Ramirez lasă să-i scape un fluierat prelung.

— Uau. E o poveste nebunească de-a dreptul. Dar nu au niciun motiv real să vă suspecteze pe tine sau pe Enzo, nu?

— Nu…

— Atunci duceți-vă la secție și vorbiți cu ei. Dacă treaba începe să sune ciudat, vă opriți și nu mai scoateți un cuvânt. Apoi vă luați un avocat bun.

Un avocat bun. Mă întreb cât ne va costa asta.

— Benny, nu știu dacă ne putem permite un avocat acum.

— Da, dar o să vă ofere ei unul din oficiu. Nu vă pot interoga dacă le spuneți că vreți un avocat.

Și va fi un avocat din oficiu care s-ar putea să n-aibă habar ce face. Ultima dată când m-a apărat unul din ăsta, am sfârșit zece ani în pușcărie. Dar presupun că e mai bine decât nimic.

— Între timp, spune el, o să mai pun și eu niște întrebări, să văd ce pot afla.

— Mai lucrezi în NYPD? îl întreb eu. Tot vorbeai de pensionare.

Pufnește.

— Da, mă rog, tot aici sunt. Dacă aș fi avut nevastă, ar fi fost furioasă rău.

Îi fac semn lui Enzo, cu degetul mare ridicat în sus. Dă din cap și pleacă spre baie. Aud cum pornește apa de la duș și abia apoi izbucnesc.

— Benny, când a venit acasă, seara trecută, Enzo era plin de sânge pe mâini.

La capătul celălalt se așterne o tăcere lungă.

— Plin de sânge pe mâini?

— A spus că s-a tăiat.

— Poate că așa a fost.

Clatin din cap.

— Nu știu ce să zic…

— Millie, spune el, un lucru sigur pe care-l știu despre Enzo Accardi este că-i un om bun. Nu cred că ar fi în stare să ucidă pe cineva. Dar dacă a făcut-o, atunci sigur are un motiv al dracului de valid.

E corect ce spune.

— Nu reacționa exagerat la treaba asta, mă sfătuiește el. Vecinul tău tocmai a fost ucis. Sigur că vor să vă interogheze. Cu cât îl vor găsi mai repede pe făptaș, cu atât mai curând se va termina totul.

Face o pauză.

— Dar nu le spune despre sângele de pe mâini.

Dacă aș primi un bănuț pentru fiecare dată când am mințit la poliție, n-ar mai trebui să-mi fac griji pentru plata ipotecii.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Mă gândisem ca azi să nu-i trimit pe copii la școală, dar dacă eu și Enzo trebuie să mergem la poliție, este imposibil. În ruptul capului n-o să-i iau cu noi la secție. Îmi doresc ca niciunul dintre ei să nu calce vreodată în vreo secție de poliție, în viața lor. (Poate doar în vreo excursie cu școala. Cred că asta ar fi OK.)

Chiar și Nico reușește să se pregătească pentru școală fără mari proteste sau mofturi. Sunt amândoi nefiresc de tăcuți în timp ce încearcă să înghită câteva linguri de cereale, lucru de înțeles dată fiind gravitatea celor întâmplate. Diminețile nu-i mai conduc în stația de autobuz, însă astăzi o fac, fiindcă vreau să mă asigur că totul decurge fără probleme.

Din păcate, când ajungem, îi găsim pe Janice și Spencer așteptând și ei autobuzul. Janice este îmbrăcată în obișnuita ei cămașă de noapte și e încălțată cu papuci. Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-mi încleștez degetele pe gâtul ăla slăbănog. Practic, femeia asta a spus polițiștilor că ea crede că soțul meu a ucis un om. Nu e chiar o dovadă de bună vecinătate.

Așteptăm sosirea autobuzului fără să ne spunem vreun cuvânt. În ceea ce mă privește, e foarte bine așa.

— Mami, spune Nico.

Îmi atinge o coardă sensibilă, fiindcă nu mi-a mai spus așa de mulți ani.

— Chiar trebuie să merg la școală astăzi?

Îmi doresc să-l pot ține cu mine, aproape de mine. Dar lucrul ăsta e imposibil.

— Îmi pare rău, scumpule. Am… ceva de făcut.

— Pot să merg cu tine?

— Mă… mă tem că nu.

Buza de jos îi tremură ușor. Nico n-a mai plâns de multă vreme în public, dar este pe cale s-o facă acum.

— Îmi pare foarte rău, îi spun repede. Însă voi fi acasă când vă întoarceți de la școală. Promit.

— Pot să mă joc cu Spencer? întreabă el plin de speranță.

La auzul vorbelor sale, lui Spencer i se luminează ochii.

— Putem să ne jucăm, mamă?

Janice arată de parcă mai are puțin și face atac cerebral. Nici eu nu sunt încântată de idee, după ce am aflat ce le-a spus polițiștilor despre soțul meu, dar am de gând să încuviințez, doar ca să se simtă Nico mai bine. Însă nu pare ca acest lucru să fie posibil.

— Spencer, spune Janice cu asprime. După ce Nicolas a fost suspendat de la școală pentru că s-a bătut, ți-am spus că nu mai ai voie să-ți petreci vreodată timpul cu el.

Stai așa, *ce*?

Abia dacă am timp să mă înfurii pe Janice pentru cum vorbește de față cu Nico. Fiindcă ceea ce a spus nu poate fi corect. Nico s-a dus la Spencer acasă cu o zi înainte de excursia la plajă. Și de câteva ori după aceea. Cel puțin asta mi-a spus mie…

— Nico, spun la rându-mi, cu asprime. Credeam că doamna Archer ți-a dat voie să te joci cu Spencer în curte, nu?

— N-am spus niciodată așa ceva! răcnește ea. Am spus eu asta, Spencer?

Spencer clatină din cap că nu, dornic să-i facă pe plac, și atunci văd o expresie de vinovăție pe chipul fiului meu. E clar că Janice nu i-a dat voie niciodată să se joace în curtea ei. Și, având în vedere cât de vigilentă este, ar fi fost imposibil să se joace acolo cu Spencer fără ca ea să prindă de veste.

Deci asta înseamnă…

— Nico, vino încoace.

Îl apuc de braț și-l trag câțiva metri mai încolo, iar el mă urmează supus. Cobor vocea, așa încât Janice să nu mă poată auzi.

— Unde te-ai dus când ai plecat de-acasă?

— Nicăieri, spune el iute. M-am jucat pe stradă. Singur.

Dar dacă asta e tot ce-a făcut, de ce să mintă?

— Voiam doar să fiu singur, adaugă el. Nu am vrut să te îngrijorezi.

Nu-l cred. În povestea asta e ceva mai mult, ceva ce nu-mi spune. Însă chiar atunci sosește autobuzul și, de data asta, Nico pare cam prea dornic să se urce în el. Mă uit cum autobuzul îmi ia copiii cu el, întrebându-mă dacă o să primesc vreodată răspunsuri la întrebările care mi se învârt haotic în cap.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Chiar dacă știam că așa urmează să se întâmple, tot mă neliniștește că primul lucru pe care-l fac când ajungem la secție este să ne pună pe fiecare în altă sală.

Firește că vor să ne separe. Nu le convine să ne coordonăm versiunile. Are sens, însă în același timp lucrul ăsta mă face să intru în panică. Faptul că simt nevoia să ne separe mă duce cu gândul că nu ne interoghează doar în calitate de vecini ai victimei. De fapt, ne consideră suspecți.

Stau în sala de interogatoriu prost luminată, foindu-mă într-unul dintre scaunele de plastic, inconfortabile. Mi-l imaginez pe soțul meu într-o încăpere asemănătoare, undeva în secția de poliție, și mă întreb la ce se gândește. Abia dacă mi-a vorbit după telefonul pe care l-am dat de dimineață. Nu știe că i-am mărturisit lui Ramirez că a venit acasă plin de sânge pe mâini.

Cealaltă dovadă a faptului că s-ar putea să avem probleme este că detectivul Willard este unul dintre cei care intră în sală, ca să stea de vorbă cu mine. Nu și-a trimis vreun lacheu. Vrea să discute el însuși cu mine. Personal.

Asta nu-i bine.

— Doamnă Accardi.

Se prăbușește în scaunul aflat în fața mea. Are sub ochi niște pungi pe care lumina din încăpere le face să arate ca niște vânătăi.

— Vă mulțumesc că ați venit.

— Nicio problemă.

Încerc să arăt cât mai mult ca o femeie care nu e speriată de gândul că ea și soțul ei sunt acuzați de crimă.

— Și noi vrem să aflăm cine i-a făcut asta lui Jonathan. Este absolut oribil. Părea chiar un tip de treabă.

— Nu vă faceți griji, spune Willard. Vom afla cine e criminalul.

De ce mi se pare că sună ca o amenințare?

— Sunt suspectă? întreb eu.

— Nu, răspunde detectivul fără nicio ezitare.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, simt un val de ușurare.

— Ați fost la serviciu până cu treizeci de minute înainte de descoperirea corpului neînsuflețit. Doamna Archer a văzut când ați parcat în fața casei și a spus că ați stat acasă la familia Lowell doar câteva minute. Iar asta s-a întâmplat după ce sunase deja la 112, îngrijorată de zgomotele auzite. Așa că nu, nu sunteți suspectă.

Apoi adaugă:

— Înțeleg de ce vă îngrijorează acest lucru, având în vedere… istoria dumneavoastră.

N-ar trebui să fiu câtuși de puțin surprinsă că știe de cazierul meu. Mi-aș fi pierdut cu totul respectul față de orice polițist aflat în situația asta, dacă n-ar fi știut. Dar întotdeauna simt ca o palmă peste față momentul când cineva aduce vorba despre asta.

— Da, spun eu cu răceală.

— Doamnă Accardi, continuă detectivul, ce știți despre relația soțului dumneavoastră cu doamna Lowell?

— Soții Lowell sunt vecinii noștri, evident.

Ridic un umăr, încercând să nu las să se vadă cât sunt de nervoasă.

— Îi ajuta cu întreținerea curții din spatele casei, în schimbul unor recomandări. Erau prietenoși.

— Ați bănuit vreodată că ar fi ceva mai mult?

— Nu. Niciodată.

Îmi aruncă un zâmbet conspirativ.

— Niciodată? Nici măcar un pic? Mai ales că stătea pe-acolo tot timpul? Adică, doar știți, Suzette Lowell este o femeie foarte atrăgătoare.

Încleștez maxilarul.

— Am spus că *niciodată.*

— Înțeleg.

Detectivul ăsta n-o să mă păcălească. Sunt prea deșteaptă ca să reușească. Nu are de-a face cu o începătoare.

— Doamnă Accardi, spune el. Știați că soțul dumneavoastră a cumpărat recent o armă?

Rămân cu gura căscată.

— O… o armă?

— Exact așa.

Îmi studiază expresia.

— A retras o mie de dolari din contul dumneavoastră comun și apoi a folosit o parte din bani ca să cumpere o armă de foc. *Ilegal.* Însă avem și noi sursele noastre.

— Eu…

Inima îmi bubuie în piept. E greu de imaginat că așa ceva este adevărat, dar nu pot nega că banii lipseau din cont. Enzo a pretins că i-a scos ca să înlocuiască niște echipamente defecte. Dar dacă despre asta era vorba, de ce să nu-mi fi spus?

Pe de altă parte, ce dacă a cumpărat o armă? Adică da, sigur, nu sunt deloc încântată de asta și mai ales mă întreb unde este arma aia acum și ce intenționa să facă cu ea. Însă Jonathan Lowell nu a fost împușcat. A fost înjunghiat. Așa că, indiferent dacă Enzo a cumpărat sau nu o armă, aceea nu-i arma crimei.

— De asemenea, adaugă Willard, știați că a luat o cameră la motel împreună cu Suzette Lowell, în urmă cu patru nopți?

Acum chiar simt că o să mă înec. Când mi-a spus că a ieșit la o plimbare, am bănuit că Enzo nu spune adevărul. Însă informația asta mă doboară cu totul. Îmi doresc cu disperare să cred că detectivul inventează totul doar ca să mă destabilizeze, însă tot ce spune se potrivește cu ce știu și eu. Banii lipsă din cont, plecarea lui Enzo în timpul nopții…

Willard nu așteaptă să-i răspund la întrebare. Are toate informațiile necesare în expresia de pe chipul meu.

— Doamnă Accardi, continuă el. Dumneavoastră și soțul dumneavoastră… nu aveți o situație financiară prea bună, nu-i așa?

— Ne descurcăm foarte bine, spun eu pe un ton defensiv.

— Deci n-ați avut recent un cec refuzat la plată?

Oh, Dumnezeule, detectivul ăsta știe *tot.* Mă foiesc în scaunul de plastic, întrebându-mă dacă știe ce culoare au chiloții pe care mi i-am pus azi. N-aș fi surprinsă.

— Am greșit niște calcule, spun eu.

— Știți că Jonathan Lowell avea o asigurare de viață substanțială, iar Suzette Lowell este unica beneficiară?

Mă străduiesc din nou să nu reacționez.

— Nu, nu știam. Dar nu pricep ce legătură are asta cu mine sau cu soțul meu.

Ridică o sprânceană.

— Nu știți?

Trag adânc aer în piept, amintindu-mi ce mi-a spus Ramirez să zic dacă întrebările încep s-o ia în direcția greșită. Poate că n-oi fi eu suspectă, dar sunt destul de sigură că soțul meu este.

— Domnule detectiv Willard, spun eu, nu mai răspund la nicio întrebare fără un avocat.

PATRUZECI ȘI OPT

Detectivul decide că nu mai are alte întrebări pentru mine.

Însă nu se întâmplă la fel și cu Enzo. Îl aștept în secție, unde îl țin *ore* întregi. Mă îndoiesc că în tot timpul ăsta l-au chestionat. Pur și simplu încearcă să-l epuizeze și să stoarcă adevărul de la el. Sunt sigură că a cerut și el un avocat, iar asta durează.

În cele din urmă își face apariția, trei ore mai târziu, arătând absolut epuizat. Are cearcăne negre sub ochii ușor injectați. Colțurile gurii i-au coborât și pare că-i vine să vomite.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Să mergem, îmi răspunde el. Acum. *Te rog.*

Am venit la secție cu mașina mea, ceea ce s-a dovedit a fi un lucru bun, fiindcă nu pare în stare să conducă (iar eu sunt ușor înfricoșată să conduc camioneta aia cu schimbător de viteză). Se așază lângă mine, pe locul pasagerului, și se uită fix pe geam.

Mă întreb ce i-or fi spus acolo.

Rămâne tăcut în primele cinci minute de mers, mulțumindu-se să privească străzile pe lângă care trecem. În cele din urmă, îmi spune:

— Millie, tu știi că nu te-am înșelat cu Suzette, nu?

Mă strâmb. Nu vreau să avem acum această discuție, pentru că între bănuielile mele inițiale și tot ce-am auzit azi de la detectivul Willard, nu-mi pot imagina cum să *nu* mă fi înșelat. Iar dacă susține altceva, atunci minte de îngheață apele.

— N-aș face niciodată așa ceva.

Întoarce privirea de la geam ca să se uite la mine.

— Îți jur.

Îmi amintesc cuvintele lui Ramirez din această dimineață:

Un lucru sigur pe care-l știu despre Enzo Accardi este că-i un om bun. Nu cred că ar fi în stare să ucidă pe cineva. Dar dacă a făcut-o, atunci sigur are un motiv al dracului de valid.

Îmi doresc atât de mult să cred asta. Însă Enzo îmi face sarcina foarte dificilă.

— Atunci de ce ai fost cu ea la motel? îl întreb.

— N-am fost!

— Detectivul mi-a spus…

— Nu-i adevărat, insistă el.

— Enzo, i-am mirosit parfumul pe tine.

Tace iar, digerând această nouă informație. Mă uit spre el și trag pe dreapta, fiindcă nu vreau să avem vreun accident cât timp purtăm conversația asta. Arată de parcă răsucește lucrurile pe toate părțile în mintea lui. Oare are de gând să mărturisească totul?

Vreau ca el să mărturisească totul?

— OK, spune el într-un final. Am luat o cameră la motel în noaptea aia. E adevărat.

Până în secunda asta nici nu mi-am dat seama cât de mult îmi doream să nege totul.

— Înțeleg…

— Dar nu cu Suzette. Îți jur. Au aflat doar că a fost vorba de o femeie și au făcut presupuneri.

Poftim?

— Așadar m-ai înșelat totuși? mă răstesc la el.

— Nu te-am înșelat, spune ferm. A fost… A fost Martha. Probabil că Suzette îi dă parfumurile ei când sunt pe terminate. Sau poate că… și le ia singură.

— Martha, *menajera* noastră?

Dă încet din cap.

OK…

Dintre toate femeile cu care m-aș fi gândit că m-ar putea înșela soțul meu, menajera de 60 de ani era în coada listei. Desigur, el pretinde că nu m-a înșelat. Dar dacă n-a făcut-o, ce căuta cu ea la motel?

— M-am dus la ea acasă, să-i dau ultimul salariu, începe el.

Încleștez dinții, amintindu-mi cum i-am *cerut* să nu facă asta, și totuși a făcut-o.

— OK…

— Iar ea avea…

Își atinge fața cu mâna.

— Avea vânătăi peste tot. Am simțit-o de când am mai vorbit cu ea, dar în ziua aceea a devenit o certitudine. Soțul ei… Îi ia tot salariul, de-aia fură – ca să economisească și să poată fugi. Ar fi ucis-o, Millie. Plus că era furios că a fost concediată de la al doilea job. Trebuia s-o ajut să scape.

Enzo n-ar minți niciodată în privința asta. *Niciodată.* Dacă spune că pe Martha o bătea bărbatu-său, atunci așa

e. Sau cel puțin acesta este adevărul pe care îl crede el.

— Poate că te manipula ca să te stoarcă de bani, sugerez eu.

— Nu. E adevărat. De fapt…

Tace, ca și când n-ar ști dacă să-mi spună mai mult. Dar nu mai este vreme de ținut secrete.

— Ce e?

— Voia să discute cu *tine,* oftează el. Știe de tine.

— Șt… știe?

Mă întreb de unde știe. Mă întreb cine i-a zis.

Treaba este că am un pic de… istorie cu femei ca Martha. Femei aflate în situații îngrozitoare din care trebuie să iasă. Pentru unele dintre ele am devenit o cale de evadare. La fel și Enzo. Trebuie să spun că mă uit înapoi cu mândrie la toate lucrurile astea. Am făcut ceva fapte bune la vremea noastră.

Mă rog, poate și câteva rele, în acest proces.

— Da. Și încerca să-și adune curajul, pentru că avea nevoie de ajutorul tău. Dar apoi ai acuzat-o că a spart ceva și când i-ai mai spus și că fură…

— Fiindcă *fura*!

— Ți-am spus de ce.

Clatină din cap.

— Nu a luat așa de mult de la noi. Și Suzette credea că fură și de aceea stăteam de vorbă cu ea în seara aia, în curte. A trebuit s-o conving că Martha nu fură, ca să nu-și piardă jobul.

Văd în ochii lui negri că fiecare cuvânt pe care mi l-a spus este adevărat și simt un ghimpe de vinovăție. Martha nu se uita la mine pentru că voia să-mi facă rău. Se uita pentru că mă considera singura ei speranță de evadare și încerca să-și adune curajul ca să-mi ceară ajutorul. Ce s-a schimbat în mine de n-am fost în stare să văd asta?

— Așadar, spun eu încet, zici că arma era pentru ea?

— Avea nevoie de arma aia până când reușea să scape de el și, odată plecată, avea și mai mare nevoie. Venea după ea, Millie. A trebuit s-o ajut. Acum este la sute de kilometri depărtare, însă tot putea s-o găsească.

— OK, OK.

Încleștez și mai tare mâinile pe volan.

— Înțeleg ce ai făcut. Nu pot spune că n-aș fi procedat la fel, dar… de ce nu mi-ai spus? Știi că poți

discuta cu mine despre astfel de lucruri. Adică, na, înainte eram o *echipă.* Nu-i așa?

Întotdeauna am ajutat femeile care aveau probleme. Așa ne-am și cunoscut. Este motivul pentru care ne-am îndrăgostit unul de celălalt, la urma urmelor. L-aș fi ajutat – mi-aș fi *dorit* să-l ajut. De ce nu m-a implicat și pe mine, de data asta?

Tace, cântărindu-și cu grijă cuvintele.

— Îmi făceam griji pentru tine.

— Griji?

— Te stresezi atât de mult. Tensiunea ta…

— Oh, *Dumnezeule* mare.

Lovesc cu palma în volan.

— Așa că te-ai gândit că ar fi mai bine să mă lași să mă trezesc noaptea, întrebându-mă pe unde naiba umbli? Crezi că *asta* îmi făcea bine la tensiune?

Oftează prelung, lăsându-și capul pe tetieră.

— Am dat-o rău de tot în bară. Am fost un prost.

— Da. Ai fost.

— Dar… mă crezi?

— Da. Te cred.

Pentru prima dată de când am plecat de la secția de poliție, reușește să zâmbească un pic. OK, situația e cam gravă. Declarația de martor ocular a lui Janice îl plasează pe Enzo exact la locul crimei. Dar Ramirez are dreptate – soțul meu n-ar omorî un om fără motiv. Dacă zice că n-a făcut-o el, atunci îl cred.

Cu toate că, în adâncul sufletului meu simt că îmi ascunde în continuare ceva.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Când ajungem la noi acasă, în *cul-de-sac,* vedem un Dodge Charger parcat în fața casei. Recunosc mașina lui Benito Ramirez fără să fie nevoie să mă uit prin parbriz la șofer. În secunda în care ne vede trăgând pe aleea de acces, coboară din mașină, cu un pahar cu cafea în mână.

Îmi face cu mâna când cobor și eu din mașină. Chiar dacă afară e foarte cald, poartă un sacou negru și o cravată căreia i-a slăbit strânsoarea. Când ne-am cunoscut noi, cu peste un deceniu în urmă, părul lui tuns scurt era doar înspicat cu alb, dar acum e mai degrabă cărunt.

— Millie.

Vine spre mine și îmi oferă îmbrățișarea și sărutul obligatorii.

— Mă bucur să te văd. Arăți foarte bine.

— Mulțumesc, îi răspund, deși sunt singură că arăt foarte obosită.

— Iar tu arăți ca dracu', prietene, îi spune Ramirez lui Enzo, când îl vede coborând din mașină.

— Mulțumesc, răspunde Enzo. Așa mă și simt.

Ramirez face semn cu mâna în direcția casei noastre.

— Haide. Să intrăm. Mai am pentru tine câteva motive ca să te simți ca dracu'. Trebuie să auziți niște chestii.

Oh, Doamne. Ce-o mai fi acum?

Îl conducem pe Ramirez în casă. În alte împrejurări, ne-am fi simțit datori să-i facem turul de prezentare a casei, dar niciunul dintre noi n-are starea necesară pentru asta. Totuși, detectivul privește în jur și dă din cap aprobator.

— Drăguță casă v-ați luat aici. E mai bine decât în Bronx.

— Îmi pare rău că am plecat, spun eu.

— Copiii cum sunt?

— Foarte bine, îi spune Enzo, ceea ce în opinia mea este o minciună sfruntată.

Ne așezăm în living și simt că nu mă pot opri din tremurat, întrebându-mă ce mama naibii are să ne spună Ramirez. Îi ofer o cafea, chiar dacă ține deja una în mână, iar el îmi zâmbește cu înțelegere.

— OK, hai să trecem direct la subiect.

Lasă paharul pe măsuță și se apleacă în față, sprijinindu-se în coate.

— Din fericire am un contact aici, pe insulă, și am săpat nițel. Ați avut dreptate să vă faceți griji. Willard e un polițai dur și crede că tu, Enzo, l-ai ucis pe Jonathan Lowell. În perioada asta e ocupat să-și construiască argumentația cazului.

— Pe baza a *ce*? spun eu.

— Păi, nu vreau să fiu grosolan, Enzo, dar crede că ești combinat cu Suzette Lowell. Și mai crede că voi doi i-ați pus gând rău bărbatului ei, ca să rămâneți cu banii din asigurarea de viață. Ea a mărit recent prima de asigurare, iar acum vorbim de foarte mulți bani.

— Este ridicol, bombăne Enzo.

— Doamna aia de peste drum, spune Ramirez, le-a cântat polițiștilor ca o păsăruică. Și nu doar atât, are și poze.

— Poze? icnesc eu.

— Îhî. Nimic care să te incrimineze direct, dar o grămadă de poze, în diferite momente, în care stăteați un pic cam apropiați, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Suzette a avut mare dreptate. Janice e *atât* de băgăcioasă.

— Stăteam de vorbă și atât, mârâie Enzo.

Ramirez ridică o sprânceană.

— Despre ce?

— Nimic important. Chestii de grădinărit. Probleme cu menajera ei. Vremea de-afară. Lucruri fără importanță – avea mereu o scuză ca să mă facă să mai stau. Am sentimentul… nu știu ce să zic… Nu părea să aibă o căsnicie fericită.

— Crezi că bărbatu-său o bătea?

— Nu. Nu mi s-a părut că o bătea.

— Flirta cu tine?

Enzo aruncă o privire îngrijorată în direcția mea, apoi ridică brațele în aer.

— Da. Flirta. Sigur că flirta. Dar nu s-a întâmplat nimic. Era un flirt inofensiv.

— Deci, uite care-i treaba, spune Ramirez. Vecina ta are poze foarte sugestive cu tine și cu Suzette Lowell. Un motel aflat cam la o oră distanță de aici are dovada că, acum câteva zile, ai luat o cameră împreună cu o femeie. Ai cumpărat o armă folosind cash. Suzette Lowell a mărit prima pentru asigurarea de viață a soțului ei. Apoi vecina

te vede intrând în casa familiei Lowell și după aia aflăm că Jonathan Lowell a fost ucis.

Enzo încleștează dinții.

— Am fost tot timpul în curtea din spatele casei. Suzette voia să-i fac o mică grădină acolo, așa că pregăteam solul.

— Deci te aștepți să cred nu doar că n-ai auzit ce se petrecea în casă, ci și că adevăratul ucigaș a intrat și a ieșit pe ușa din spate fără ca tu să-l vezi.

— Echipamentele erau în funcțiune… E greu să auzi ceva… Și eram într-un du-te-vino spre și dinspre curtea noastră.

— Haide, Enzo.

Ramirez ridică privirea spre soțul meu.

— Cu mine poți fi sincer. Tu l-ai ucis?

Enzo își ascunde fața în mâini.

— Nu. Jur că nu. Benny, n-aș face niciodată așa ceva.

— Atunci o să ai nevoie de un avocat foarte bun.

Frustrat, Enzo dă cu pumnul în canapea și nu pot deloc să-l învinuiesc. Un avocat foarte bun? Nu avem deloc bani pentru asta. Nu ne permitem *niciun fel* de avocat, darămite unul bun. O să-l luăm pe acela pe care-l vom primi gratuit. Avocatul numit de curte va fi suficient.

— Nu prea avem bani, îi spun lui Ramirez. Așa că angajarea unui avocat bun nu e o soluție de luat în calcul.

— M-am gândit că e posibil să spuneți asta. Așa că mi-am luat libertatea de a contacta un apărător din oficiu pe care-l consider cel mai bun din câți cunosc eu. Tipa trăiește în Bronx, deci asta nu este jurisdicția ei, dar putem trage niște sfori ca să poată prelua cazul. Este tânără – abia a terminat facultatea de doi ani –, dar e foarte deșteaptă. Are un număr impresionat de victorii și a avut și vreo două procese pentru crimă, pe care le-a dovedit. I-am spus despre voi și abia așteaptă să vă ajute.

— E grozav, spun eu.

— E pe drum încoace.

Ramirez se uită la ceas.

— Dacă nu a fost prinsă în trafic, trebuie să ajungă în curând. Și atunci o să-i puteți da toate amănuntele.

Îi aruncă lui Enzo o privire îngrijorată.

— Să-i spui femeii ăsteia absolut tot. Nu te prosti.

— Niciodată n-aș face așa ceva, este de acord Enzo.

Clatin din cap.

— Ce drăguț din partea ei că face drumul ăsta așa, în scurt.

— A spus că și-a mutat alte întâlniri.

Mijesc ochii spre Ramirez. Ceva mi se pare dubios în toată povestea asta. Această femeie, aparent apărător din oficiu, este totuși dispusă să lase tot și să conducă tot drumul din oraș până în *Long Island* ca să-i ajute pe unii pe care nu i-a văzut niciodată în viața ei? Cine face așa ceva? Mă uit spre Enzo – și el pare la fel de sceptic.

Aici se petrec niște lucruri de care eu habar nu am.

Ramirez bagă mâna în buzunar, după telefon. Citește mesajul de pe ecran, apoi întoarce brusc capul spre fereastra care dă spre stradă. Un sedan albastru a tras în fața casei noastre.

— Ea e.

Mă aplec în față, ca să o văd mai bine pe cea care coboară din mașină. Are părul de un blond foarte deschis, aproape alb, strâns bine la spate într-un coc franțuzesc. Pare firavă – nu e genul de persoană despre care ai crede că se transformă în rechin în sala de judecată, însă aparențele pot fi înșelătoare. Dacă Ramirez spune că e bună, am încredere în el.

Ramirez sare de pe canapea ca să-i deschidă ușa. Când noua noastră avocată intră în living, ținând o servietă în mână, mă ridic și eu în picioare ca s-o întâmpin. Se ridică și Enzo și aud cum trage adânc aer în piept.

— *Oddio*! suspină el.

Avocata noastră nu este un oarecare apărător din oficiu. Enzo știe exact cine este această femeie. Și, o clipă mai târziu, știu și eu.

CINCIZECI

— Cecelia! strigă Enzo.

În secunda în care îi spune numele, știu precis cine este fata asta: Cecelia Winchester. Acum ceva vreme i-am fost un fel de bonă. Și Enzo a avut grijă de Cecelia după ce în viața ei au intervenit unele schimbări. Nu am mai văzut-o în carne și oase de când avea zece ani. Iar acum are…

Oh, Dumnezeule, are *douăzeci și șapte de ani.* Sunt groaznic de bătrână.

În ciuda situației în care ne aflăm, Enzo aleargă spre ea. O ia în brațe și Cecelia îi răspunde la îmbrățișare. El îi șoptește ceva la ureche, iar fata îi zâmbește și dă din cap. Nu am auzit ce i-a zis, dar am prins două cuvinte: „mama ta".

Traversez încăperea ca s-o privesc mai bine. O avea ea 27 de ani, dar arată încă foarte tânără. Dacă cineva mi-ar fi spus că are 20 de ani, aș fi crezut. Însă în ochii ei albaștri se zărește un miez dur, sfărâmat în bucăți. Are ochii unei persoane cu douăzeci de ani mai în vârstă.

Acel ceva din ochii ei mă face să cred că a o avea de partea noastră este poate cea mai bună armă de care dispunem acum.

— Bună, Millie, îmi spune ea.

Ultima dată când i-am auzit vocea, era ascuțită și copilăroasă. Acum e limpede și hotărâtă, ca a unei femei de afaceri. Pare genul acela de femeie care lucrează și în timp ce ia cina.

Reușesc să afișez un zâmbet firav.

— Bună, Cece. Mă bucur foarte tare să te revăd.

— Și eu mă bucur.

Își netezește reverele taiorului.

— Dar îmi doresc să nu se fi întâmplat în astfel de împrejurări.

— Cecelia este apărător din oficiu, așa că, din punct de vedere oficial, noi suntem dușmani de moarte, spune Ramirez. Dar i-am admirat pasiunea când am văzut-o în acțiune. Apoi am întâlnit-o acum vreun an la supermarket, când alegeam tortul pe care ai zis să-l aduc de ziua Adei și am stat un pic de vorbă. Când i-am spus pentru cine era tortul, ne-am dat seama că vă cunoaște și

ea la fel de bine ca mine. Așa că, atunci când m-ai sunat, azi-dimineață, i-am dat imediat telefon.

„La fel de bine ca mine” e o exagerare. Cu Benny suntem prieteni de mulți ani, iar ultima dată când am văzut-o pe Cecelia a fost în copilăria ei. Oare ea s-a mai interesat ce facem?

Dacă a făcut-o, ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Pentru că acum e singura noastră speranță.

— Benny mi-a dat toate detaliile cazului în timp ce încercam să răzbat până aici pe drumul expres spre Long Island, spune ea când ne întoarcem în living. Au construit un caz bunicel împotriva ta, Enzo.

Enzo tresare.

— Știu, e îngrozitor. Cecelia, trebuie să știi că n-am…

Cecelia se așază pe canapea, încrucișându-și unul peste celălalt picioarele slăbănoage. Își ia servieta în poală și o deschide cu un plesnet. Scoate de acolo un carnet cu hârtie galbenă, din cele folosite de juriști, și apasă pe capătul pixului. Este evident că n-are de gând să piardă vremea cu conversație de complezență, lucru pe care-l apreciez în aceste momente.

— Poate că nu l-ai ucis, spune ea, dar ei sunt porniți *rău de tot* pe urmele tale. Crede-mă când ți-o spun. Nu m-ar surprinde dacă ar avea în lucru un mandat de percheziție.

Enzo rânjește disprețuitor.

— Lasă-i să caute ce vor. N-o să găsească nimic.

Eu n-aș fi de acord cu el. Am mai avut parte de percheziții acasă și este cea mai mare violare a intimității pe care mi-o pot imagina. Scotocesc absolut *peste tot*. Îți răscolesc toată viața și nu catadicsesc s-o pună la loc.

— Ce ar căuta? o întreb pe Cecelia.

— Arma crimei, spune ea fără ezitare. Orice urmă din sângele lui Lowell.

Mă gândesc la tricoul însângerat pe care-l purta Enzo seara trecută. Nu l-am mai găsit. Probabil că a scăpat de el.

Dar dacă era sângele lui, de ce-ar fi trebuit să se descotorosească de tricoul acela? Propriul sânge n-ar fi deloc incriminator.

— Nu vor găsi așa ceva, spune el cu hotărâre.

— Ar ajuta dacă mi-ai povesti totul de la început.

Și Enzo face ce i s-a cerut. Îi spune totul, în timp ce ea își ia notițe cu repeziciune în caietul cu file galbene. Vorbește despre relația lui cu Suzette, despre lucrurile pe care le-a făcut pentru a o ajuta pe Martha și, în cele din urmă, despre cum lucra în curte ieri, în timp ce Jonathan era ucis.

— N-am făcut nimic, insistă el. *Nimic.* De ce-ar crede că aș fi vrut să-l ucid?

Este o întrebare retorică, însă Cecelia pare să o ia în serios. Este clar că s-a transformat într-o tânără femeie foarte chibzuită și atentă. Mă întreb dacă și Ada va fi ca ea.

Desigur, dacă taică-său ajunge în închisoare, asta o să-i frângă aripile pentru totdeauna.

— Enzo, o să fiu cinstită cu tine, spune Cecelia într-un final. Cred că treaba asta s-ar putea să aibă ceva de-a face cu Dario Fontana.

La pomenirea acestui nume, chipul lui Enzo pălește îngrozitor.

— Poftim? îngaimă el.

— Din câte am înțeles eu – Cecelia aruncă o privire spre Ramirez, care încuviințează din cap – detectivul Willard a săpat în trecutul tău, cel dinainte de-a veni aici, în țară. Și acesta este numele care a ieșit la suprafață.

N-am auzit acest nume în viața mea. Așa că mă tulbură faptul că bărbatul cu care sunt măritată de peste zece ani are o reacție atât de violentă, atunci când îl aude.

— Cine este Dario Fontana? îl întreb eu.

— E ceva ce s-a întâmplat acum foarte multă vreme, îngaimă el.

Vocea Ceceliei este fermă și nu lasă loc pentru aiureli.

— Nu chiar atât de multă vreme.

— Enzo? întreb eu.

Se strânge așa de tare de genunchi, încât i se albesc nodurile degetelor.

— Dario era soțul surorii mele.

Soțul surorii lui. OK, acum înțeleg de ce l-a tulburat atât de tare numele acela. Antonia a fost abuzată de soțul ei atât de mulți ani, până când el a sfârșit prin a o ucide. Bărbatul acela avea legături periculoase cu mafioți, așa că Enzo a trebuit să fugă din țară imediat după ce și-a dus răzbunarea la bun sfârșit. Pot înțelege de ce n-a vrut

niciodată să-i rostească numele. Însă ce nu înțeleg este motivul pentru care-l aduce Cecelia în discuție acum.

— N-a fost doar atât, spune Cecelia. Trebuie să fim onești în legătură cu situația pe care o înfruntăm.

Enzo îmi aruncă o privire îndurerată.

— Millie, vrei să ne lași o clipă?

Face glume cu mine? Chiar crede că o *să-i las* acum?

— Nici nu mă gândesc, spun cu asprime. Ce anume nu vrei să știu?

— Enzo, spune Ramirez. Spune-i soției tale tot adevărul.

Enzo bombăne ceva ca pentru el. Nici prin cap nu-mi trece să ies din camera asta fără să aflu ce nu vrea să știu.

— Enzo? spun din nou.

— Bine. *Bine.*

Strânge tare pumnii.

— Am lucrat pentru el. Am lucrat pentru Dario Fontana. OK?

Rămân cu gura căscată. Asta este o piesă din puzzle de care n-am mai auzit până acum. Enzo *a lucrat* pentru tipul care o bătea pe soră-sa? Nu numai asta, ci și, din câte am înțeles, tipul era mafiot. Așadar, dacă Enzo a lucrat pentru el…

— Eram un *puști,* spune el. Aveam 16 ani când am început să lucrez pentru Dario. Nu știam cine era cu adevărat. Până mi-am dat eu seama…

— Câți ani ai lucrat pentru el? îl presează Cecelia.

Enzo pare complet nefericit că trebuie să aibă conversația asta.

— Opt ani.

— Și cât ai lucrat pentru el, ce anume făceai?

Enzo închide ochii pentru o clipă, apoi îi deschide iar.

— Te rog, încetează. Eu… înțeleg. E nasol. Am priceput.

C*e făcea* Enzo pentru mafiotul ăla?

— OK, cedează Cecelia. Nu trebuie să vorbim acum despre asta. Dar trebuie să înțelegi cu ce avem de-a face. Dacă se va aduce vorba despre asta în instanță…

— Da. Înțeleg.

— O să mă lupt pentru voi, spune ea. Dar nu vreau să aud minciuni, Enzo. Nu pot face nimic pentru tine dacă

mă minți în față. Trebuie să-mi spui totul. Trebuie să fii complet sincer ca să te pot proteja.

Enzo o privește direct în ochi.

— Nu l-am ucis pe Jonathan Lowell. Ai cuvântul meu.

— Bine, spune Cecelia. Dar dacă n-ai făcut-o tu, atunci cine?

— Suzette Lowell, răbufnesc eu.

La asta m-am gândit din clipa în care am văzut cadavrul zăcând întins pe jos. Nu mi s-a părut niciodată că Suzette își respecta sau măcar plăcea soțul. Prima impresie a mea a fost că, până la urmă, ea l-a ucis.

— Dar cum? întreabă Ramirez. Vecina aia jură că Suzette a fost plecată de-acasă toată ziua.

— Are alibi? întreb eu.

— Nu, alibi n-are. Dar nu e ca și când te poți plimba pe jos până în capătul ăsta de stradă. Ar fi trebuit să vină acasă cu mașina. Iar asta nu putea trece neobservat.

— Mai există o cale, spune Enzo.

Cecelia ridică sprâncenele.

— Te ascult.

— Este un drum spre parc prin spate, nu e nevoie să ajungi în capătul nostru de stradă, explică Enzo. Suzette mi-a zis de el. Putea să parcheze în spate, să intre pe ușa dinspre curte, fără ca Janice Archer să o poată vedea.

— Și nici tu n-ai fi observat-o?

— Eu făceam încontinuu drumuri între curtea lor și a noastră. Nu era obligatoriu s-o văd.

— OK, este un început. Lasă-mă să analizez varianta asta.

Cecelia se uită la ceas.

— În regulă. Am o după-amiază aglomerată, așa că trebuie să fug. Treaba asta n-o să fie ușoară, dar vă promit că o să fac tot ce-mi stă în putere ca să-i împiedic să vă pună povestea în cârcă. O să mă lupt pentru voi.

Enzo se încruntă când o vede ridicându-se în picioare. Când a învățat micuța Cecelia Winchester să meargă pe tocuri atât de înalte?

— Ai mai avut cazuri ca astea pe care să le fi câștigat? o întreabă el.

Spre lauda ei, Cecelia evită cu artă întrebarea lui.

— O să-l câștigăm pe ăsta, de acum.

Sper să aibă dreptate.

CINCIZECI ȘI UNU

După plecarea Ceceliei și a lui Ramirez, ne rămân treizeci de minute până la sosirea autobuzului școlar.

Treizeci de minute în care să smulg adevărul de la soțul meu.

— Enzo, trebuie să vorbim.

Lasă capul în jos.

— Millie, sunt atât de obosit. Trebuie să vorbim chiar în clipa asta?

— Da, trebuie.

Îmi încrucișez brațele la piept – de data asta, n-am de gând să-l las să scape așa ușor.

— Suntem căsătoriți de unsprezece ani și, dintr-odată, mi se pare că sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știu despre tine.

— Ți-am spus tot ce era important.

— Și tu decizi ce este important?

Se împleticește spre living și se prăbușește pe canapea.

— Ce e? Trebuie să știi fiecare detaliu? Tot ce am făcut din ziua în care m-am născut?

Îl urmez pe canapea și mă așez lângă el.

— Nu, dar dacă ai fost aghiotantul unui mafiot, atunci da, asta e ceva ce merită dezvăluit.

— Nu am fost niciun aghiotant.

— Atunci ce făceai pentru tipul ăsta?

— Nimic. Comisioane diverse.

Îi arunc o privire tăioasă.

— *Comisioane*? Cum adică, îi dădeai de mâncare pisicii când pleca din oraș și-i luai hainele de la spălătorie? Despre asta vorbea Cecelia?

— Ce vrei să spun?

Se ridică în capul oaselor, dar evită să mă privească.

— Eram doar un puști și am făcut o greșeală îngrozitoare lucrând pentru un mizerabil. Am vrut să ies din combinație, dar a început să se vadă cu soră-mea și n-a mai fost așa de ușor să plec. Apoi s-a însurat cu ea, deci ce mai puteam să fac?

— Deci, ce făceai pentru el? îl întreb din nou. Te duceai peste ăia care îi datorau bani și le spărgeai rotulele?

Pufnește.

— Ai văzut prea multe filme. Nimeni nu sparge rotule. E ridicol.

— Isuse, habar n-aveam că ești așa mare *cunoscător,* i-o întorc eu.

— Millie…

— OK, deci nimeni nu sparge rotule. Cum e mai bine? Ce spărgeai când voiai să faci vreun datornic să-și plătească împrumutul, ha?

Rămâne tăcut o vreme, cu privirea în pământ. În cele din urmă rostește cu voce firavă:

— Degete.

Oh. Doamne. Dumnezeule.

— Millie.

Ridică privirea.

— Nu sunt mândru de asta. Crede-mă. Este doar vina mea că Antonia a murit. Dacă n-aș fi început să lucrez pentru Dario pe când eram un puști idiot, ea nu ar fi ajuns să se mărite cu el. Ar fi încă în viață.

Mărul lui Adam i se mișcă în sus și-n jos.

— Trebuie să trăiesc cu asta. Mă consumă în fiecare zi. De aceea… când cineva are nevoie de ajutor… trebuie să…

Sunt nevoită să-mi mușc limba ca să nu-i spun gândul teribil care-mi trece prin minte. Că, după ce a scuturat bine oamenii și le-a rupt degetele (sau mai rău), poate că acum karma se întoarce împotriva lui.

— Spune-mi și mie, ai ucis vreodată pe cineva pentru el?

— Nu. Niciodată! Ți-aș fi zis asta.

— Păi ai zis o grămadă de lucruri care până la urmă s-au dovedit a fi neadevărate.

Îmi aruncă o privire rănită.

— Nu am făcut-o decât ca să te protejez.

Rahat. Mi-a ascuns atât de multe din trecutul lui și nu-mi vine să cred că aflu totul abia acum. A avut atât de multe ocazii să-mi spună adevărul. Și doar știe totul despre trecutul meu, care nu-i tocmai idilic. Am și eu o grămadă de schelete ascunse în dulap.

Ar fi putut fi onest. Ar fi putut să-mi spună totul. Dar el a ales să n-o facă.

— N-am ucis niciodată pe nimeni.

I se frânge vocea.

— N-aș putea face una ca asta. Nu l-am ucis pe Jonathan.

Îl privesc în ochi. Prima dată când l-am văzut, nu mi-a venit să cred că sunt atât de negri – m-au trecut fiori. Dar apoi, niște ani mai târziu, stând unul lângă altul la starea civilă și jurând să ne iubim unul pe celălalt până când moartea ne va despărți, am privit în aceiași ochi și n-am simțit decât iubire pentru acest bărbat. Am avut încredere în el. Urma să devină tatăl copilului meu și am știut din toată inima mea că va avea grijă de noi. Că va face tot ce-i va sta în putere ca să ne protejeze.

Nu-mi dau seama când a ajuns totul să meargă atât de prost.

Fiindcă sunt din ce în ce mai sigură că Enzo a mințit tot timpul.

CINCIZECI ȘI DOI

După ce toată lumea se duce la culcare, decid să mă strecor cu o lanternă până în curtea familiei Lowell.

Aștept să adoarmă copiii. Enzo pare că a adormit și el. Habar n-am cum poate să ațipească atât de repede după tot ce s-a întâmplat azi, dar când mă uit spre jumătatea lui de pat, îl văd cu ochii închiși, sforăind ușor.

Nu mă mai obosesc să mă îmbrac, fiindcă nu fac decât să mă duc până în curtea vecină. Îmi pun o pereche de pantaloni de pijama și-mi îndes picioarele în niște papuci. Ar trebui să fie suficient.

Toată intrarea în casa de la numărul 12 pe strada Locust este înconjurată de bandă de la poliție, iar casa e scăldată în întuneric – e limpede că Suzette a găsit un alt loc unde să stea, care să nu fie pătat cu sângele soțului ei. La un moment dat s-au strâns și o mână de reporteri, dar Enzo și cu mine am rămas în casă, așa că în cele din urmă s-au plictisit și au plecat. Am sunat la serviciu și le-am spus că am nevoie de câteva zile libere, iar ei au fost foarte înțelegători.

Enzo pretinde că există un drum pe unde poți ajunge în curte fără să parchezi în fața casei. Vreau să cred că are dreptate, pentru că, dacă nu are, rămâne singurul care l-ar fi putut ucide pe Jonathan Lowell. Și-mi doresc atât de mult să cred că n-a făcut-o el.

Curtea din spatele casei Lowell este enormă, în comparație cu a noastră. Ai zice că, dacă tot era folosită pentru adăpostirea animalelor, casa noastră ar fi putut avea măcar o curte enormă, dar pălește de-a dreptul în comparație cu a vecinilor noștri. Iarba e frumos tunsă, prin grija soțului meu, care a și plantat pe la margini niște tufe în diferite forme. De asemenea, a decupat o zonă pe care se pare că Suzette voia s-o păstreze ca să facă o grădină.

Până acum, este exact cum a spus el.

Luminez cu lanterna marginile curții. Înainte de a veni aici m-am uitat și pe o hartă, dar nu m-am lămurit prea tare. În viața reală există o mulțime de lucruri nereprezentate pe o hartă – chiar și pe una virtuală. De aceea am venit aici, ca să arunc eu însămi o privire.

Țin lanterna îndreptată spre tufe. Enzo a făcut o treabă foarte bună. Toate sunt tunse perfect, fără o ramură sau o frunză care să stea zburlită aiurea. Este foarte priceput. Chiar și fără Suzette, ar fi reușit să-și pună pe picioare afacerea și aici. Nu avea nevoie de ea.

Dar dacă ce spune detectivul e adevărat? Dacă Enzo și Suzette au pus la cale uciderea lui Jonathan și s-au înțeles să împartă banii din asigurarea de viață?

Nu. Nu pot să mi-l imaginez pe soțul meu fiind de acord cu așa ceva. Enzo e tentat câteodată să încalce regulile, dar n-ar omorî pe nimeni pentru bani. Dar nu mi-l pot imagina nici rupând degete.

Enzo a fost foarte stresat de ratele de la ipotecă. Recunosc că sunt sufocant de mari. Ne-am dorit atât de mult casa asta, încât ne-a fost greu să acceptăm că era un pic peste nivelul nostru financiar. A încercat cu disperare să ofere familiei lui o casă frumoasă, într-un cartier excelent.

Dar nu. N-ar ucide ca să ne ofere nouă lucrurile astea. Nu pot crede așa ceva.

Nu pot.

Când ajung în cealaltă parte a curții, aud un zgomot. Un foșnet de frunze. Îndrept lanterna într-acolo și văd niște crengi mișcându-se de unele singure. Umbrele se modifică și se apleacă.

Îmi trece prin minte că, dacă cineva a venit prin spate ca să-l ucidă pe Jonathan Lowell, are în continuare acces spre casă. Și iată-mă aici. În pijamale și papuci pufoși, umblând creanga prin curtea vecinilor, fără vreo armă sau altceva cu care să mă apăr în afară de propriile mâini.

Preț de o clipă, mi-l imaginez pe Enzo venind aici mâine-dimineață și găsindu-mă cu gâtul tăiat, zăcând într-o baltă de sânge.

— E cineva acolo? șoptesc în întuneric, îndreptând raza de lumină direct spre frunzele foșnitoare.

Mă gândesc dacă s-o iau la fugă. Curtea noastră e doar la o aruncătură de băț. La urma urmelor, Nico a reușit să arunce mingea de baseball spre casa asta tocmai din curtea noastră, și să spargă o fereastră. Dacă sting lanterna, nimeni nu mă mai poate vedea.

Doar dacă nu cumva are și celălalt lanterna lui.

Inima îmi bate cu putere în timp ce cumpănesc ce-ar trebui să fac mai departe. În timp ce stau acolo,

încremenită, îmi dau seama că am așteptat prea mult.

Intrusul este aici.

CINCIZECI ȘI TREI

Fac un pas înapoi, încercând să decid dacă ar trebui sau nu să sting lanterna. E mai bine să am de partea mea elementul surpriză sau e mai bine să văd cu ce am de-a face?

Înainte să reușesc să mă decid, o siluetă își face apariția în curte. Și simt cum mi se relaxează umerii.

— Suzette?

Suzette Lowell este îmbrăcată la fel de lejer cum se îmbracă întotdeauna, în blugi și cu un cardigan ușor. Mă cercetează din cap până-n picioare așa cum sunt, îmbrăcată în pijama, cu părul strâns neglijent într-o coadă, strângând în mâini lanterna ca de frica morții. Râde, cu toate că nu-i deloc un râs voios.

— Ce cauți la mine în curte, Millie? vrea ea să știe.

— Eu… ăăă…

Strâng cu degetele pantalonii de pijama.

— Am auzit un zgomot.

Suzette ridică o sprânceană. E o scuză ridicolă și o știe și ea.

— Nu crezi că familia ta mi-a făcut destul rău?

Strâng lanterna în mână până când încep să mă doară degetele.

— Nu ți-am făcut nimic.

— Serios?

Umbra îi desenează cearcăne negre sub ochi.

— Seara trecută, bărbatul tău mi-a ucis soțul.

— Nu-i adevărat, îi spun, chiar dacă în sinea mea am niște îndoieli.

— Tu glumești? Janice l-a văzut intrând în casă. Era *aici* când a fost ucis Jonathan. Chiar ai de gând să-mi spui că n-a făcut-o?

— De ce-ar face una ca asta?

Sunt curioasă să aud răspunsul lui Suzette, fiindcă tot ce-am auzit până acum implică un soi de complot între ea și Enzo. Însă, evident, Suzette va nega acest lucru, pentru că nu ar recunoaște că este implicată.

— Millie, spune ea. Urăsc să fiu eu aia care te anunță, dar Enzo era obsedat de mine.

— Obsedat de tine? repet, fiindcă nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Crezi că i-am cerut eu să stea pe aici nonstop?

Clatină din cap.

— Avea mereu câte o scuză să-și facă apariția. Mereu flirta cu mine. Și era *extrem* de gelos pe Jonathan.

Ar fi de râs, dacă n-ar fi de plâns. Enzo nu a flirtat cu ea. Am văzut cu ochii mei că ea îl provoca încontinuu. Pot să-mi dau și eu seama când o femeie sare pe bărbatul meu.

— La urma urmelor, continuă ea, ai văzut cum a stat călare pe mine la plajă. Crezi că eu am vrut aproape să mă care în brațe până la mașină? N-am putut să-l dezlipesc de mine, efectiv.

— Nu a părut să te deranjeze, comentez eu.

— Ei bine, m-a deranjat, pufnește ea. Și mi-a spus că nu e fericit. A spus că a fost atras cu forța în această căsătorie. Pentru că erai însărcinată.

Poftim?

Cuvintele ei își ating în sfârșit ținta. Pentru că ceea ce spune este complet adevărat. Enzo s-a căsătorit cu mine fiindcă eram însărcinată cu Ada. Da, locuiam împreună, dar nu prea discutaserăm despre căsătorie. OK, nu discutaserăm *deloc* despre căsătorie.

Categoric, eu nu i-am spus niciodată lui Suzette că Enzo și cu mine ne-am căsătorit fiindcă am rămas gravidă. Asta înseamnă că el trebuie să-i fi spus. De ce i-ar spune una ca asta? Asta dacă nu cumva…

— Îmi pare rău că a trebuit s-o auzi de la mine, spune ea. Dar soțul tău este un om foarte periculos.

Lasă capul într-o parte.

— Însă poate că știi asta deja.

Dintr-odată, simt cum mă cutremură un fior rece.

— Nu-i nimic de știut. Enzo n-ar face rău nici unei muște.

Râde.

— Oh, Millie. Sunt sigură că nici tu nu crezi asta.

Ba chiar o cred. De când îl cunosc eu, Enzo n-a făcut niciodată niciun gest violent împotriva unei alte persoane. Să amenințe, poate. Dar nu l-am văzut vreodată să dea măcar un pumn.

Deși există o mică șansă să fi zdrobit niște degete. Oh, da, și o dată aproape că a omorât un om în bătaie.

— În fine.

Suzette iese din raza lanternei.

— Trebuie să-mi iau niște lucruri din casă fără să se prindă paparazzi că sunt aici. M-am gândit să mă strecor prin spate.

— Au plecat toți reporterii.

— Serios?

Se încruntă, categoric dezamăgită de lipsa de interes din partea presei. Indiferent dacă ea l-a omorât sau nu pe Jonathan, nu pare foarte afectată de moartea soțului ei. Se poartă ca și când nu i-ar păsa deloc. Și faptul că am vorbit cu ea nu ajută la nimic. Totuși, în seara asta am aflat un lucru foarte important.

Categoric *există* o cale să intri pe ușa din spate a casei fără să fii văzut de Janice Archer, de vizavi.

CINCIZECI ȘI PATRU

A doua zi de dimineață suntem treziți de soneria de la ușă și de luminile roșii-albastre care pâlpâie în fața casei. Îl scutur pe Enzo ca să-l trezesc; se dezmeticește imediat și mi se alătură la fereastră.

— Cât e ceasul? îngaimă el.

Oare e posibil ca detectivul acela să fi venit ca să-mi aresteze bărbatul? Nici măcar nu mă pot gândi la o asemenea posibilitate.

Trag pe mine o pereche de blugi și un tricou și alerg desculță la parter, aproape rostogolindu-mă pe scări. N-am apucat să fac un duș, nici să mă spăl pe dinți, iar părul mi s-a îngrășat. Dar nu prea le poți spune polițiștilor care îți bat la ușă să-ți mai dea câteva minute, ca să te bagi sub duș.

Crăp ușa și pe verandă dau de chipul calm și serios al lui Willard; e îmbrăcat cu o cămașă albă, apretată, și cu o cravată strânsă zdravăn pe gât.

— Doamnă Accardi, spune el.

— Cum… cum pot să vă ajut?

— Avem un mandat de percheziție.

Cecelia a spus că este foarte posibil să se întâmple acest lucru, dar tot mă șochează să-i văd aici. Au trecut două zile de la uciderea lui Jonathan Lowell și mă așteptam să fi găsit un suspect mai bine conturat până acum. Faptul că îl bănuiesc în continuare pe Enzo mă sperie groaznic.

— Înainte de a începe, pot să trezesc copiii?

— Putem începe de la parter, îmi face el o concesie.

E cea mai bună variantă la care pot spera.

Când ajung la etaj, văd că Enzo a reușit să-și tragă pe el niște blugi și un tricou. Îi aude pe polițiști intrând în casă și chipul i se întunecă de îngrijorare.

— Fac percheziție? Acum?

Dau din cap.

— O să dureze o vreme. Tu rămâi aici și eu o să-i duc pe copii la școală.

Pe bună dreptate, copiii sunt un pic speriați de situație. Le spun să se îmbrace și alerg să fac un duș rapid și să mă spăl pe dinți. Este mult prea devreme pentru școală, așa că poate o să-i duc la un bistrou, să luăm

micul-dejun. Oricum, nu vreau să-i știu aici când se întâmplă toate astea.

Când ies din baie, amândoi copiii sunt îmbrăcați și gata de plecare. Îi găsesc în camera lui Nico, având întipărită pe fețișoare aceeași expresie îngrijorată. Enzo este cu ei, așezat pe patul lui Nico, și le vorbește cu blândețe. Stau un pic pe loc, ascultându-le conversația.

— Tati, suspină Ada. De ce ne percheziționează casa? Ce caută?

— Nu știu, răspunde Enzo. Dar nu vor găsi nimic interesant. Așa că o să-i lăsăm să-și facă treaba și o să se termine cu toate astea.

— Ai probleme? îl presează ea.

— Nu.

Are vocea fermă și hotărâtă.

— Absolut deloc.

Apoi le vorbește în italiană, pe care o înțeleg amândoi, dar eu nu; indiferent ce le-o fi spus, reușește să aducă un mic zâmbet pe chipul Adei. Nico, pe de altă parte, rămâne cu aceeași expresie îngrijorată.

— În regulă!

Îmi plesnesc palmele.

— Cine vrea să meargă să mâncăm clătite cu fulgi de ciocolată?

A existat un moment, cândva, când Nico și-ar fi vândut consola Nintendo pentru niște clătite cu fulgi de ciocolată. Dar acum nu face decât să mă privească țintă, complet lipsit de entuziasm în fața posibilității de a mânca ciocolată la micul-dejun.

Înainte să ieșim din casă, Enzo mă trage deoparte. Se apleacă spre mine și îmi șoptește la ureche:

— Nu-ți face griji. Se va termina totul, curând.

Îmi doresc să-l pot crede.

În drum spre bistrou, copiii abia dacă scot o vorbă și, chiar dacă luăm obligatoriile clătite cu ciocolată, nu fac decât să privească amândoi cerculețele acelea cafenii și să le împingă gânditori de colo-colo în farfurie. Ada are cearcăne sub ochi, iar Nico, urme de salivă întărită în colțul buzelor.

— Mai vreți sirop? îi întreb eu.

Ridic sticluța cu sirop de arțar, gata să le inund farfuriile dacă asta o să-i facă să mănânce.

— Mamă, spune Ada, polițiștii cred că tata l-a ucis pe domnul Lowell?

— Nu, răspund eu iute.

— Atunci de ce ne percheziționează casa? întreabă Nico.

— Păi, explic eu, caută dovezi că *nu* l-a ucis pe domnul Lowell.

— N-are niciun sens ce spui, continuă Ada, iar Nico dă din cap în semn că e de acord cu ea.

— OK, bine.

Era mult mai ușor când erau mici și acceptau fără crâcnire tot ce le spuneam. Oh, stai așa, asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Uitați care-i treaba. Știm cu toții că tatăl vostru n-ar face rău nimănui. În afară de situația în care ar trebui să ne protejeze, corect?

Sunt mândră de cât de repede dau amândoi din cap, încuviințând.

— Așadar, nu contează dacă ne percheziționează casa, continui eu, pentru că tatăl vostru nu a greșit cu nimic, deci nici nu se pune problema să găsească ceva.

În timp ce spun aceste cuvinte, încerc din răsputeri să le și cred. Dacă las îndoiala să mi se strecoare în voce, copiii o vor simți. Iar acum trebuie neapărat să-i fac să creadă că tatăl lor este nevinovat.

— Totul o să fie bine, îi asigur încă o dată.

Dar, pe când vorbele acestea îmi zboară de pe buze, conștientizez că nu sunt adevărate. Și că lucrurile se vor înrăutăți mult mai mult.

CINCIZECI ȘI CINCI

După ce-i las pe copii la școală, fac o oprire în drumul spre casă.

Pe de-o parte, pentru că nu vreau să ajung în toiul percheziției. Pe de altă parte, pentru că e ceva ce trebuie să știu. Ceva care mă tot sâcâie și la care o să mă tot gândesc dacă nu fac ocolul ăsta.

Găsesc în Inbox adresa pe care o caut. Este undeva, cam la două localități depărtare, într-un cartier unde eu și Enzo ne-am căutat casă. Găsiserăm o căsuță minunată, mai aproape de bugetul nostru decât cea în care locuim aici, însă cartierul era îngrozitor. Dar măcar pe timpul zilei e sigur. În cea mai mare parte a timpului.

Parchez în fața unei case albe, marcate de vreme, care pare a avea multă nevoie de un văruit ca la carte. Cobor din mașină, întrebându-mă dacă e sigur s-o las așa, în stradă. Este în regulă, totuși. N-o să dureze mult.

Mă îndrept spre scara de la intrarea în casă cercetând cu atenție împrejurimile, ca nu cumva să dau peste niște câini de pază, care să mă pună pe fugă. Casa asta arată ca una în care găsești un câine rău. Și poate un bărbat pândind cu o armă cu țeava retezată.

Ei bine, îmi doresc mai degrabă să mă aflu aici, decât acasă, cu polițiștii.

Urc scările de la ușa din față. Apăs cu degetul pe butonul soneriei, dar sunt aproape sigură că e defectă. Așa că până la urmă bat cu pumnul în ușă. Fiindcă nu primesc niciun răspuns, bat și mai tare. Pe aleea de acces stă parcat un Ford Pinto, deci presupun că trebuie să fie cineva acasă.

Într-un final, aud zgomot de pași apropiindu-se de ușă. O voce gâjâită strigă din spatele ei:

— OK, OK, ai un pic de răbdare.

O secundă mai târziu, îmi deschide ușa un bărbat cam la 60 de ani. Are părul rar și alb și o rețea de vene ca o pânză de păianjen se întinde pe nasul borcănat. Chiar dacă e dimineață devreme, trăsnește a whisky.

— Aăă, bună, îi spun eu, zâmbind. O caut pe… Martha e aici?

Bărbatul mijește spre mine ochii injectați.

— De unde o știi pe nevastă-mea?

Îmi acord o clipă ca să mi-o imaginez pe femeia aceea disciplinată și eficientă pe care am ajuns s-o cunosc pe când muncea la mine în casă, măritată cu bărbatul acesta. Nu pare deloc că s-ar potrivi cu el, dar am învățat că oamenii se schimbă mult după ce rostesc acel „da” la starea civilă. Cum o fi pentru ea să se întoarcă în fiecare seară acasă, la bărbatul ăsta?

Nu pot să-mi rețin un val de simpatie pentru femeia pe care am acuzat-o că-mi fură din lucruri. Deși, ca să fim corecți, chiar *a furat* de la noi.

— Îmi… îmi făcea curat acasă.

Înjur în minte de ciudă că nu mi-am pregătit o poveste.

— Și-a lăsat haina la mine și voiam să i-o returnez.

Nu mai punem la socoteală că n-am nicio haină în brațe. Contez pe faptul că tipul ăsta e prea afumat ca să observe. Nu vreau decât să vorbesc cu Martha, ca să pot confirma povestea lui Enzo. Trebuie să știu dacă a spus adevărul.

— N-ai decât să păstrezi haina aia, spune bărbatul. Fiindcă nenorocita m-a părăsit la începutul săptămânii. După tot ce-am făcut pentru ea…

Începe să tușească îngrozitor și simt nevoia să fac un pas în spate.

— Vrei să spui că s-a mutat?

— Păi o vezi pe undeva? mârâie el. Dacă dai de ea, spune-i că o să aibă de tras când s-o târî înapoi încoace.

De dragul Marthei, oriunde-o fi dus-o Enzo, sper să nu se mai târască niciodată înapoi, aici. Sper că a plecat pentru totdeauna.

Bărbatul îmi trântește ușa în nas și mă întorc la mașina, care, în mod miraculos, n-a fost furată în cele două minute cât n-am stat lângă ea. Însă de data asta pășesc parcă mai ușurată. Nu eram cu totul convinsă de povestea lui Enzo despre Martha, dar se pare că se verifică totul. Dacă a trecut pe-aici, sigur s-a îngrijorat. Iar dacă ea i-a răspuns la ușă cu fața învinețită, categoric n-a fost în stare să plece fără să încerce s-o ajute. Pentru că nu și-a putut ajuta sora la timp, iar asta îl macină de peste douăzeci de ani. Dorința de a ajuta femeile aflate în pericol este un lucru pe care l-am iubit mereu la Enzo și o misiune împărtășită de amândoi.

Vreau să am încredere în el. Vreau din tot sufletul meu să mă încred în soțul meu.

CINCIZECI ȘI ȘASE

Percheziția poliției a durat ore întregi.

În urma lor, în casă rămâne dezastru. Așa cum mă așteptam. Astăzi nu lucrăm niciunul – eu mi-am luat o zi liberă din motive personale, iar Enzo i-a delegat pe colaboratorii lui să facă toată treaba – așa că ne apucăm să facem curat. Sper doar să apucăm să terminăm înainte ca autobuzul școlar să-i aducă pe copii acasă. Dacă găsesc dezordinea asta, vor intra în panică.

Alături de Enzo, fac curat în tăcere. Acum muncim în bucătărie, punând la loc cratițele și tigăile aruncate pe jos. Este aproape ca și când am despacheta din nou cutiile de la mutare.

Chiar dacă n-ar trebui s-o rostesc, în mintea mea se tot învârte o întrebare ce-mi iese pe gură înainte s-o pot opri.

— Enzo, i-ai spus cumva lui Suzette că te-ai căsătorit cu mine doar pentru că eram însărcinată?

Trupul i se încordează brusc.

— Poftim?

— I-ai spus că m-ai lăsat gravidă?

— Nu, nu i-am spus așa ceva.

Se freacă pe față.

— De ce crezi că i-aș fi spus asta?

— Pentru că știa. Iar eu cu siguranță nu i-am spus-o. Deci, de unde ar fi putut să știe?

— Ada are 11 ani. Noi suntem căsătoriți de mai puțin de doisprezece ani.

Ridică un umăr.

— Poate a făcut singură socoteala?

Poate. Este foarte posibil să fi menționat cândva că suntem căsătoriți de unsprezece ani. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la ce spun în preajma uneia ca Suzette. În mod sigur mi-a analizat fiecare vorbuliță.

Enzo mijește ochii spre mine.

— Când ai vorbit cu Suzette despre asta?

Nu prea pot să-i spun că m-am strecurat la ea în curte seara trecută. S-ar înfuria groaznic.

— Acum ceva timp. Pur și simplu mi-a venit în minte.

— Crede-mă, Millie, nu mă apuc să povestesc altora despre treburile noastre.

Se încruntă, arătând spre blatul mobilei de bucătărie.

— Ne-au spart trei farfurii. Știai?

— Ți-am spus că n-o să se poarte cu mănuși.

— Dar au voie? Să distrugă lucruri și să se care?

Nu știu ce să-i spun. Adică, ce-o să facem? O să-i reclamăm la poliție?

— Știi dacă au găsit ceva? îl întreb.

— Nu. N-au găsit nimic, pentru că nu-i nimic de găsit aici.

Încleștează pumnii, frustrat.

— Și au spart și o cană! E revoltător!

— Enzo, de ce nu mă lași pe mine să termin de aranjat în bucătărie? Te duci tu să faci ordine prin dormitor, OK?

— Bine, mormăie el.

Pleacă în tăcere, lăsându-mă singură în bucătărie să termin curățenia. E mai bine așa, pentru că în mod sigur polițiștii au spart mult mai multe lucruri. În dormitoare sunt mai puține obiecte casante.

În timp ce strâng cioburile vaselor sparte, îmi sună telefonul. E un număr care începe cu 718, deci nu e cineva de pe insulă. Răspund.

— Millie?

E vocea Ceceliei – o recunosc de la întâlnirea de ieri. Tot nu mă pot obișnui cu cât de diferit sună acum față de atunci când era mică.

— Bună, Cecelia. Presupun… presupun că ai auzit ce s-a întâmplat.

— Da, am vorbit cu Enzo azi-dimineață. Nu era deloc încântat.

— Ne-au luat prin surprindere, pur și simplu. Speram să nu se ajungă la asta. Speram să fi găsit alt suspect.

— Oh, nu, răspunde Cecelia. În momentul ăsta sunt foarte porniți pe Enzo, numai asupra lui se concentrează.

— Ai verificat curtea reședinței Lowell? o întreb. Eu am aruncat o privire în zonă și există categoric un loc pe unde poți intra fără să treci prin fața casei.

— Da, am reușit să confirm acest lucru. Dar s-ar putea să fie un aspect irelevant.

— Cum adică?

— Adică, la percheziția casei au găsit ceva.

Poftim? Enzo părea atât de sigur că nu putea fi găsit nimic care să-l incrimineze.

Mi se strânge stomacul.

— Ce-au găsit?

— Nu știu.

Oftează.

— În această etapă, sunt extrem de dificili în privința comunicării informațiilor, dar am reușit să confirm asta printr-o cunoștință. Acum fac niște analize, iar persoana asta zice că, în opinia lor, obiectul găsit reprezintă o „lovitură de teatru”.

— O lovitură de teatru?

Oh, Dumnezeule mare, dacă au găsit tricoul ăla însângerat? Enzo a jurat că era sângele lui, dar dacă poliția spune că a dat lovitura…

— Enzo știe de asta? o întreb.

— Da, tocmai am vorbit cu el adineauri, dar voiam să te anunț și pe tine, fiindcă nu mi s-a părut că ar avea de gând să-ți spună.

Ezită.

— Toate astea sunt confidențiale, evident. Nu ar trebui deloc să am informațiile acestea și categoric n-ar trebui să le împărtășesc cu voi. Pot avea încredere că rămâne între noi, Millie?

— Poți avea încredere, îi confirm eu.

— Benito și cu mine stăm amândoi cu urechile ciulite.

În ciuda faptului că eu simt cum lumea se prăbușește în jur, Cecelia nu pare câtuși de puțin tulburată. Iar încrederea ei mă mai liniștește și pe mine.

— Dacă auzim ceva despre vreun mandat de arestare, o să te sun imediat.

Ideea că soțul meu ar putea fi arestat aproape că este prea înfricoșătoare ca să poată fi spusă în cuvinte. Simt brusc cum mă sufoc și nu mai pot răspunde.

— Millie, îmi spune Cecelia cu voce fermă. O s-o scoatem la capăt. Îți promit. Mă crezi?

— Dar… reușesc eu să îngaim. Dar dacă…

Nici măcar nu pot termina propoziția. Oricum nu știu ce aveam de gând să spun.

Dacă soțul meu chiar avea o aventură cu Suzette Lowell?

Dacă Enzo chiar l-a ucis pe Jonathan Lowell?

Dacă îl vor închide? *Ce voi face atunci*?

Ce-o să le spun copiilor noștri?

— Millie, spune Cecelia cu cea mai încrezătoare și fermă voce a ei. Trebuie să ai încredere în mine cu treaba asta. Pentru că și eu am încredere în tine. Am încredere în *Enzo.* O să trecem prin asta.

— OK, convin eu. Am încredere în tine.

Și totuși, cum să trecem prin asta? Dacă au găsit tricoul acela îmbibat în sângele lui Jonathan, atunci Enzo are mari probleme. Trebuie să sper că a scăpat la timp de el. Că l-a pus undeva unde poliția n-o să-l găsească vreodată.

Nici prin cap nu-mi trece că, de fapt, au găsit ceva mult mai rău de-atât.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Nu-i pomenesc lui Enzo despre conversația cu Cecelia.

Adevărul este că mă sperie rău să vorbesc cu el despre asta. Când vine în bucătărie ca să mă ajute să pun masa, deschid gura de vreo zece ori, dar cuvintele nu reușesc să iasă. Urmează să se întâmple ceva îngrozitor și simt că, dacă aș vorbi despre asta, aș transforma-o în ceva real.

Când ajung și copiii acasă, ne purtăm de parcă totul ar fi normal. Ne purtăm de parcă polițiștii nu ne-ar fi întors casa cu susul în jos, căutând dovezi ale crimei. Dacă există vreo posibilitate ca Enzo să fie arestat în perioada următoare, cu atât mai mult trebuie să încercăm să avem o viață normală, cât mai e posibil. Enzo reușește chiar să-l scoată pe Nico în curte să joace baseball – pentru prima dată de la incidentul din Liga Mică.

Însă, când vine vremea de culcare a copiilor, la Enzo durează mai mult decât de obicei să le spună noapte bună. Voiam să-l las pe el primul, dar când constat că stă deja în camera Adei de o jumătate de oră, mă hotărăsc să-i spun noapte bună lui Nico. E destul de târziu și ar putea adormi curând, dacă nu mă duc mai repede la el.

Când intru în cameră, văd că nu prea dă semne că s-ar culca prea curând. Stă în pat în capul oaselor, citind una dintre cărțile lui cu benzi desenate. Cușca unde obișnuia să trăiască Micuța Kiwi se află în continuare lângă patul lui, însă acum, firește, e goală.

— Ora de culcare.

Îi smulg cartea din mână și o așez pe birou.

— E timpul să dormi.

— Nu mi-e somn.

— Fac pariu că ești mai obosit decât crezi.

— Fac pariu că nu sunt.

Totuși, își pune capul pe pernă, ascultător. Sting lumina; razele lunii ajung prin fereastră la patul lui. Chiar dacă acum avem storuri, Nico le ține de obicei ridicate. Albul ochilor aproape că-i sclipește în lumina lunii.

— Mamă?

Mă aplec peste marginea patului.

— Da?

— Crezi că, dacă faci un lucru rău, ești un om rău?

— Păi, ce fel de lucru rău?

Face ochii și mai mari.

— Un lucru *foarte, foarte* rău.

Probabil că se gândește la taică-său. Cât de traumatizant trebuie să fi fost pentru el să se trezească de dimineață cu poliția în casă. Ce va crede dacă-l vor aresta pe Enzo?

Mă privește, așteptând să-i răspund. După toate prin câte-am trecut în viață, am o perspectivă unică în această privință. Am făcut și eu câteva lucruri rele la vremea mea. Lucruri *foarte, foarte* rele. Am ucis un om. De fapt, mai mult de unu.

Totuși, Nico nu știe toate astea. Le-am ținut secrete față de copiii noștri. Într-o zi, curând, le vor afla cu certitudine. Și sunt îngrozită de ideea că, atunci când se va întâmpla, mă vor urî.

— Cred, îi răspund eu, că este posibil ca o persoană să facă lucruri rele și, cu toate acestea, să rămână un om bun. Cât timp face lucrurile acelea rele dintr-un motiv corect.

— Poți face lucruri rele dintr-un motiv bun?

— Categoric. Uite, amândoi știm că nu e bine să minți, nu?

Dă din cap.

— Ei bine, să zicem că Ada se tunde și nu-i stă bine. Ea te întreabă cum îi stă și tu îi spui că e drăguță cu noua tunsoare, pentru că nu vrei s-o superi. Asta înseamnă că minți, dar ar fi dintr-un motiv bun. Are sens ce spun?

— Da…

— Ți-am răspuns la întrebare?

— Nu chiar, spune el. Pentru că, atunci când minți în legătură cu o tunsoare, nu e un lucru *foarte, foarte* rău.

Simt un fior pe șira spinării.

— Atunci, tu la ce te gândești?

Unde ai fost de fiecare dată când jurai că te joci cu Spencer Archer?

Privesc chipul fiului meu, așteptând să aud ce are să-mi spună. Însă el nu face decât să ridice din umeri. Orice-ar fi făcut, nu mărturisește.

Înainte să apuc să cercetez mai mult, se aude un ciocănit în ușă. Este Enzo, care vrea și el să-i spună noapte bună. Nu știu încă la ce se referea întrebarea lui Nico. Mi s-a părut că avea în minte ceva foarte clar, dar

nu părea că are de gând să-mi spună ce anume. Poate că Enzo îi va răspunde la întrebări mai bine decât am făcut-o eu.

CINCIZECI ȘI OPT

Se întâmplă rar să ne strângem toți în jurul mesei, la micul-dejun.

Întrucât copiii nu și-au mâncat ieri clătitele, azi fac tot clătite cu fulgi de ciocolată. Nu-i nimic ieșit din comun. Folosesc un aluat de clătite cumpărat de la supermarket, așa că nu trebuie să fac nimic altceva decât să adaug apă și să amestec bine. Apoi torn mici cerculețe în tigaie, unde am încins mult ulei, mult prea mult față de cât ar fi necesar. Practic le prăjesc în baie de ulei, însă copiilor le plac la nebunie așa. De fapt, și lui Enzo îi plac la fel.

Apoi, tușa finală sunt fulgii de ciocolată. Arunc opt sau nouă bobițe în fiecare clătită. Încerc să așez fulgii de ciocolată astfel încât să arate ca niște fețe zâmbitoare, însă nu-mi iese decât pe jumătate.

— Ce bine miroase, Millie, spune Enzo pe un ton care pare vesel, însă trebuie să fi intrat și el măcar un pic în panică după lucrurile pe care i le-a spus ieri Cecelia.

Într-un final, așez pe masă patru farfurii învârfuite cu clătite. Copiii se înfig în ele cu mai multă poftă decât ieri. Din punctul lor de vedere, toată vânzoleala cu poliția a luat sfârșit.

— Acum plouă, dar pe după-amiază o să se oprească, spune Enzo. Nico, ar trebui să ne antrenăm iar la baseball când mă întorc de la treabă.

— Crezi că la anul mă vor lăsa să intru iar în echipa de la Liga Mică? întreabă Nico, cu gura plină de clătite.

Nu știu exact care sunt regulile, dar după ce i-a tras un pumn în burtă acelui copil, s-ar putea ca Nico să fi fost exclus definitiv.

— Nu știu sigur, răspunde Enzo, dar poate că peste vară ne antrenăm și la fotbal. O să fii la fel de bun ca la baseball. OK?

Nico încuviințează din cap:

— OK!

Acesta este momentul de tihnă familială la care am visat când am văzut pentru prima dată casa asta. Noi patru, stând în jurul mesei la micul-dejun și mâncând clătite. Dacă aș putea face o poză de familie, ea ar surprinde exact acest moment.

Apoi sunetul soneriei de la intrare spulberă vraja.

— Mă duc eu.

Enzo sare atât de repede de pe scaun, încât mă îngrijorez că el știe deja cine e la ușă.

— Mă întorc imediat.

Firește că-l urmez. Orice s-ar întâmpla, vreau să știu și eu. La momentul acesta, sunt destul de sigură că dinspre cealaltă parte a ușii nu poate veni nimic bun.

Până ajung eu în hol, Enzo a deschis deja ușa. În prag e Cecelia, cu pantalonii uzi fleașcă și părul ei blond lipit de țeastă din cauza ploii de afară. Dacă ar fi fost câtuși de puțin machiată, tot fardul i s-ar fi scurs pe față.

— Intră, îi spune Enzo. Te-a murat de tot!

Chiar dacă e udă din cap până-n picioare, Cecelia pare să nici nu dea importanță acestui lucru când intră în casă, trecând pe lângă noi.

— Mă bucur că am ajuns la timp. Trebuie să stăm de vorbă.

Arunc o privire spre bucătărie, ca să mă asigur că Ada și Nico n-au venit la ușă să asculte ce vorbim. Am sentimentul că, orice-ar avea Cecelia să ne spună, n-o să vreau să audă și copiii.

— Nu vrei să te așezi? o întreb. Pot să-ți aduc un prosop sau…

— Poliția e pe drum încoace, vin să te aresteze, Enzo, mă întrerupe ea.

Chiar dacă ieri m-a avertizat că s-ar putea întâmpla una ca asta, faptul în sine îmi taie respirația. Enzo pare și el la fel de șocat.

— Polițiștii m-au anunțat în avans de dimineață, ca semn de bună credință.

Își îndepărtează de pe față câteva șuvițe ude.

— Obțin mandatul ca să te aresteze și mă aștept să ajungă în scurtă vreme aici. Am venit încoace cât de repede am putut, ca să putem vorbi înainte de venirea lor.

— De ce? strigă el. Ce au împotriva mea? N-au nimic.

— Benito a obținut niște informații pentru mine, spune ea. Am vorbit cu el pe drum spre voi. Așa cum ți-am spus ieri, au găsit ceva când au făcut percheziția. Au găsit ceea ce cred că este arma crimei.

— E ridicol! izbucnește Enzo. Arma crimei? Care anume – vreun cuțit de la bucătărie?

— Nu, un briceag, spune ea. Are inițialele tale gravate pe el – EA. L-au găsit dosit într-un sertar.

Răsucesc capul ca să mă uit spre soțul meu. Știu briceagul ăla – e cel primit de la tatăl lui. Nu se desparte niciodată de el.

— Și, adaugă Cecelia, părea că a fost șters, dar tot au mai rămas urme de sânge pe el. Au făcut o analiză ADN de urgență și au primit rezultatele în dimineața asta: se potrivește cu sângele lui Jonathan Lowell.

Enzo rămâne cu gura căscată. Se lipește de zid, ca și când ar fi pe cale să i se înmoaie genunchii. Dintre toate dovezile pe care le aveau împotriva lui, asta este de departe cea mai incriminatoare. Dar trebuie să fi avut un motiv. Trebuie să existe un motiv pentru care cuțitul lui e murdar de sângele lui Jonathan. Trebuie să-i aud explicația. Trebuie s-o aud neapărat acum.

— Enzo? șoptesc eu.

— Eu…

Clipește de câteva ori.

— Am crezut că l-am șters bine de tot.

Poftim?

Se ridică brusc îndreptându-se de spate și inspiră sacadat.

— Îmi pare atât de rău, Millie, spune el. N-am fost sincer cu tine. Eu sunt cel care l-a ucis pe Jonathan.

CINCIZECI ȘI NOUĂ

Eu sunt cel care l-a ucis pe Jonathan.

Până în ziua în care o să mor o să aud în minte vocea soțului meu spunând aceste cuvinte.

Până la momentul acesta, Cecelia a părut absolut încrezătoare, deținând controlul asupra situației, însă mărturisirea lui a cutremurat-o.

— Enzo, vrei să spui că…

— Îmi pare foarte rău, adaugă el încet. Am făcut un lucru îngrozitor. Îmi pare rău că am mințit în legătură cu asta. Dar… acum o să fac ce trebuie. O să mărturisesc.

— Despre ce naiba vorbești?

Aproape că urlu – îndeajuns de tare încât să audă și copiii –, dar nu mă pot abține.

— De ce-ai face tu una ca asta?

Enzo coboară privirea.

— Îmi pare foarte rău. Am făcut-o pentru noi… pentru banii de asigurare. Eram aproape faliți și…

Cecelia a rămas fără cuvinte. Și, dacă mai are vreo importanță, la fel și eu. Am foarte multe întrebări. Dacă a făcut-o pentru banii de asigurare, înseamnă că a fost implicată și Suzette? O să fie arestată și ea? Nici măcar nu știu de unde să încep, dar în secunda următoare se aude soneria de la ușă și-mi dau seama că nu mai am timp nici măcar pentru o întrebare.

Cecelia e prima care-și revine.

— Au ajuns și polițiștii.

Pe chipul lui Enzo se citește panica.

— Millie, poți să-i duci pe copii sus, te rog? Nu vreau să vadă asta.

Soneria se aude din nou, urmată de bătăi în ușă. Nici eu nu vreau să-i las pe copiii să vadă ceva. Dar nu pare că am prea mult timp.

Oh, Enzo, ce-a fost în capul tău?

Aproape că-mi pun singură piedică în drum spre bucătărie, unde copiii mănâncă în continuare clătite. Dumnezeule, îmi doresc să-i pot lăsa să termine clătitele alea. Dar nu e timp.

— Hei, copii. Vreau să vă duceți amândoi în camerele voastre și să închideți ușile. Acum.

Altădată, o astfel de cerere ar fi fost întâmpinată cu plângeri și proteste. Dar acum au prins ideea din prima. Abandonează amândoi farfuriile și se reped pe scări. Apoi se aud două uși trântindu-se una după alta.

Când mă întorc, văd că Enzo și Cecelia încă n-au deschis ușa – așteaptă să le dau eu undă verde în privința copiilor.

Enzo arată de parcă e pe cale să vomite, dar se îndreaptă de spate și se duce să deschidă. Nu e nicio surpriză să-l vedem în prag pe detectivul Willard, având pe chip același rânjet batjocoritor pe care am ajuns să-l urăsc.

— Enzo Accardi, spune el. Ești arestat pentru uciderea lui Jonathan Lowell.

Când detectivul închide cătușele cu un pocnet pe încheieturile soțului meu, mă bucur foarte tare să-i știu pe copii sus, în camerele lor, ca să nu poată asista la asta. Știu cum e să ai cătușe la mâini. Îmi amintesc felul în care metalul îți mușcă din carne și, când mergi, simți cum îți pierzi echilibrul. Știu cum e să fii încătușat și luat de poliție. Văd suferința aceea și în ochii lui Enzo.

Și mai are de suportat multe cătușe în viitor. O viață întreagă.

— Te iubesc, Millie, strigă Enzo spre mine, chiar în momentul în care e luat de poliție.

Nu inventează scuze. Nu mai pretinde că e nevinovat. Tot ce-a simțit nevoia să spună pentru el însuși au fost acele trei cuvinte.

— Enzo! strigă Cecelia după el, scoțând capul în ploaie. Să nu le spui o vorbă fără să fiu și eu de față! Ai auzit? Nicio vorbă! Ne vedem acolo!

Mă uit cum detectivul îl conduce spre mașina de poliție. Îl înghesuie pe bancheta din spate și atunci simt cum se rupe ceva în mine. N-o să mă mai întorc niciodată acasă la soțul meu. Data viitoare când o să-l văd, va fi în arest.

Aproape sigur își va petrece toată viața în spatele gratiilor.

Cecelia închide ușa de la intrare și se sprijină cu spatele de ea, clătinând din cap. Își dă la o parte din ochi o șuviță de păr.

— Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta. Sunt uluită.

— Da, îngaim eu.

— Ne scapă ceva.

Se uită insistent pe fereastră, la mașina de poliție care îl duce pe Enzo departe de noi – ca și când ar putea conține, cumva, indiciul lipsă.

— Enzo nu ne spune tot. El n-ar ucide pe cineva pentru bani. Nu cred asta nicio secundă. A avut alt motiv.

— Poate…

Doar că Cecelia nu știe cât de tare ne-am dorit această casă. Chiar și cu zece la sută sub prețul cerut, tot nu era în bugetul nostru, cu toate astea, am cumpărat-o. Am sărbătorit când ne-a fost aprobat împrumutul, însă acum îmi doresc ca banca să ne fi respins dosarul. Am fi căutat în continuare. Am fi putut găsi ceva la fel de bun, pentru care să nu ne chinuim încontinuu să plătim facturile.

— Nu intra în panică, Millie, îmi spune ea. O s-o descurc eu.

Îi arunc o privire neîncrezătoare.

— Soțul meu tocmai a mărturisit crima, Cecelia.

E dificil de evaluat care parte e mai rea din toată situația, îngrozitoare în toate felurile posibile. Însă partea cea mai dificilă este să mi-l imaginez pe Enzo făcându-i așa ceva lui Jonathan. Nu e ca și când Jonathan ar fi fost împușcat din cealaltă parte a încăperii. Enzo s-a îndreptat direct spre el, cu briceagul în mână, și i-a tăiat gâtul de la o ureche la alta. Ce fel de om face una ca asta?

Dar mai există multe alte lucruri făcute de Enzo în viața lui, lucruri de care nu l-aș fi crezut în stare. Nu aș fi putut să mi-l imaginez pe soțul meu rupând degete pentru un mafiot, dar s-a dovedit că e și asta o parte din trecutul lui. Se pare că este genul de bărbat mai mult decât capabil să taie beregata altui om.

La urma urmelor, el a făcut-o. A mărturisit.

La etaj se trântește o ușă. Unul dintre copii trebuie să fi ieșit din camera lui, ca să vadă cum tatăl lor e luat pe sus de poliție. Acum trebuie să gestionez și asta. Trebuie să le spun amândurora ce s-a întâmplat.

— Ar fi bine să plec spre secție, spune Cecelia. O să fii în regulă, Millie?

Categoric nu. Însă ea n-are cu ce să mă ajute în momentul ăsta.

— Du-te la secție.

Dă din cap.

— Ține minte – nu s-a terminat încă. O să-l ajut.

— Mulțumesc, îi spun, deși, ce-ar mai putea face pentru noi în acest punct?

Nu a fost legitimă apărare. A fost o crimă de gradul unu sau de gradul doi. Oricum ar fi, Enzo și-a pierdut libertatea pentru totdeauna.

Cecelia mă îmbrățișează la plecare și îmi promite că mă va ține la curent cu toate noutățile. După plecarea ei, când casa se scufundă iar în tăcere, încerc să înțeleg realitatea noii mele situații.

Enzo nu mai e.

Iar acum trebuie să le spun asta și copiilor.

În timp ce urc scara scârțâitoare care duce spre etaj, îmi dau seama că nu mai e chip să pot plăti ratele împrumutului. Primul lucru pe care va trebui să-l fac este să scot iar casa la vânzare. Nu știu unde o să ne permitem să locuim doar cu salariul meu.

Pornesc mai întâi spre camera lui Nico, pentru că el a fost în ultima vreme mai tulburat, dar aud suspine venind din camera Adei – fata asta ia mereu totul în tragic. Și în situația asta nici măcar n-o pot învinovăți. Ciocăn la ușă și, fiindcă nu-mi răspunde, intru direct.

Ada stă întinsă pe pat, suspinând în pernă, iar umerii ei înguști se zguduie violent. De fapt, tot trupul i se cutremură. Anul trecut am văzut la spital pe cineva în convulsii și starea ei de acum nu mi se pare foarte diferită de a persoanei aceleia. Ada a fost mereu fata tatei și toată lumea ei o să fie distrusă când va afla ce-a făcut Enzo. Doar privind-o cum plânge, lacrimile ținute atâta timp ascunse încep să mi se prelingă pe obraji.

Enzo, cum ai putut să ne faci una ca asta? *Cum ai putut*?

— Ada.

Mă așez pe marginea patului ei și îi mângâi părul moale și negru.

— Ada, scumpo… ți-am spus să nu vii jos.

Spune în pernă câteva cuvinte pe care nu le pot desluși.

— Este în regulă, o mângâi eu în continuare pe păr. O să fie bine.

Nu știu pe cine încerc să conving. Dacă încerc s-o conving pe ea, nu funcționează. Și nici pe mine nu încerc să mă conving. Ar trebui să tac naibii din gură.

Ada se răsucește în pat, întorcându-se să se uite la mine cu ochii umflați și roșii:

— Poliția crede că tata l-a ucis pe domnul Lowell.

Primul impuls este să mint, dar ce rost ar avea?

— Da. Așa crede.

Lacrimile i se preling pe obraji.

— Dar nu el l-a ucis!

Următoarea parte va fi dificilă pentru ea, dar tot o s-o audă mai devreme sau mai târziu. Mai bine s-o afle de la mine, decât s-o citească online sau să i-o spună vreun prieten.

— Ada, scumpo, a mărturisit. A recunoscut în fața polițiștilor că l-a ucis pe domnul Lowell.

— Cu toate astea, n-a făcut-o el! strigă Ada. Știu că n-a făcut-o!

Încerc să-i pun o mână pe umăr, dar se scutură ca să mă îndepărteze:

— De unde știi?

— Pentru că, spune fiica mea, eu l-am ucis.

PARTEA A III-A

ȘAIZECI

ADA

Mă numesc Ada Accardi și am 11 ani. Am părul negru și ochii căprui, de fapt, deși unii spun că par tot negri. Am un frate pe nume Nicolas, în vârstă de nouă ani. Vorbesc fluent două limbi: engleză și italiană. Mâncarea mea preferată sunt macaroanele cu brânză, mai ales așa cum le pregătește mama. Cartea mea preferată este *Daughters of Eve,* de Lois Duncan. Înghețata mea preferată este cea cu bucățele de fursecuri.

De asemenea, l-am ucis pe vecinul care locuiește în casa de alături, Jonathan Lowell.

Și încă ceva:

Nu-mi pare rău.

CUM SĂ-L UCIZI PE VECINUL CIUDAT DE ALĂTURI – UN GHID DE ADA ACCARDI, CLASA A CINCEA PASUL 1: ÎȚI LAȘI ÎN URMĂ CASA ȘI TOT CE IUBEȘTI

Mâine ne mutăm.

Mama și tata sunt foarte încântați de asta. Mai ales tata. Ne tot spune că o să locuim în casa aia mare și frumoasă și o să ne placă la nebunie acolo. Se poartă de parcă ar fi făcut un lucru minunat pentru noi, doar că eu nu vreau să mă mut. Mie îmi place în Bronx. Aici sunt toți prietenii mei. Îmi place chiar și apartamentul ăsta despre care ei spun că e „prea mic".

Dar la 11 ani n-ai de ales. Dacă mama și tata îți spun că trebuie să te muți, trebuie să te muți.

În fine, ăsta-i motivul pentru care nu pot dormi.

De o oră stau întinsă în pat și mă holbez la tavan. Îmi place tavanul ăsta. Vopseaua are o grămadă de crăpături, iar eu le știu pe toate. Ca aia din mijloc, care arată fix ca fața cuiva. I-am dat numele Constance.

Când o să plecăm, o să-mi fie dor de Constance.

— Nico? șoptesc în întuneric.

Unul dintre lucrurile pe care părinții mei le consideră rele în casa de acum e faptul că Nico și cu mine trebuie să împărțim camera. Și, fiindcă el e băiat, iar eu sunt fată, ar trebui să aibă fiecare camera lui. Doar că tata a atârnat o draperie în mijlocul camerei, așa că treaba e rezolvată. Nu mă deranjează să stau în aceeași cameră cu Nico. Îmi place să știu că, atunci când merg la culcare, este și el în cameră cu mine, de cealaltă parte a draperiei.

— Da? șoptește și Nico.

E treaz. Bun.

— Nu pot să dorm.

— Nici eu.

— Aș fi vrut să nu fie nevoie să ne mutăm.

Salteaua lui Nico scoate scârțâitul acela pe care-l face ori de câte ori el se răsucește în pat.

— Știu. Nu e drept.

Într-un fel, mă simt mai bine să știu că nici Nico nu vrea să plece de-aici. Pentru că mama și tata sunt atât de entuziasmați. Ai zice că ne mutăm direct în Disneyland.

Dar pentru Nico nu-i atât de rău cum este pentru mine. Lui îi vine mereu mai ușor să-și facă prieteni. Cu

toții îl plac din prima clipă. Însă eu am aceleași două bune prietene de la grădiniță – Inara și Trinity. De asemenea, mi-au mai rămas doar trei luni până la terminarea școlii primare și o să lipsesc de la festivitate. În schimb, o să absolv clasa alături de o grămadă de puști pe care nici măcar nu-i *cunosc.*

— Poate că o să fie nasol de tot, spune Nico, iar mama și tata o să vrea să ne mutăm înapoi.

— Probabil că nu. Casa asta nouă a fost, cred, foarte scumpă.

— Aha. Au zis că abia-și pot permite poteca.

— Vrei să spui ipoteca?

— E vreo diferență?

Nu înțeleg nici eu ce înseamnă o ipotecă, dar știu că nu-i același lucru cu o potecă. Adică sunt sigură că nu este.

— Suntem condamnați să locuim în casa asta nouă până mergem la facultate.

De cealaltă parte a draperiei, Nico rămâne tăcut pentru o vreme.

— Păi, poate n-o să fie chiar așa de rău. Poate că o să ne placă.

Nu-mi pot imagina așa ceva. Nu-mi pot imagina că-mi fac noi prieteni și că mă obișnuiesc cu casa aceea mare și înfricoșătoare.

— Nico?

— Îhî.

— Pot să trag draperia?

Draperia care separă cele două jumătăți ale camerei a fost instalată, de fapt, pentru mine. Când a montat-o tata, mama mi-a spus că recurg la asta pentru că „de-acum ești domnișoară în toată regula și ai nevoie de intimitatea ta.” Dar noaptea simt mereu nevoia să trag deoparte draperia.

— OK, încuviințează Nico.

Mă dau jos din pat și trag draperia. Cu claia de păr zburlită toată, Nico stă învelit până sub bărbie cu pilota lui Super Mario Bros. Îmi face semn cu mâna și îi fac și eu, la rându-mi.

Îmi amintesc ziua în care mama și tata l-au adus pe Nico acasă, de la spital. Mama spune că n-am cum să-mi amintesc, fiindcă abia dacă aveam doi ani, iar la vârsta aceea creierul meu nu putea încă să păstreze amintiri, dar jur că-mi amintesc. Mama l-a adus în casă în coșulețul

acela mititel, iar Nico era mic de tot. Nu-mi venea să cred cât de mic! Era mai mic decât păpușile mele.

Am întrebat dacă pot să-l țin și eu și mama a zis că pot, dar să am mare grijă. Așa că m-am așezat pe canapea, iar mama mi l-a așezat în poală. Mi-a zis să-i sprijin capul, și așa am făcut. Părea cu adevărat încântat să fie ținut în brațe și arăta mai mult ca un bătrânel. Apoi i-am băgat un deget în guriță, iar el a început să-l sugă. Iar eu i-am spus: „Te iubesc, Nico.”

O să-mi fie dor să împart camera cu fratele meu.

ȘAIZECI ȘI UNU

Astăzi este ziua mutării.

Tata a luat un camion mare și încarcă aproape totul cu vreo doi prieteni de la serviciu. Mama tot strigă la el că o să-și distrugă spatele și-i spune să aibă grijă, el spune c-o să aibă, dar pe tata nu-l doare niciodată nimic, așa că nu înțeleg de ce e așa îngrijorată. Îmi dau seama că și el o crede cam sperioasă, dar de obicei cedează când o vede așa supărată.

Mama este cu adevărat o mamă bună. E genul care, dacă uiți că mâine trebuie să duci la școală o tavă cu pătrățele Rice Krispies și o anunți când aproape că s-a făcut ora de culcare, iese și cumpără ce-i trebuie pentru Rice Krispies și bezele, le face, le împachetează și se asigură că sunt gata pregătite pentru a doua zi. (Asta i s-a întâmplat recent lui Nico, așa că știu sigur că e adevărat ce spun). Este genul de mamă clasică, obișnuită, care ne iubește și are grijă de noi.

Dar tata e cu totul altceva.

Tatăl meu poate face absolut orice. Adică mama poate să iasă și să cumpere chestiile necesare pentru a face pătrățele Rice Krispies și apoi să le pregătească pentru a doua zi, la școală. Dar dacă îi spun lui tata că-mi trebuie niște Rice Krispies care vin, să zicem, din *China,* atunci el o să mi le aducă. Nu știu cum, dar o să mi le aducă la timp, ca să le am mâine, la școală.

Tot tata conduce și camionul ăla mare și înainte mă lăsa să merg în față, cu el, dar a aflat mama și s-a înfuriat îngrozitor. Așa că acum nu mă mai lasă; el zice că mama e foarte deșteaptă și, dacă zice ea că nu sunt în siguranță, atunci nu pot să mai stau în față.

Camera mea din casa cea nouă este foarte mare. E cam de două ori mai mare decât camera pe care-o împărțeam cu Nico în vechiul apartament. Tata mi-a spus că pot să-mi aleg eu prima camera, fiindcă sunt mai mare, așa că am ales-o pe cea de pe colț. Are o grămadă de ferestre pe care pot să mă uit afară când citesc.

Doar că, în timp ce-mi despachetam cărțile în noua mea cameră, am început să plâng.

Plâng prea mult. Toată lumea spune asta despre mine. Dar nu mă pot abține! Când sunt tristă, plâng. Nu

înțeleg de ce nu plâng și ceilalți mai des. Nici măcar Nico; el abia dacă mai plânge din când în când.

Tata trece pe lângă camera mea și mă vede așezată pe pat, plângând. Lasă imediat cutia pe care o cară în brațe și vine să se așeze lângă mine.

— Ce s-a întâmplat, *piccolina*? De ce ești tristă?

Ridic privirea spre el. Sunt aproape la fel de înaltă ca mama, dar tata e mult mai înalt decât noi. Când vine să mă ia de la școală, celelalte fete spun că e foarte chipeș. Și mama Inarei s-a îndrăgostit de el. Dar eu nu mă gândesc în felul ăsta la tata.

— Vreau înapoi acasă, îi spun eu.

Se încruntă.

— Dar aici este casa noastră, acum. Și e o casă mult mai bună.

— O urăsc.

— Ada, doar nu vorbești serios.

Pare atât de dezamăgit, încât nu-i mai spun că vorbesc foarte serios. Dacă aș putea să pocnesc din degete și să fiu din nou în apartamentul nostru micuț, aș face-o într-o clipită.

— Uite cum facem, spune el. O să-i dăm o șansă noii noastre case. Și dacă peste un an încă o urăști, o să ne mutăm înapoi.

— Ba nu, n-o să ne mutăm.

— Ba da! Îți promit.

— Mama n-o să ne lase să facem asta.

Îmi face cu ochiul și îmi spune în italiană:

— Atunci o să ne mutăm fără aprobarea ei.

Nu-l cred, dar mă face să mă simt mai bine. În plus, dacă mă gândesc mai bine, probabil că are dreptate. Totul va fi altfel peste un an. Până atunci, poate chiar o să-mi placă să locuiesc aici.

ȘAIZECI ȘI DOI

PASUL 2: ÎNCERCI SĂ TE ADAPTEZI – DIN RĂSPUTERI

N-am mai fost niciodată până acum copilul cel nou din clasă.

Mereu mi-a fost milă de puștiul abia venit, stând în picioare în fața clasei, nevoit să spună ceva despre el. Iar acum, acel copil sunt chiar eu. Stau în fața unei clase pline de copii de clasa a cincea, îmbrăcată în rochia roz, cere-mi dă mâncărimi și mă incomodează, pregătită de mama. Văzusem în magazin o rochiță superbă, albă și vaporoasă, pe care mi-aș fi dorit să mi-o cumpere pentru prima zi de școală, dar din nu știu ce motiv, mama nu mă lasă absolut niciodată să port alb, așa că am ajuns să o port pe asta. Iar acum nu știu ce trebuie să zic.

— Haide, Ada, mă îndeamnă învățătoarea noastră, doamna Ratner. Spune-ne câte ceva despre tine.

Nu-mi place de doamna Ratner. Fosta mea învățătoare, domnișoara Marcus, era tânără și purta mereu niște ochelari drăguți, violet, și ne aducea bomboane în fiecare joi. Doamna Ratner are vreun milion de ani și cred că mușchii pe care-i folosește la zâmbit sunt prea bătrâni ca să mai funcționeze.

— Mă numesc Ada, spun eu, și sunt din New York City.

Mă uit spre doamna Ratner, încercând să-mi dau seama dacă este suficient. Nu este.

— Îmi place să citesc, continui eu. Și am luat și lecții de balet.

N-am mai fost la balet de când aveam nouă ani, dar sper să fie suficient.

Nu este.

— Materia mea preferată este engleza, îi dau eu înainte. Iar tatăl meu este italian, așa că vorbesc și italiana.

— Are cineva întrebări pentru Ada? se adresează doamna Ratner clasei.

Un copil ridică mâna.

— Dacă tatăl tău este marțian, atunci e verde?

— Nu e marțian. Este *italian.*

— Ai zis marțian.

Nu știu cum să răspund la asta. Apoi vine și a doua întrebare:

— Dacă ești italiancă, cum de materia ta preferată este engleza?

— *Tata* este italian. Eu sunt de aici.

— Ba nu, spune alt copil. Tocmai te-ai mutat. Deci cum poți fi *de* aici?

— Vreau să spun, continui eu, că sunt din New York, adică de aici.

— Aici nu e New York City, spune primul copil.

— Dar este statul New York.

— Și?

Doamna Ratner îi lasă pe copii să-mi mai pună întrebări timp de alte câteva minute. Unele dintre acestea sunt în regulă, de exemplu care e filmul meu preferat sau serialul meu preferat de la televizor. Dar îmi pun și o grămadă de întrebări ciudate. De pildă, de ce port șosete la rochie? Iar copilul care m-a întrebat dacă tata e marțian mă întreabă dacă eu cred în extratereștri și dacă am văzut vreodată vreunul.

Când merg înapoi la locul meu, îl observ pe băiatul de lângă mine cum se holbează. Este destul de enervant, așa că într-un final îi spun:

— Ce e?

Iar el îmi răspunde:

— Dacă ești marțiană, atunci ești cea mai frumoasă marțiană pe care am văzut-o vreodată.

Habar n-am cum să răspund la *așa ceva*. Însă doamna Ratner ne șușuie, așa că nu trebuie să mă gândesc la ce să-i răspund.

În pauza de prânz, băiatul de lângă mine mă urmează la cantina școlii. În fine, și eu îi cam urmez pe toți ceilalți, din moment ce nu știu încotro să mă îndrept, dar parcă pe el îl simt tot timpul în spatele meu. Și când ne așezăm la rând, îl văd chiar acolo, după mine.

— Bună, Ada, spune el. Eu sunt Gabe.

— Bună, îl salut și eu.

Când eram la grădiniță sau în clasa întâi, toți copiii din clasa noastră erau cam la fel de înalți. Însă în clasa a cincea unii sunt mult mai înalți decât alții. Adică există copii care-mi vin doar până la umăr și copii foarte înalți, cum e Gabe, care mă domină cu înălțimea lor.

— Deci, cum ți se pare școala până acum? mă întreabă el.

Nu-mi place deloc. Însă nu pot spune asta. Așa că mă mulțumesc să ridic din umeri.

— Este OK.

— Cum s-a întâmplat să te muți aici?

— Părinții mei consideră că este un loc potrivit pentru creșterea copiilor sau ceva de genul ăsta.

— Oh, nu este.

Gabe se holbează la mine și preț de o clipă îmi amintește un pic de călugărița aia pe care și-o dorește Nico.

— Știi de copilul ăla care a dispărut acum câțiva ani? Într-o zi era aici, iar în următoarea n-a mai fost.

Habar n-am despre ce vorbește. Dacă suburbia asta nu era sigură, părinții mei nu ne-ar fi mutat aici.

— De la școala noastră?

— Nu, locuia la câteva orașe depărtare, dar mergeam cu toții în aceeași tabără.

Gabe pare mult prea încântat să vorbească despre copilul dispărut.

— Era foarte bun la tras cu arcul, dar eu înotam mai bine ca el. Îl chema Braden Lundie. Și, cum ți-am zis, într-o zi pur și simplu nu s-a mai întors acasă de la școală și nimeni n-a reușit să-și dea seama ce s-a întâmplat cu el.

— Se spune că vinovatul este de obicei cineva din familie.

Am auzit-o odată pe mama spunându-i asta lui tata când se uitau la știri și credeau că eu nu-i aud.

— Nu, nu a fost asta, insistă Gabe. Părinții lui Braden au colaborat cu poliția și s-au străduit din răsputeri să-l găsească. Dar n-au reușit nici până în ziua de azi să dea de urma lui.

Îmi aruncă o privire rău-prevestitoare.

— Probabil a murit până acum.

— Sau poate a fugit.

— Avea doar opt ani! Unde să se ducă?

Ideea dispariției unui băiat de opt ani îmi face pielea de găină pe brațe. Trebuie să mă asigur că aștept împreună cu Nico să vină autobuzul. Cât suntem amândoi, nu se poate întâmpla nimic rău.

— Dacă vrei, spune Gabe, pot să te însoțesc până acasă, să fim siguri că nu pățești nimic.

— Merg cu autobuzul.

Și chiar de n-aș merge, *nu* vreau să mă înhăitez cu Gabe. Oricât de mult mi-aș dori să-mi fac prieteni, e un ciudat. E ceva ciudat la părul ăla al lui, rar și ondulat. Și miroase urât. Trebuie să facă un duș. Eu fac în fiecare seară, pentru că mama spune că e important să miroși frumos.

— Păi atunci, continuă el, poate treci pe la mine azi, după ore.

— Nu am voie. Trebuie să mă duc direct acasă după școală.

— Poate altă dată? întreabă Gabe plin de speranță.

— Poate.

Nu vreau să-mi pierd vremea cu Gabe nici acum, nici altă dată. Dar pur și simplu sper că o să mă lase în pace dacă-i zic așa. Însă nu renunță. Vorbește cu mine încontinuu, cât așteptăm la rând să ne luăm mâncarea, apoi vine după mine la masă. Nu prea vreau să stau cu el, dar presupun că e mai bine decât să stau singură.

ȘAIZECI ȘI TREI

Mă întorc acasă cu autobuzul, împreună cu Nico. Nu mă surprinde că azi și-a făcut o grămadă de prieteni, dar tot lângă mine stă.

— Cum a fost la școală? îi întreb.

— Destul de bine, îmi răspunde el. Sunt mulți copii cărora le place să joace baseball.

Aș vrea să fiu și eu la fel de bună la sport ca Nico. Eu mă pricep la înot, pentru că m-a învățat tata, dar înotul nu e activitate de grup. Nici măcar nu cred că există echipă de înot pentru copiii de vârsta mea. Celălalt lucru pe care-mi place să-l fac este să citesc, dar nici asta nu-i activitate de grup.

— Unii colegi merg în parc în weekend, să joace baseball, spune el. Poate că o să mă lase și pe mine mama să merg.

— Doar să ai grijă. Știi că un băiat pe nume Braden Lundie a dispărut acum câțiva ani? Era cam de vârsta ta. Nu știe nimeni ce s-a întâmplat cu el.

— Și?

— Și! *Ceva* i s-a întâmplat băiatului ăluia. Poate l-a ucis cineva.

— Isuse, Ada, își dă Nico ochii peste cap. Îți faci mai multe griji decât mama.

Poate că are dreptate. Nu știu de ce-mi fac atâtea griji pentru tot felul de lucruri. Îmi doresc să pot închide robinetul grijilor ăstora.

— Dacă ești îngrijorată, continuă Nico, poți să vii și să mă supraveghezi.

S-ar putea s-o fac, dar, sincer vorbind, prefer să-mi petrec timpul alături de copiii de vârsta mea. Azi nu mi-am făcut niciun prieten. Mă rog, cu excepția lui Gabe, dar nu-mi doresc absolut deloc să-mi petrec timpul cu el în afara școlii. Destul că trebuie să-l văd *la* școală.

— Ai dormit bine noaptea trecută, acum, că ai camera ta? îl întreb pe Nico.

Se gândește preț de o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu, mi-a fost frică. Mi-ai lipsit.

Mă bucur că spune asta. Și mie mi-a fost greu să dorm singură în camera mea.

— Și tu mi-ai lipsit.

— Oare am putea să dormim iar în aceeași cameră într-o noapte? propune el. Pot să-mi aduc sacul de dormit și să dorm pe podea, la tine în cameră.

— Sau să dorm eu la tine?

— Putem face cu schimbul, spune Nico foarte vesel.

Autobuzul ajunge pe strada Locust, capătul în care locuim și noi. Coborâm eu, Nico și băiatul acela, Spencer, care locuiește peste drum. Mama lui Spencer îl așteaptă deja în stație și îl duce imediat acasă, dar pe noi mama ne așteaptă în casă. Am cheile în geantă, iar mama ne-a spus că, dacă ea nu s-a întors încă de la serviciu când ajungem noi, eu sunt șefa până ajunge acasă.

Când trecem pe lângă casa vecină cu a noastră, văd pe cineva la fereastră. Trebuie să fie vecinul nostru. E un bărbat cam de-o seamă cu tata; când ne vede, ne face cu mâna. Nico îi face semn și el, apoi și eu, dar mi se pare ceva ciudat aici. Nu știu de ce-ar sta bărbatul ăla la fereastră, uitându-se după autobuzul școlii.

E ciudat să faci una ca asta.

ȘAIZECI ȘI PATRU

PASUL 3: ÎNVEȚI SĂ TRĂIEȘTI ÎN NOUA TA CASĂ

Nico se poartă ciudat.

După școală a fost acasă la familia Lowell, fiindcă le-a spart geamul când a jucat baseball în curte, iar acum trebuie să-i ajute la treburile din gospodărie. Se pare că merge acolo în fiecare zi și nu se întoarce decât cu puțin timp înainte ca mama să ajungă acasă. L-am întrebat cu ce îi ajută și mi-a zis că face curat. Dar când l-am întrebat ce fel de curățenie face, a tăcut.

Oricare-ar fi treburile la care îl pun acolo, e clar că îi strică dispoziția și devine ursuz. Nici măcar nu au un animal de companie, ca să curețe după el. Îl pun să scoată gunoiul? Să spele vasele? Îl pun să urce un bolovan la deal și, imediat ce ajunge cu el în vârf, bolovanul se rostogolește la vale și trebuie s-o ia de la capăt?

Pe vremuri, când stăteam în aceeași cameră, aș fi așteptat să vină ora de culcare și apoi l-aș fi întrebat mai multe. Dar acum, Nico se închide seara la el în cameră și nu prea mai vorbește cu mine.

În seara asta, la cină, abia dacă a mâncat ceva. Mama a pregătit un piure cu mult unt și sare, exact așa cum îi place lui, dar n-a făcut decât să-l adune morman în farfurie și să sculpteze în el tot felul de chestii. Așa că, după ce terminăm de mâncat, pornesc spre camera lui. Bat la ușă, lucru ciudat după ce atâta timp am împărțit amândoi aceeași cameră.

— Am treabă! strigă el.

— Sunt Ada! strig și eu prin ușă.

— Tot am treabă!

Apoi încerc să răsucesc mânerul ușii, dar e încuiat. De ce ar avea nevoie de încuietoare la ușă un băiat de nouă ani? Nu pare în regulă.

Oh, nu, parcă aș fi mama. Minunat, o iau pe urma părintelui plicticos. Ăsta e norocul meu.

Decid că e mai bine să-l întreb despre ce e vorba mâine-dimineață, în drum spre stația de autobuz. Cele câteva minute de dimineață, cât mergem până în stație și apoi după-amiază, când facem același drum spre casă,

sunt singurele momente în care suntem singuri, doar noi doi. Dar ajungem în stație și răutăcioasa doamnă Archer e deja postată acolo și ne privește insistent – mai ales pe Nico. În ultima vreme, însă, Nico nici nu mă mai așteaptă să mergem împreună la autobuz. Dimineața o șterge pur și simplu pe ușă și cât așteptăm în stație abia dacă se uită la mine.

Așa că astăzi mă trezesc mai devreme, să mă asigur că nu pleacă înaintea mea. Când cobor la parter, nici urmă de Nico. Îmi spun că am destul timp ca să mănânc repede un castron cu cereale, cu toate că, atunci când intru în bucătărie, dau peste Martha venită la curățenie și nu vreau să-i stau în drum. Este așa de ciudat să avem o femeie care vine să ne facă ordine în casă. Când stăteam în Bronx, doar prietenii noștri bogați aveau menajere și sunt destul că sigură că noi nu suntem bogați.

— Vrei să iei micul-dejun? mă întreabă Martha.

Dau din cap.

— Poți să-mi dai, te rog, cutia cu fulgi de porumb?

Martha face ochii mari.

— Fulgi de porumb la micul-dejun?

Nu înțeleg de ce pare atât de oripilată. Care-i problema dacă mănânci cereale dimineața? Adică, nu pentru *asta* sunt cerealele?

Pe de altă parte, însă, Martha e ciudată. Abia dacă scoate vreo vorbă, își ține părul prins într-un coc atât de strâns, încât pare de-a dreptul dureros, de asemenea, se holbează neîncetat la mama. Gen, *neîncetat.* Habar n-am de ce.

— Pot să-ți fac o omletă cu cârnat, îmi spune ea. Ăsta e un mic-dejun adecvat.

Înainte să apuc s-o refuz, fiindcă nu am timp, deschide frigiderul și întinde mâna după cutia cu ouă. Mâneca bluzei i se ridică și observ că în jurul încheieturii are un cerc de vânătăi mov. Ca și când ar fi purtat o brățară care a strâns-o prea mult de mână.

— Te-ai lovit? o întreb.

Încremenește cu cartonul de ouă strâns în mâini. Privirea îi cade pe încheietură și se trage de mânecă să acopere vânătăile.

— Eu… Nu.

— Atunci unde te-ai învinețit? o întreb iar, chiar dacă știu că nu-i deloc treaba mea.

Clipește de câteva ori.

— Eu… Eu doar…

Pare să se fi întristat brusc. Mă întreb dacă Martha are necazuri și dacă nu cumva ar trebui să încerc s-o ajut. Însă ce pot face eu? N-am decât 11 ani. Nu-mi pot rezolva nici propriile probleme.

Că veni vorba despre asta, în timp ce încerc să-mi dau seama ce i-aș putea spune Marthei, aud trântindu-se ușa de la intrare. Nico! Fir-ar, știam eu că n-ar fi trebuit să mă opresc pentru idiotul ăsta de mic-dejun! Acum o să ajungă în stație înainte să avem o clipă ca să stăm de vorbă.

— Trebuie să plec, îi spun Marthei, care pare atât de ușurată, încât mă bucur că n-am mai zis și altceva. Oricum n-ar fi vrut să-i spună unui copil din problemele ei.

ȘAIZECI ȘI CINCI

Astăzi mă ia tata de la școală, ca să mă scoată la o înghețată.

Făcea asta și când locuiam în vechiul apartament. Nico cere de obicei multă atenție, așa că tata a spus că trebuie să mai petrecem un pic de timp doar noi doi. Mi-a fost teamă că n-o să mai vrea să ieșim la înghețată după ce ne-am mutat, mai ales că încearcă să-și pună afacerea pe picioare aici, în suburbii, dar ieri mi-a spus că o să mă ia a doua zi, cu camioneta. Iar acum îl aștept în fața școlii.

Până acum nu m-au mai luat după ore, am mers doar cu autobuzul școlar, așa că nu știu exact unde să-l aștept. Până la urmă ajung în spatele școlii, fiindcă aici e un loc unde mașinile pot trage pe dreapta. Însă după ce pleacă toată lumea și se face liniște de tot, nu mă pot abține să nu mă gândesc la băiatul ăla, Braden Lundie. Cel care a dispărut.

Gândul mă sperie foarte tare. Fiindcă, după ce dispari, ce se întâmplă cu tine? Adică na, nu-i ca și când te-ai evapora de pe fața pământului. Nici băiatul ăla nu s-a dezintegrat. Cineva l-a *răpit.*

— Ada?

La început sunt bucuroasă că aud în spatele meu vocea unui copil. Până când mă întorc și dau cu ochii de Gabe. Cam ultima persoană din lume pe care voiam s-o văd.

Încă din prima zi a mea în școala asta, cu câteva săptămâni în urmă, Gabe nu m-a slăbit nicio clipă. Am găsit niște fete cu care să stau în pauza de prânz și știe și el că nu are rost să încerce să ni se alăture, dar se așază mereu în spatele meu la rând, la cantină, și apoi mă urmează în recreații. Abia dacă-i vorbesc, așa că nu pricep de ce continuă să mă sâcâie.

— Ce faci aici? mă întreabă el. Credeam că pleci cu autobuzul școlii.

— Azi mă ia tata. Doar că nu știu de unde anume.

Abia acum, privind în jur, îmi dau seama că n-ai cum să ajungi cu mașina pe strada asta, venind din drumul principal. Totul e blocat. Așa că tata n-are cum să mă găsească aici. Trebuie să dau un ocol, să văd dacă îl

găsesc pe undeva. Și după aceea să-i spun că am nevoie de un telefon mobil, fiindcă îmi trebuie neapărat.

— Ascultă, Ada, spune Gabe, voiam să te întreb ceva.

Eu nu vreau să mă întrebe nimic.

— Scuze, trebuie să-l găsesc pe tata.

— Sigur, dar trebuie să te întreb ceva.

Gabe ăsta chiar nu știe să accepte un refuz. Este foarte enervant.

— Crezi că o să vrei să ieși la întâlnire cu mine, la un moment dat?

— Nu am voie să ies la întâlnire.

Nu este o regulă oficială, dar am sentimentul că ar fi, dacă aș întreba. Însă n-am de gând să întreb, fiindcă nu vreau să ies la întâlnire nici cu Gabe, nici cu altcineva.

— Atunci ar fi în regulă să te țin de mână?

Nici nu-mi dă ocazia să spun nu, că mă și apucă de mână. Are palma umedă și fierbinte. E scârboasă la atingere. Mă trag înapoi, dar în loc să renunțe, Gabe mă apucă de încheietură.

— Nu vreau să ne ținem de mână, îi spun.

Chiar dacă acum nu ne mai ținem de mâini – ci mă ține el de încheietură.

Gabe tot nu pare să priceapă. M-a prins cu degetele lui lungi și mă strânge tot mai tare.

— Uite, doar două minute, Ada. Te rog?

— Îmi faci *rău,* îi spun printre dinți.

— Ba nu, nu-ți fac, insistă el.

Încerc să-mi trag mâna, dar mă ține prea strâns. Încep să mă gândesc la ceva ce știu de la mama, cum că băieții sunt foarte sensibili între picioare și, dacă îi lovești acolo, o să te lase în pace. Însă n-am ocazia să verific, pentru că suntem întrerupți de un șir de cuvinte în italiană și apoi vocea tatei bubuie în engleză:

— CE CREZI CĂ FACI CU FATA MEA?

Gabe îmi dă drumul instant. Tata aleargă spre noi și este mai furios decât l-am văzut eu vreodată. Pe gât îi pulsează o venă groasă, înfricoșătoare, și a strâns pumnul drept. Arată de parcă ar vrea să-l înșface pe Gabe și să-l rupă în două. Și sunt destul de sigură că ar putea s-o facă, dacă ar vrea. Tata este *foarte* puternic.

— Îmi… îmi cer scuze, bâiguie Gabe.

— Nu!

Tata flutură cu mâna spre mine.

— *Ei* trebuie să-i ceri scuze!

Gabe e pe cale să facă pe el.

— Îmi cer scuze, Ada! Îmi pare foarte rău!

Tata pare că se abține cu greu să nu-l facă pe Gabe una cu pământul. S-a apropiat foarte mult de el și ochii lui negri aruncă săgeți înfricoșătoare. Și ai mei au aceeași culoare, dar nu par niciodată atât de înspăimântători cum par ochii lui uneori.

— Dacă o mai atingi o singură dată pe fata mea, șuieră tata la el, o să înțelegi cu adevărat ce înseamnă să-ți pară rău. Ai priceput ce-ți zic?

— Da! strigă Gabe. Adică, nu! Adică…

Se uită pe rând la noi și apoi, fără nicio vorbă, o ia la fugă cât îl țin picioarele.

Tata pare foarte supărat. Nu știu dacă l-am mai văzut vreodată atât de furios. La început respiră greu, apoi se calmează și capătă o expresie mai degrabă tristă.

— Vino, Ada, îmi spune el. Trebuie să stăm de vorbă. În camionetă.

Oare este furios pe mine? Doar n-am greșit cu nimic. Sau am greșit? Nu am vrut să-l iau pe Gabe de mână. Dar poate că el nu și-a dat seama că încercam doar să mă eliberez. Însă tata nu pare supărat pe mine. Pare doar… supărat. Adică așa, în general.

Trebuie să parcurgem tot drumul înapoi spre camioneta lui, pe care a lăsat-o în parcarea școlii. Probabil că a tras mașina aici și apoi a plecat pe jos să mă caute. Îmi spune să urc în camionetă și când vede că dau să mă așez în spate, îmi spune să vin pe locul din față.

Însă, odată așezați, nu pornește motorul. Stă acolo, pe scaunul șoferului, fără să spună nimic. Doar se uită spre încheietura de care mă ținea Gabe. Zona în care m-a prins cu degetele a căpătat o nuanță de roșu aprins. Mă întreb dacă o să mă învinețesc.

— Ada, spune el. Am tras o sperietură zdravănă.

Dau din cap.

— Dar acum e OK. Fiindcă ai venit tu.

— Asta-i partea înspăimântătoare, continuă tata. Că acum da, am venit. Însă data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu în preajmă. N-o să fiu mereu în preajmă.

Presupun că are dreptate, însă, în același timp, parcă *este* mereu aproape. De fiecare dată când am avut nevoie de el, a fost acolo. Pare imposibil să vină vreun moment în care să am nevoie de tata și el să nu fie aproape, să-mi

sară în ajutor. De exemplu acum, când m-a sâcâit Gabe, a și venit – de nicăieri să-l sperie de moarte și să mă salveze.

— Așa i-am spus și surorii mele, că o să fiu mereu în preajmă, murmură el, aproape ca pentru sine, dar pe urmă…

Mi-au dat numele după sora tatei. O chema Antonia și a murit înainte să mă nasc eu. Uneori, tata vorbește despre ea și despre cât de mult a iubit-o, dar nu mi-a povestit niciodată cum a murit. Trebuie să fie ceva rău de tot, fiindcă era atât de tânără.

— Dacă te deranjează vreun băiat, spune el, cere-i să înceteze. Fii categorică. Asigură-te că pricepe ce-i zici.

Dau din cap cu solemnitate.

— Însă există și varianta să nu se oprească.

Sprâncenele negre ale tatei se unesc, încruntate, și între ele se formează o cută adâncă.

— Iar dacă se întâmplă asta…

Tata tace preț de o clipă, gândindu-se la ceva. În cele din urmă, bagă mâna în buzunar și scoate briceagul pe care-l poartă mereu cu el. Cel dăruit de tatăl lui, cu inițialele sale gravate pe mâner.

— Tata mi l-a dat când eram de vârsta ta, spune el. Acum eu ți-l dau ție.

— Tată! Nu pot să umblu cu un cuțit la mine! O să dau de belea!

— Nu dai de nicio belea dacă nu știe nimeni că-l ai, spune el.

Cobor privirea spre briceagul pe care-l ține în mână. Chiar dacă n-ar trebui, mă mănâncă degetele să i-l iau. Mi-a plăcut dintotdeauna, pentru că îmi amintește de tata. Am crezut că i-l va dărui lui Nico într-o bună zi, dar iată că mi-l dă mie.

— Și ce-ar trebui să fac cu el? îl întreb.

— Nimic, îmi spune tata. Doar să-l ai cu tine, fără să-l folosești. Doar să-l ai.

— Dar…

Mă uit la briceag, încă în mâna lui. Lama este în locașul ei, însă fac pariu că-i tăioasă.

— Chiar crezi că ar trebui…

— Doar dacă n-ai de ales, Ada, repetă el.

Se atinge în partea din dreapta buricului.

— Pui lama exact aici. Și apoi…

Smucește mâna din încheietură.

— *Răsucești* dintr-o mișcare.
Îl privesc țintă.
— Tu ai făcut-o vreodată?
— Eu?
Ridică din sprâncene.
— Oh, nu. Asta e doar o măsură de… precauție.
Îmi întinde iar briceagul. De data asta, îl iau.

ȘAIZECI ȘI ȘASE

PASUL 4: ÎNCEPI SĂ BĂNUIEȘTI ADEVĂRUL ÎNGROZITOR

Este sâmbătă după-amiază și mă aflu în bucătărie, încercând să-mi dau seama dacă vreau o gustare înainte de cină, când îl văd pe Nico strecurându-se în casă pe ușa din spate.

Nu l-am mai văzut de azi-dimineață. Totuși, de o vreme încoace, asta e ceva obișnuit. Înainte, petreceam practic fiecare secundă a weekendului împreună cu fratele meu, dar acum este fie la antrenamentele Ligii Mici, fie încuiat în camera lui. Am reușit să-l prind de câteva ori pe drumul spre stația de autobuz, dar n-a fost de niciun folos. Nu vrea să vorbească.

Deci nu e ciudat că nu l-am văzut toată ziua. Însă ce e ciudat este că se furișează pe ușa din spate. Și mai ciudat de-atât este că văd ceva ce pare o pată de pipi în partea din față a pantalonilor lui. Oare a făcut pe el?

— Nico? îl strig.

Încearcă să se ascundă în spatele mesei de bucătărie, dar eu i-am văzut deja pantalonii uzi.

— Ce e?

— Ești bine?

— Sunt bine, spune el. Am fost acasă la familia Lowell și am vărsat pe mine din paharul cu apă.

Doar că eu nu cred ce zice. Fiindcă acum, când s-a apropiat, simt mirosul de pipi. Își dă și el seama că nu-l cred și pe chip îi apare o expresie de îngrijorare.

— Să nu spui nimănui! OK, Ada?

— N-o să spun, îi promit eu. Dar… adică… ce s-a întâmplat…

Cum poate un băiat de nouă ani să facă pipi pe el? Îmi amintesc de o perioadă în care Nico avea vreo patru ani și făcea pipi noaptea în pat, dar asta a fost acum multă vreme.

— Pur și simplu m-am ținut prea mult, spune el.

Tot nu pricep. Însă pare atât de stânjenit, așa că n-o să-l chinui și eu cu treaba asta.

— OK…

— Juri că n-o să spui nimănui?

— Jur.

— Fiindcă, dacă te apuci să zici, înseamnă că ești o pârâcioasă.

— Am zis că nu spun!

În fine pare împăcat, așa că fuge spre camera lui, ca să se schimbe. Însă eu nu mă pot abține să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Nico se poartă deja ciudat, iar asta a fost cea mai mare ciudățenie dintre toate. Aș vrea să-mi vorbească. Aș vrea să fim iar așa cum eram înainte.

Îmi doresc să nu ne fi mutat niciodată aici.

ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Cel puțin la ore mă descurc fără probleme.

Întotdeauna am învățat bine. La vechea mea școală, luam mereu numai „E”. Asta e cam ca un „zece”, dar se zice așa fiindcă sistemul de notare de la fosta școală era ciudat și făcut în așa fel încât elevii să nu se simtă aiurea că n-au luat „zece”. „E” vine de la „Excelent” și e cea mai bună notă pe care o poți lua. Luam „E” la toate materiile, în afară de sport. Acolo am primit un „B” (adică „Bine”).

Doamna Ratner ne dă mult mai mult de lucru decât ne dădea domnișoara Marcus, dar pe mine nu mă deranjează să fac teme. Când o să fiu mare, vreau să mă fac medic pediatru, așa că am în față *mult* mai mulți ani de școală. E bine că-mi place să fac teme.

Pe la jumătatea temei de la mate, mi se face sete și mă duc la parter ca să-mi iau un pahar cu apă. Dar chestia ciudată este că, în timp ce cobor scările, îl văd pe Nico dispărând în perete.

M-ați auzit bine.

Nu știam asta, dar se pare că în zid este decupată o ușă secretă. Nico a deschis-o și e pe cale să intre acolo. Înainte să apuce să închidă ușa, strig tare:

— Hei!

Ridică privirea și mă vede. Nu pare prea fericit.

— Oh. Tu erai.

Cobor în grabă restul treptelor ca să mă uit cu mai multă atenție:

— Ce-i *aia*?

Ușa este parțial deschisă, așa că pot vedea înăuntru. Este o cameră foarte mică, aproximativ de mărimea băilor noastre sau poate un pic mai mare. Nu sunt prea multe lucruri acolo – doar câteva cărți cu benzi desenate. Și este întuneric. Din tavan atârnă un bec singuratic.

— Să nu spui nimănui, Ada, mă instruiește Nico. Ăsta e refugiul meu secret.

Refugiu secret? Serios?

— Nu pare prea sigur aici.

— Uf! strigă el. Te porți exact ca mama!

O spune ca pe-o insultă, dar poate că nu-i o insultă chiar așa de mare să fii comparat cu singura persoană

absolut normală și rațională din familia asta. Totuși, nu-mi place absolut deloc că e supărat pe mine.

— Pot să intru și eu?

Se strâmbă la mine:

— Este refugiul meu secret, Ada, nu este permisă prezența fetelor.

Știu sigur că sunt singurul lui prieten de aici, pentru că în ultima vreme l-am văzut mereu jucându-se singur pe terenul de sport de la școală, așa că, dacă nu vrea să-și petreacă timpul cu fetele, n-o să mai aibă deloc cu cine și-l petrece. Nu mai are voie să se joace nici cu Spencer, chiar dacă părinții noștri nu știu asta.

— Te rog?

În cele din urmă, dă din cap. Îl urmez în cămăruța pătrată și Nico trage ușa după noi. Scoate un hârjâit îngrozitor, așa încât sunt nevoită să-mi acopăr urechile.

Odată intrați, camera îmi pare *și mai mică*. Îmi dădeam seama și de afară că nu-i prea mult loc aici, dar când ești înăuntru, e mult mai rău. Parcă ai fi într-un sicriu. Sau îngropat de viu. Una din astea două.

De asemenea, e murdar. Pe podea s-a așternut un strat de praf în care s-au imprimat urmele pașilor lui Nico, din toate dățile când a venit aici. Are pânze de păiajen pe la colțuri, ceea ce înseamnă că sunt păianjeni aici. Oamenii spun că păianjenii sunt niște insecte benefice, dar mie nu-mi place nimic din ce se târăște sau are multe picioare. Însă lui Nico îi plac insectele, așa că pe el nu-l deranjează prea tare.

Nu mă pot abține să mă gândesc la băiețelul acela, Braden Lundie. Cel dispărut. Mi-l imaginez trezindu-se de unul singur, încuiat într-o cămăruță ca asta, cu nimic altceva care să-i țină de urât decât un teanc de cărți cu benzi desenate.

— Chiar îți place să te joci aici? îl întreb eu. E atât de strâmt aici…

— Da, îmi place, îmi răspunde cu încăpățânare. Dacă ție ți se pare nasol, n-ai decât să pleci.

Chiar așa mi se pare. Și vreau să plec. Dar n-am mai vorbit de mult cu fratele meu și nu vreau să creadă că sunt vreo mâță fricoasă, cu care nu se poate juca.

— Nu, vreau să rămân.

Mă uit spre ușă, sperând că se va deschide când o să vrem să plecăm. Dar dacă nu? Cum o să ieșim de-aici? Oare mama și tata își vor da seama că suntem înăuntru?

Simt dintr-odată cum pe ceafă mi se scurge o sudoare rece, totuși mă așez pe jos, lângă Nico. N-o să rămânem blocați aici. Tata va găsi o cale să ne scoată, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Îți amintești când ai zis că vrei să dormim o dată unul în camera celuilalt? îl întreb pe Nico.

— Îhî…

— Ce zici dacă o facem în weekendul ăsta?

Clatină din cap.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că n-am *chef.*

Brusc, simt cum mi se umezesc ochii. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. De ce e Nico atât de rău cu mine? Partea cea mai rea este că vede și el și se strâmbă tot.

— Întotdeauna începi să bocești, se plânge fratele meu. Există ceva ce *nu* te face să dai apă la șoareci?

Mă șterg la ochi cu dosul palmei.

— Îmi pare rău.

— Dacă ai de gând să plângi, atunci trebuie să pleci.

Încerc să-mi rețin lacrimile, dar nu-i atât de simplu. Îmi doresc să-mi pot spune: *Ada, încetează cu plânsul,* și atunci lacrimile să se oprească. Dar Nico îmi întinde niște reviste și mă simt un pic mai bine. Încerc să le citesc și să nu mă mai gândesc la nimic altceva. Chiar dacă am o grămadă de teme de făcut.

Apoi, tata ne găsește ascunși aici, iar el și mama se supără tare pe noi și nu mai putem veni oricum în refugiul nostru. Mă bucur nespus, fiindcă nu-mi place deloc aici.

ȘAIZECI ȘI OPT

Gabe nu m-a mai deranjat deloc de când s-a răstit tata la el. Nu mi-a mai cerut să ies cu el la întâlnire. Nici măcar n-a mai respirat lângă mine.

Din păcate, acum a venit Hunter la rând.

De trei ori pe săptămână avem o materie care se cheamă „Biblioteca”. Este una dintre materiile mele preferate, pentru că te duci la biblioteca școlii, iei o carte și-ți petreci toată ora citind. Nici măcar nu înțeleg de ce e trecută ca oră de studiu în program, pentru că mie mi se pare distracție curată. Însă o grămadă de copii din clasa mea mârâie că nu le place.

Astăzi am ales o carte scrisă de Louis Sachar. În afară de Lois Duncan, el este scriitorul meu preferat. Am citit absolut tot ce a scris, iar acum recitesc tot ce a scris, pentru că uneori a doua citire e mai distractivă. Adică observi lucruri pe care nu le-ai văzut prima dată. Mai ales în seria Wayside School. Asta s-ar putea să fie seria care-mi place cel mai mult din tot ce s-a scris vreodată, chiar mai mult decât Harry Potter. Prima și a doua carte sunt atât de bune. Și a treia e bună, dar nu-i preferata mea. De obicei, a treia carte dintr-o serie nu e prea grozavă, așa că nu-i vina lui.

Astăzi citesc *Someday Angeline,* pe care o iubesc chiar dacă mă face să plâng. Însă o grămadă de alte cărți mă fac să plâng. Sunt abia la jumătate, când Hunter vine și se așază la masă, vizavi de mine.

— Bună, Ada.

Nu ridic privirea din carte, dar îl salut la rândul meu.

— Adaaaaa, spune el, vrei să ieși cu mine la întâlnire?

La masa alăturată s-au așezat niște prieteni de-ai lui și ascultă ce vorbim, chicotind. Nu știu ce-i atât de amuzant în această conversație.

— Nu, mulțumesc.

— Cum adică?

— Nu vreau să ies la nicio întâlnire.

— Dacă nu ieși deloc la întâlniri, spune el, atunci ce-o să faci? O să te măriți cu una dintre cărțile tale?

Se pare că băieții de la masa de alături găsesc foarte amuzantă replica asta.

De atunci, de fiecare dată când avem ora de Bibliotecă, Hunter vine la masa mea și mă întreabă dacă vreau să merg la întâlnire. Nu cred că-și dorește asta cu adevărat – doar se distrează pe seama mea. Sau poate că e câte puțin din ambele. La fosta școală, nimeni nu vorbea despre întâlniri, însă aici se pare că treaba asta e o *chestie.*

— Te rog, vrei să mă lași să-mi citesc în liniște cartea? îi cer eu.

— Numai asta îți place să faci, constată Hunter. Să citești din cărțile alea. Știi, dacă o să continui să citești tot timpul, o să orbești.

— Nu-i adevărat.

— Ba este. Dacă citești prea multe cărți, o să-ți cadă ochii din orbite.

Chestia asta nu este *deloc* adevărată. Și mamei îi place să citească și nu i-au căzut deloc. Cu toate că, dacă e să vorbim cinstit, nu citește chiar atât cât citesc eu – cei mai mulți nu citesc atât de mult. Câteodată mi se pare că ăsta e singurul lucru cu care vreau să-mi omor timpul. Și îmi doresc ca Hunter să mă lase în pace, ca să pot s-o fac.

Mă gândesc la briceagul dat de tata. Acum e în rucsac. L-am pus jos de tot, pe fund, unde nu-l poate găsi nimeni. Dacă vreunul dintre profesori ar afla că-l am la mine, aș încurca-o rău de tot. Cel mai înțelept ar fi să-l las acasă, în sertarul biroului, dar tata mi-a spus să-l am tot timpul asupra mea și adevărul este că-mi place să-l știu în rucsac.

Dar n-o să-l folosesc niciodată. Nici nu-mi trece prin cap așa ceva.

Cu toate că, în momentul ăsta, mi-ar plăcea al naibii de tare s-o fac. Pariez că, dacă scot briceagul, Hunter ar lua-o rapid la picior.

— Ada, spune el, te măriți cu mine?

Ceilalți băieți râd iar. M-am săturat de povestea asta. Așa că-mi iau sarsanalele și mă duc la baie, unde citesc mai departe, așezată pe toaletă.

ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Astăzi mergem la plajă.

Îmi place să înot, dar la plajă nu prea îmi place să merg. Nu-mi place să mi se lipească nisipul de piele. De asemenea, după ce mergem la plajă, mi se pare că am nisip peste tot. Între degetele de la picioare, în pliurile de la coate și genunchi și chiar și după duș tot mi se pare că e peste tot.

— Și eu sunt la fel! spune mama când îi împărtășesc senzația asta, chiar înainte de a pleca. Dar n-am ieșit deloc împreună de când ne-am mutat aici și cred că o să ne distrăm. Oricum, de înotat îți place să înoți, nu?

— Așa cred.

Mama îmi zâmbește.

— Poți să-ți iei și o carte, dacă vrei.

Am deja în rucsac *Someday Angeline.* Bibliotecarul m-a lăsat s-o iau acasă, pentru că n-am reușit să citesc prea mult la școală și îmi doresc atât de mult s-o termin. Hunter tot nu mă lasă în pace și, evident, tata nu-i prin preajmă ca să-l sperie și să-l împiedice să mă mai sâcâie.

Mă întreb ce-ar face mama într-o astfel de situație. Spre deosebire de tata, ea abordează totul cu calm și într-o manieră rațională. Poate că are o soluție care să mă ajute să rezolv cu Hunter fără să trebuiască să scot la lumină briceagul tatei, chestie ridicolă, de altfel.

— Mamă, spun eu.

Acum îmi tot scotocește prin sertar, căutând un costum de baie care să-mi vină bine. Am crescut mult anul ăsta și curând voi avea nevoie de un costum de baie nou.

— Îhî?

— Ce faci când un băiat se poartă urât cu tine?

Mama scapă din mână costumul de baie și răsucește iute capul spre mine.

— E vreun băiat care se poartă urât cu tine?

S-a îmbujorat foarte tare. Nu vreau s-o supăr. L-am auzit pe tata când zicea că are niște probleme medicale, ceva cu tensiunea ridicată. Nu vreau să i se întâmple ceva mamei.

— Nu cu mine, spun repede. Cu o prietenă a mea. Încerc s-o ajut.

— Oh.

Asta pare s-o liniștească rapid.

— O grămadă din puștii ăștia agresivi nu fac decât să caute atenție și o să-și vadă de drum dacă îi ignori.

— Și dacă ignoratul nu funcționează?

— Atunci e foarte important să le spui clar și răspicat că n-ai de gând să îngădui să fii tratată astfel.

Ezită.

— Folosind *propriile cuvinte,* desigur.

Firește că mama îmi zice să folosesc propriile cuvinte, iar tata îmi pune în mână un ditamai cuțitul.

Până la urmă sfârșesc prin a merge cu ei la plajă și îmi aduc și o carte cu mine, cu toate că e o zi foarte frumoasă și apa arată bine, așa că poate, la urma urmelor, nici n-o să citesc atât de mult. O să fie amuzant să mă joc în apă cu Nico, așa cum făceam când eram mici.

Însă când ajungem acolo, nici vorbă de distracția la care mă așteptam. Mama pare aproape furioasă sau ceva de genul ăsta. Iar Nico se poartă și el ciudat.

— Bună, Nico, Ada, ne spune domnul Lowell.

Poartă o pereche de pantaloni scurți pentru înot și o șapcă de baseball. Pe sub tricou are pielea albă de tot, ca mama.

— Bună, spun eu, însă Nico nu-i răspunde la salut.

Domnul Lowell nu pare supărat din cauza impoliteții fratelui meu.

— E o zi grozavă pentru plajă, nu-i așa?

— Da, spun eu politicoasă.

Nico tot nu zice nimic și nu-mi dau seama de ce. Doar a tot fost o vreme acasă la familia Lowell, ca să-i ajute la treburi, până când au spus că nu mai trebuie să vină, așa că încerc să-mi dau seama ce știe el și nu știu eu. Și nici nu cred că-l puneau chiar așa la treabă, din moment ce unul ca el, care urăște să trebăluiască prin casă, nu s-a plâns absolut deloc de asta.

— Este totul în regulă? îl întreb pe Nico în timp ce ne îndreptăm spre apă.

Nisipul scrâșnește sub tălpile mele și îmi dau seama că-mi intră printre degete. Nisip idiot și scârbos.

— Totul este în regulă, îmi răspunde el.

— De ce ești așa de furios pe doamna și domnul Lowell?

— Dar tu de ce nu-ți vezi de treaba ta, Ada? mă repede el.

Nico nu mi-a vorbit niciodată pe tonul ăsta. Rămân încremenită, șocată să-l aud. Nico își vede de drum spre apă și ar trebui să intru și eu, dar nu vreau să o fac dacă e furios pe mine. Se întâmplă ceva și nu înțeleg ce.

Mă uit în spate, spre locul în care ne-am așezat șezlongurile pe nisip. Mama stă pe unul dintre ele, iar domnul Lowell e alături de ea. Mama îmi face semn cu mâna. Îi fac și eu.

OK, nu pot lăsa chestia asta să-mi strice cheful. N-am de gând să-i permit lui Nico să-mi strice ziua.

Îmi urmez familia în apă. Tata este un înotător foarte bun și eu sunt la fel, dar știu că nu-i place să mă duc mai departe de punctul în care să ajungă imediat la mine, în orice eventualitate. Înot până unde mă simt în siguranță, apoi înot înapoi. Pe drumul înapoi, îl văd pe Nico plutind în apropiere. Apoi o văd și pe doamna Lowell alături de el, vorbindu-i. Calc apa ca să ajung cât de aproape pot, încercând să aud ce-și spun, doar că am apă în urechi și nu reușesc să prind nicio vorbă.

— Nici să nu te gândești… să zici cuiva, îi spune doamna Lowell lui Nico. Să nu îndrăznești… Știi în ce belea o să intri?

Apoi Nico îi răspunde cu voce firavă:

— N-o să spun. Promit.

Oare l-a… amenințat?

Nu știu despre ce vorbeau, dar nu mi-a plăcut tonul din vocea ei. L-a amenințat. Sunt sigură.

Continui să mă gândesc la asta în timp ce înot și simt cum îmi crește tot mai mult furia. Cum poate să-i vorbească așa fratelui meu? Și despre ce vorbeau? M-am înfuriat atât de tare, că nici nu mai pot gândi bine. Apoi înot pe sub apă și trec pe lângă picioarele ei. Nu știu de ce fac ce fac în clipa următoare. Pur și simplu, sunt atât de furioasă. Apuc unul dintre picioarele subțiri ale doamnei Lowell și o trag cât de tare pot, târând-o la fundul apei. Nu pare să-și fi dat seama ce i se întâmplă.

Imediat după aceea, îmi pare rău c-am făcut-o. Nu era pregătită să fie trasă în apă și e limpede că nu-și revine încă. Nu știu ce să fac. Nu știu cum s-o salvez.

Și mă gândesc și la mine, dacă se îneacă din cauza mea? O să am probleme mari de tot!

Însă, desigur, vine tata s-o salveze. O prinde și o trage la suprafață; se pare că doamna Lowell este în regulă. Așa că, până la urmă, n-am înecat-o.

ȘAPTEZECI

PASUL 5: AFLI ADEVĂRUL

Urăsc să locuim aici, în Long Island.

Nu am nicio prietenă. Vreau să spun, o prietenă adevărată. Sunt fete alături de care mănânc la prânz și se poartă frumos cu mine, dar n-au nicio legătură cu prietenele mele vechi, de acasă. Hunter mă sâcâie aproape în fiecare zi în care avem ora de Bibliotecă. Nico abia dacă-mi mai vorbește și pare să intre în tot felul de belele la școală.

N-am nevoie de un an întreg ca să decid. Deja urăsc locul ăsta și-o să-l urăsc mereu. Mă întreb dacă trebuie să aștept tot anul înainte de a le cere să ne mutăm înapoi.

Oh, pe cine încerc să mint? N-o să ne mutăm niciodată înapoi. O să trăim aici pe vecie.

Stau întinsă în întuneric, la mine în cameră, încercând să adorm. A fost o vreme, în copilărie, când adormeam foarte ușor. Nu-mi amintesc să fi stat așa, trează, pe când eram la grădiniță. Însă acum se pare că adorm greu în fiecare seară. Pur și simplu, noapte de noapte nu fac altceva decât să mă holbez la tavan. Și crăpăturile de-aici nici măcar nu sunt interesante – mi-e dor de Constance.

În cele din urmă, mă ridic din pat și mă duc la fereastră. Un lucru drăguț aici este cerul limpede și frumos. Întotdeauna vezi luna și o mulțime de stele. Dar tot nu merită.

Mă uit pe geam și privirea îmi cade asupra casei vecine. Numărul 12 de pe strada Locust. Luminile din casă sunt aprinse și văd mișcare în dreptul ferestrelor. Nu-mi dau seama ce cameră e aceea – oare este dormitorul?

Nu mă pot abține să mă gândesc la ce s-a întâmplat la plajă. Cu familia de lângă noi se petrece ceva ciudat. De ce-i urăște Nico așa de tare pe cei doi Lowell? E foarte straniu.

Aud un zgomot în spatele meu. O bătaie în ușă. Mă reped în pat, fiindcă nu vreau ca mama sau tata să mă prindă făcându-mi de lucru prin cameră, la miezul nopții. Nu știu dacă ar trebui sau nu să mă prefac adormită, dar probabil că au auzit mișcare prin cameră, așa că strig:

— Intră.

Ușa se deschide încet. Clipesc în întuneric, fiindcă nu-mi dau seama dacă văd bine.

Este Nico. Și duce în brațe un sac de dormit.

— Pot să dorm aici în noaptea asta, Ada? mă întreabă el.

— Desigur. Bineînțeles că poți.

Nu aprind lumina, dar ochii amândurora s-au obișnuit deja cu întunericul. Nico așterne sacul de dormit pe podea, lângă patul meu. Apoi se bagă în el. Mă întind și eu la mine în pat.

— Noapte bună, Nico.

— Noapte bună, Ada.

Dar nu închid ochii. Mă uit la fratele meu, ghemuit în sacul de dormit, și el se uită la mine. Atunci observ că are ochii în lacrimi.

— Nico?

Însă nu-mi poate răspunde imediat, fiindcă nu se poate opri din plâns. Abia după câteva minute îmi povestește totul.

ȘAPTEZECI ȘI UNU

— Să nu spui la nimeni, îmi cere Nico înainte de a-mi împărtăși toată povestea. Juri?

— Da.

— Jură, Ada.

— Jur.

Mă privește, trage adânc aer în piept și apoi începe să vorbească.

Totul a început la puțin timp după ce ne-am mutat aici. Când Nico a spart fereastra aia și a fost pus să-i ajute la treburi pe soții Lowell. Prima dată când s-a dus la ei au fost doar chestii banale, precum spălatul vaselor sau al podelei. Dar a doua oară a făcut o descoperire înfricoșătoare: familia Lowell are o cămăruță la fel cu aceea de la noi din casă, ascunsă sub scară.

Pe când aspira, Nico a observat marginea ușii decupată în zid, în mare parte ascunsă după un raft cu cărți și – fiind pacostea de frate-meu – a decis să împingă raftul în lateral, să deschidă ușa și să intre în cămăruță. Spre deosebire de încăperea de la noi de sub scară, aceea nu era goală.

— Era plină cu jucării, îmi spune el. Jucării super. Chestii pe care noi nu ni le-am permite vreodată. Așa că… în fine, nefiind nimeni în preajmă, m-am gândit că pot să mă joc și eu un pic cu ele. Dar m-a prins domnul Lowell tocmai în timp ce mă jucam cu un super camion Transformers, așa că l-am scăpat din mână și s-a stricat.

Domnul Lowell i-a spus că jucăriile erau toate de colecție, iar camionul distrus de el fusese extrem de scump. Și că acum le datora mii de dolari, plus costul ferestrei vitrate sparte de el, din moment ce se joacă în loc să muncească. Mama și tata vorbesc mereu despre îngrijorările lor legate de bani – adică ei vorbesc încet, ca să nu-i auzim noi, însă îi auzim întotdeauna. Așa că Nico s-a speriat rău că vor trebui să plătească toți banii ăia.

Însă domnul Lowell a venit cu o idee. I-a spus că se gândea să construiască el însuși niște jucării și că Nico l-ar putea ajuta dacă i-ar spune cu ce-i place mai mult să se joace, iar atunci domnul Lowell nu le-ar mai spune părinților noștri despre lucrurile distruse de el.

— Deci asta făceam când mă duceam pe acolo, îmi explică el. Nu trebăluiam. Mă jucam în cămăruța aia. Iar domnul Lowell se uita la mine pe camere.

Domnul Lowell i-a explicat că ușa cămăruței trebuia să rămână închisă cât timp se afla înăuntru, pentru că doamna Lowell s-ar înfuria dacă ar afla că-l lasă să se joace cu jucăriile alea scumpe, așa că nu trebuia să afle cu niciun chip. Domnul Lowell înregistra totul cu o cameră fixată în tavan, dar se și uita. Însă, într-o zi, Nico a avut nevoie urgent la toaletă și nu a putut ieși din cameră. A bătut în ușă, însă nu l-a lăsat să iasă. A intrat în panică. Până a descuiat domnul Lowell ușa, într-un final, Nico făcuse deja pe el.

Când l-a văzut, domnul Lowell l-a luat peste picior. A spus că o să le povestească și prietenilor lui pățania, iar fratele meu l-a implorat să n-o facă.

După asta, vizitele au continuat. Chiar și după ce a aflat doamna Lowell și l-a pus pe soțul ei să-i spună mamei că nu mai vor ca Nico să mai vină pe la ei, domnul Lowell l-a tras pe fratele meu deoparte și i-a zis că trebuie să-i viziteze în continuare.

— Și atunci l-am refuzat, șoptește Nico în întunericul din încăpere. I-am spus că nu mai pot veni. Că nu-mi place și că m-am plictisit să mă joc în camera aia. Și că eram… că eram speriat. Dar el mi-a spus că n-am de ales.

Domnul Lowell i-a mai spus lui Nico și că, dacă nu vine în continuare pe la ei, o să-i dea pe ai noștri în judecată nu doar pentru jucăria distrusă, ci și pentru toate stricăciunile făcute de Nico celorlalte jucării, cât timp s-a jucat în cămăruță. A spus că o să rămânem pe drumuri și că părinții noștri o să-l urască. Asta a funcționat o vreme, dar când Nico i-a zis că poate spune ce vrea, cui vrea, domnul Lowell a schimbat abordarea.

— A zis că, dacă spun cuiva despre cămăruță, o să-mi ucidă toată familia. A zis că mai întâi o să-l omoare pe tata, apoi pe mama, apoi pe tine.

Plânge, așa că mă dau jos din pat și mă bag lângă el în sacul de dormit. Îl iau în brațe. Chestia cea mai ciudată este că eu nu plâng. Eu, care plâng din absolut orice, acum nu vărs nicio lacrimă.

Sunt furioasă.

— Nico, domnul Lowell n-ar putea să-i facă niciun rău lui tata. Tatăl nostru este mai puternic decât el.

— Mi-a spus că o poate face. Că a mai făcut-o și altă dată.

Nu cred că este adevărat. Domnul Lowell n-are nicio șansă în fața tatei. Nimeni n-are nicio șansă. Domnul Lowell este doar un mare agresor de copii.

— Trebuie să le spunem mamei și tatei despre asta, spun eu.

— Nu! suspină Nico. Ada, ai promis că nu vei spune nimănui! Ai jurat!

— Dar e o treabă foarte serioasă.

— Dacă spui cuiva, spune Nico, n-o să mai am niciodată încredere în tine, în veci de veci, toată viața mea.

Ochii lui negri strălucesc în lumina lunii. Pare că vorbește foarte serios. Dar Nico are doar nouă ani. Chiar dacă o să le spun părinților, într-o zi o să-și dea și el seama că am procedat corect. Nu?

— Ai promis că nu spui! îmi amintește el. Ar fi bine să nu-ți încâlci promisiunea aceea, Ada.

— OK, spun în cele din urmă. N-o să le zic nimic. N-o să spun nimănui nimic.

Nico mă lasă să-l iau în brațe și, în cele din urmă, se oprește din plâns și respirația îi revine la normal. A adormit. Însă eu sunt perfect trează.

O să-mi țin promisiunea făcută fratelui meu. N-o să pomenesc nimănui secretul pe care mi l-a încredințat.

Doar că domnul Lowell trebuie să înțeleagă că Nico n-o să mai calce niciodată în casa lui.

ȘAPTEZECI ȘI DOI

PASUL 6: ÎI IEI APĂRAREA FRĂȚIORULUI TĂU

N-am mai fost acasă la familia Lowell de la cina aceea împreună, imediat după ce ne-am mutat aici. Au o casă mult mai mare și mai frumoasă decât a noastră, deși, cinstit vorbind, mie și a noastră mi se pare prea mare. Aștept până când văd Mercedesul domnului Lowell apărând și apoi dispărând în garaj, ca să mă asigur că este acasă.

Nu știu ce-i voi spune. Dar trebuie să afle că știu ce-i face fratelui meu și că, dacă se mai întâmplă vreodată, o să le spun părinților noștri. Și că nu mi-e frică de el, deloc.

Odată ce va auzi ce am de spus, n-o să-l mai tulbure niciodată pe Nico, iar eu n-o să le pomenesc vreodată de asta mamei și tatei. Numai că, înainte de a ieși din casă, decid în ultima clipă să iau și briceagul dăruit de tata. Nu că aș avea de gând să-l folosesc, însă mă simt mai bine să-l am la mine. Îl bag în buzunarul blugilor și apoi trag tricoul pe deasupra, ca să nu se vadă.

Acum mă simt mai bine.

O iau pe scurtătură, tăind-o prin curtea din spate spre curtea lor. Tata este la ei, tunde gardul viu. Are echipamentul pornit și face gălăgie mare. Iar când spun că e gălăgie, înseamnă că trebuie să-mi acopăr urechile. Parcă taie o bucată de metal cu un fierăstrău, deși nu asta se întâmplă. Este atât de zgomotos, încât nici nu mă aude intrând pe ușa din spate. Sunt cât pe ce să-i fac semn cu mâna, ca să-i atrag atenția, dar apoi îmi dau seama că, dacă mă vede, o să mă întrebe ce fac aici, așa că de fapt este mai bine să nu știe că am venit.

Bat la ușă, însă zgomotul din curte e atât de puternic, încât nu mă poate auzi nimeni. Mă gândesc să mă duc la intrarea din față, dar apoi încerc ușa și îmi dau seama că nu-i încuiată. Așa că intru direct.

Categoric am văzut mașina domnului Lowell intrând în garaj, însă casa pare cufundată în liniște. De la etaj nu se aud nici pași, nici alte zgomote. Pare că nu-i nimeni acasă.

— E cineva? strig eu.

Niciun răspuns.

Nu știu unde s-a dus, însă nu pare să se afle cineva aici. Poate că a plecat iar cât m-am încălțat eu. Sau poate că e la duș, ori ceva de genul ăsta. Cred că o să plec și o să mă întorc mai târziu.

Însă după aceea, când străbat parterul casei, trec pe lângă scară și văd raftul cu cărți sprijinit de perete, exact unde se află și ușa către camera secretă din casa noastră. Este așa cum a descris Nico. Dacă mut raftul ăsta, o să găsesc cămăruța ascunsă?

Acum, că ideea și-a făcut loc în mintea mea, trebuie s-o văd.

Raftul nu este atât de greu, pentru că n-are multe cărți. Mă las cu toată greutatea spre el și împing cât pot de tare. Odată ce se clintește din loc, mi-e mai ușor să-l dau cu totul la o parte. Și așa cum era de așteptat, în spatele lui zăresc o ușă îngustă.

Aceasta a fost mascată cu raftul de cărți, în loc să fie acoperită cu tapet. Precum cea de la noi din casă, pare că poate fi deschisă din exterior împingând în ea, cu toate că aici există și o broască pentru cheie. Broasca asta îmi cam dă emoții. Îmi amintesc cum a vrut Nico să iasă de aici, însă n-a putut, fiindcă ușa nu s-a deschis.

Îmi dau seama că, dacă domnul Lowell l-ar fi încuiat în camera aceea și ar fi mascat ușa cu raftul de cărți, nimeni n-ar fi știut că este acolo. La urma urmelor, mama și tata știau că nu mai vine încoace, să ajute în gospodărie. Doar Nico și domnul Lowell știau adevărul.

Mă uit la conturul ușii. Nu sunt o persoană curioasă. Nu simt nevoia să aflu ce se ascunde în spatele fiecărei uși. Ăsta este mai mult stilul lui Nico. Această cameră există – este tot ce trebuie să știu. Nu-i așa?

Pe de altă parte, ce rău poate să se întâmple dacă arunc iute o privire?

Așa că împing încetișor ușa care dă în camera secretă.

ȘAPTEZECI ȘI TREI

Nu este așa cum mă așteptam.

Camera de sub scări aflată la noi în casă este doar un spațiu gol. Asta de aici este plină cu… cu *chestii.*

Înțeleg de ce l-a atras pe Nico. Este ca și cum toate jucăriile cu care s-a jucat sau pe care și le-a dorit în viață ar fi adunate în cămăruța asta. Transformers, camioane, prototipuri de mașinuțe, figurine din filmele de acțiune. Multe dintre ele arată de parcă cineva s-ar fi jucat recent cu ele. Iar camera este mai luminoasă decât cea din casa noastră, are instalate lumini adevărate, cu comutator. Nico a spus că domnul Lowell avea o cameră montată în tavan, însă mă uit în toate colțurile acestuia și nu văd nimic. Poate a dat-o jos. Însă obiectul cel mai ciudat din încăpere se află pe latura opusă.

Este un pat.

Un pat micuț, destinat poate unui copil o idee mai mic decât Nico, dar nu cu mult. Are un cadru alb și o saltea subțire, fără arcuri. Pare mai degrabă un pătuț. E așternut cu o cuvertură în pătrate și fiecare pătrat are brodat pe material un alt tip de insectă.

Chiar dacă știu că n-ar trebui, mă îndrept spre pat. Îmi trec degetele peste cuvertura care pare scorțoasă, de parcă n-ar fi fost folosită de multă vreme. Presupun că, atunci când venea aici, Nico se juca pe podea. Trag cuvertura și…

Oh, Doamne.

Cearșafurile albe sunt acoperite de o pată mare, cafeniu închis. În centru, culoarea este mai întunecată, însă se văd stropi împrăștiați pe tot așternutul. Nu știu dacă Nico a dat-o vreodată la o parte și a văzut ce văd și eu. Dacă a făcut-o, atunci poate că asta este explicația pentru care a luat așa de în serios amenințarea domnului Lowell.

— Ada?

Răsucesc iute capul în direcția vocii din spatele meu. Am crezut că nu e nimeni acasă, pentru că era atât de liniște. Însă a fost o prostie din partea mea. Doar am văzut mașina trăgând în garaj. Ar fi trebuit să-mi dau seama că domnul Lowell este aici. Se afla probabil la etaj

sau pe undeva prin casă. Sau poate că se ascundea. Așteptând. Privind.

Iar acum este *aici*. În cămăruță, cu mine.

Poartă o pereche de pantaloni bej din doc și o cămașă deschisă la guler, peste care atârnă cravata lărgită în jurul gâtului. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare ce lucesc în lumina becurilor de deasupra capetelor noastre. Părul rărit din vârful capului s-a despărțit în șuvițe umede de transpirație.

Deschid gura să cârâi un răspuns, dar nu iese nimic. Intenționasem să-i spun să-mi lase fratele în pace. Intenționasem să-i spun în termeni fără echivoc că Nico nu va mai veni niciodată aici. Intenționasem să-i spun să nu-i mai facă probleme fratelui meu.

Dar acum eu sunt aia care a dat de belea.

— Ce faci aici, Ada?

Domnul Lowell nu prea pare furios. Aproape că se arată interesat de prezența mea aici.

— Ai mutat raftul?

— Eu doar… bâigui încurcată. Îmi pare rău. Credeam că…

De ce-mi cer scuze? Îh, parcă aș fi mama. Ea se scuză mereu fără să fi greșit cu ceva, iar acum fac *și eu* același lucru. Adică, da, am intrat în casa asta fără să cer voie. Dar *el* este cel care mi-a încuiat fratele aici, în cămăruță. Și ce-i cu stropii ăștia împrăștiați peste tot, care arată ca sângele uscat?

— Îți cam băgai nasul pe-aici, remarcă el.

Nu răspund nimic.

— Le-ai spus alor tăi că vii încoace?

— Da, răspund eu.

Îi zvâcnesc buzele.

— Minți, Ada.

— Ba nu mint!

— Întotdeauna îmi dau seama când un copil minte. La tine se vede atât de ușor.

Vreau să fug din cameră, dar domnul Lowell blochează ieșirea. Și nu doar atât, dar a închis și ușa. Totuși, nu a încuiat-o. Pentru că este aici, cu mine, deci ar fi imposibil. Nu?

— Cred, spune el făcând un pas spre mine, ceea ce înseamnă că s-a apropiat mult, fiindcă această încăpere este extrem, extrem de mică… Cred că nu ai spus nimănui că vii încoace.

Fac și eu un pas înapoi, lovindu-mă de peretele din spate. Privirea domnului Lowell fulgeră scurt spre saltea. Spre stropii de sânge de pe cearșafuri.

— Oh, Ada, spune el. Chiar mi-aș fi dorit să nu fi dat la o parte cuvertura aia.

Respirația mi se oprește în gât.

— Aș vrea să plec acum, reușesc să îngaim.

Lasă capul într-o parte.

— Așa ai vrea?

— Da.

— Chestia este, continuă el, că nu știu dacă pot avea încredere în tine. Fratele tău se pricepe să păstreze secretele, dar am impresia că tu nu prea te pricepi.

Îmi amintesc cum a venit Nico acasă, cu pantalonii uzi de pipi. Iar acum mă tem că o să mi se întâmple și mie același lucru. Nu știu dacă am fost vreodată atât de înfricoșată, în toată viața mea.

— Pot să păstrez un secret, chițăi speriată.

Spre deosebire de mine, de fratele meu și de tata, domnul Lowell are ochii deschiși la culoare. Așa că văd cum cerculețul negru din mijloc se mărește.

— Eu nu cred că poți, spune el. Ceea ce înseamnă…

Acum este destul de aproape de mine încât să-i simt mirosul acru al respirației. Mă chircesc, întrebându-mă dacă pot trece de el. Trebuie să fug de-aici. Camera e atât de mică, iar ușa e atât de aproape. Doar dacă…

— Nu te pot lăsa să pleci, Ada, spune el.

Îmi amintesc ce mi-a povestit Gabe despre băiatul acela dispărut, Braden Lundie. Mi l-am imaginat captiv într-o încăpere exact ca aceasta. Gândul m-a îngrozit, iar acum iată-mă și pe mine aici. Și, la fel ca pe Braden, s-ar putea ca nici pe mine să nu mă mai vadă cineva vreodată.

Numai că eu am cu mine un obiect pe care Braden nu-l avea.

Bag mâna în buzunar și încleștez degetele pe briceagul tatei. După ce mi l-a dat, am exersat la mine în cameră. Am exersat deschiderea și retractarea rapidă a lamei, așa cum am văzut că face și tata. Domnul Lowell mă privește țintă, drept în față, așa că nu vede alunecarea briceagului ieșind din buzunar și deschiderea lamei. Nu-i vede strălucirea în luminile din tavan, până când nu i-l înfig direct în pântec, exact unde mi-a spus tata să țintesc.

Apoi răsucesc.

Domnul Lowell scoate un urlet. L-am spintecat în punctul dureros. Mă rog, după cum zice mama, ar fi mai dureros între picioare, dar chiar nu vreau să ating zona aia. Lovitura asta oricum și-a făcut treaba. Domnul Lowell se prăbușește în genunchi, strângându-se cu mâna de burtă.

— Nenorocito, icnește el.

Nu am timp să gândesc. Mă reped pe lângă el, deschizând larg ușa, apoi, înainte să se poată ridica în picioare, i-o trântesc în nas.

Broasca aia mă tentează foarte tare, dar nu am cheia. Nu pot să încui. Așa că fac singurul lucru pe care-l pot face, fug cât mă țin picioarele spre ieșirea din casă. Când am intrat, tata lucra în curtea din spate. Acum, însă, e de negăsit – nu știu unde s-a dus. Poate că s-a întors în garajul nostru, după alte echipamente? Nu știu. Aș vrea să-l mai caut, dar mi-aș dori foarte tare și să mă duc acasă.

Când ajung, fug pe scări spre etaj. Alerg spre dormitorul părinților mei, căutându-l pe unul dintre ei, dar camera este pustie. Iar apoi, în timp ce stau în prag, aud zgomot de pași în urma mea. Tot mai tare.

Oh, nu.

Este domnul Lowell. Ar fi trebuit să găsesc o cale de a bloca ușa aceea. Sau să-l fi înjunghiat încă o dată, ca să mă asigur că am terminat treaba. Dar eu l-am lăsat acolo, ca proasta. Și m-a urmărit până acasă.

Este pregătit să termine cu mine.

Însă, când mă răsucesc pe călcâie, umerii mi se relaxează brusc. Nu este domnul Lowell. Este Nico, rămas în hol, cu gura căscată.

— Ada?

Are pe chip o expresie îngrozită.

— Ce-ai pățit?

Abia acum cobor privirea spre hainele cu care sunt îmbrăcată. Pe tricou n-am decât câteva pete mici de sânge, dar mâna dreaptă este roșie toată. De asemenea, lama briceagului e plină de sânge. Nici măcar n-am observat.

— Ada? repetă Nico.

— Unde… Unde e tata? bâigui eu.

— În garaj, a venit să ia nu știu ce echipament, cred.

Nico se încruntă privindu-mi în continuare mâna însângerată, cu degetele încordate pe cuțit.

— Ada, ce s-a întâmplat?

— Eu…

Nu pot să-i spun. Cum aș putea spune oricui ce-am făcut?

— Ada?

— Cred… cred că e posibil să-l fi ucis pe domnul Lowell.

Cuvintele mi-au ieșit într-o amestecătură grăbită.

— Cred că e posibil să fi murit.

— *Poftim*?

Îmi șterg ochii de lacrimi, împrăștiind sângele pe față. Nu fac decât să înrăutățesc situația.

— N-am spus nimănui ce mi-ai mărturisit – jur. Dar voiam să vorbesc cu el. Voiam să-i spun să te lase în pace.

— Ada…

— Nu voia să mă lase să plec din cămăruță.

Vocea mi se frânge.

— Așa că a trebuit să…

Ne uităm amândoi la cuțitul care lucește, scăldat în sângele domnului Lowell. Categoric a murit. L-am înjunghiat cu briceagul exact acolo unde mi-a spus tata – și apoi am răsucit lama. Văd cum sângele îi piere din obraji, în timp ce se lasă moale pe podea.

Oh, Doamne.

— Trebuie să vorbesc cu tata, răbufnesc eu.

Nico face ochii mari, cuprins de panică.

— Nu-i poți spune tatei. Nu poți spune niciunui adult. O să dai de belea rău de tot.

— Tata n-o să permită să mi se întâmple nimic…

— Nu depinde de el. Știi ce pățesc copiii care fac lucruri rele, nu?

Își mușcă buza de jos.

— O să te ia de-acasă. Trebuie să mergi la închisoarea aia pentru copii, se cheamă delincvență juvenilă. Un prieten de-al meu mi-a spus că pe fratele lui l-au dus acolo după ce a furat ceva. Și asta doar pentru un simplu furt. Tu *ai ucis* un om.

Încep să plâng. Are dreptate. Nu pot să spun pur și simplu oamenilor că l-am ucis pe domnul Lowell și să mă aștept să scap nepedepsită, chiar dacă el era cel care făcea lucruri necurate.

— Și atunci ce-ar trebui să fac? îl întreb pe Nico.

— Te-a văzut cineva intrând acolo?

Clatin din cap în semn că nu.

— Atunci nimeni n-o să știe că tu ești făptașa, nu?

Mă uit la briceagul pe care-l țin în mână și îmi dau seama că are dreptate. Pot să spăl sângele de pe cuțit și să-l ascund pe fundul unui sertar. Pot să spăl sângele de pe tricou și să-l ascund în dulap. N-o să afle nimeni.

N-o să se întâmple nimic rău.

PARTEA A IV-A

ȘAPTEZECI ȘI PATRU

MILLIE

Fiica mea a ucis un om.

Fiica mea de 11 ani a înjunghiat un om care acum este mort. Și după ce aud toată povestea, îmi doresc să nu-l fi ucis, ca s-o pot face eu, cu mâinile goale.

Fiindcă l-aș fi făcut să sufere cu adevărat.

— Îmi pare rău, mamă.

Plânge atât de tare, încât abia dacă poate vorbi.

— N-am vrut s-o fac. Pur și simplu a trebuit să ies din camera aia.

Nu sunt furioasă pe ea. Nu-mi datorează scuze. Simt că mi *se face rău* când mă gândesc la ce s-a petrecut fix sub nasul nostru. Eu am fost cea care l-a trimis pe Nico acolo, să fie de ajutor prin casă. În apărarea mea, la momentul acela părea totul nevinovat – o metodă bună ca să-și asume responsabilitatea pentru fereastra spartă. Nu mi-aș fi putut imagina vreodată…

— Nu este vina ta, Ada.

Îmi încolăcesc brațele pe trupul ei firav.

— Ai făcut ce trebuia să faci. Eu… și eu aș fi făcut la fel.

E puțin spus.

— Unde este tricoul cu care erai îmbrăcată atunci? o întreb. Cel pătat de sânge?

Se șterge la ochi și traversează încăperea spre dulapul ei roz. Scotocește câteva clipe și scoate tricoul bleumarin pe care-l purta în ziua aceea, apoi mi-l întinde. Și dacă mijesc ochii, abia dacă pot vedea pata și înțeleg de ce nu a fost și acesta ridicat de poliție. Nu se așteptau să găsească nimic incriminator în sertarul cu tricouri din camera unei fetițe.

— L-am spălat bine de tot în chiuvetă, spune ea, cu toate că, dacă ar fi fost găsit de poliție, sângele lui Jonathan era ușor de identificat.

Strâng tricoul în mână, neștiind încă ce să fac cu el. Oare chiar aș putea să-mi denunț fiica pentru crimă?

— Nu vreau să merg la închisoare, suspină ea. Dar nu vreau nici ca tata să dea de belea, din moment ce eu am făcut-o.

Enzo știa. Și-a dat seama, cumva, că Ada trebuie să-l fi înjunghiat pe Jonathan, după ce a descoperit că arma crimei este briceagul dăruit de el. De aceea și-a asumat atât de repede vina. Îl urăsc pentru asta. Însă, în același timp, îl iubesc și mai mult decât l-am iubit vreodată.

— N-o să mergi la închisoare, o asigur eu. Îți promit. O s-o sunăm pe avocata tatei și ea o să îndrepte lucrurile. Jur.

Trebuie s-o sun pe Cecelia. Trebuie să-i spun totul înainte ca Enzo să mai facă vreo prostie, ca de exemplu să mărturisească o crimă ca să-și protejeze fiica.

Nu vreau ca Ada să audă convorbirea, dar nu vreau nici s-o las singură acum, când este atât de vulnerabilă. Oricât de mult am insistat că n-a greșit cu nimic, este în continuare de neconsolat. Trebuie să stau cu ochii pe ea, așa că ies din cameră, dar nu mă îndepărtez mult și las ușa crăpată, ca s-o pot vedea în timp ce apăs pe numărul de telefon al Ceceliei.

Din fericire, îmi răspunde imediat.

— Millie? Este totul în regulă? Tocmai am ajuns la secția de poliție.

— Da, îmi trag eu sufletul, dar tocmai am aflat o informație extrem de interesantă.

Îi povestesc totul cât pot de repede. Rămâne tăcută aproape pe toată durata povestirii, cu toate că aud de câteva ori cum trage adânc aer în piept. E dificil să repet detaliile pe care mi le-a împărtășit Ada. Pur și simplu îmi provoacă o senzație de vomă. Mă simt ușurată când, în fine, îi spun tot ce aveam de spus și mă pot opri din vorbit.

— Isuse, șoptește Cecelia, asta e…

— Știu.

— Fir-ar să fie, Enzo, bombăne ca pentru sine. Sper, pentru binele lui, că nu le-a spus nimic polițiștilor în absența mea. Trebuie să intru cât de repede pot, ca să pun lucrurile la punct.

— Trebuie să audă totul, spun eu. Dacă va crede că există cea mai mică posibilitate ca Ada să fie pedepsită pentru asta, o să vrea să-și asume vina. Trebuie să știe că a fost autoapărare. Ada n-a greșit cu nimic.

— Și are *unsprezece ani,* îmi amintește Cecelia. Nicio instanță nu va condamna un copil de vârsta asta ca pe un adult. Enzo s-a aruncat degeaba în tăișul sabiei.

— Te rog, Cecelia, nu-l lăsa să facă vreo prostie.

— Nu te teme, Millie. Pot să fiu incredibil de convingătoare.

O las să-și facă treaba, așa că rămân singură cu copiii mei. Și am de lucrat serios pentru a îndrepta lucrurile.

Nu știu ce s-a petrecut mai exact în camera aceea din casa familiei Lowell. Dacă Jonathan l-a atins fie și numai cu un deget pe fiul meu, o să-l… În fine, se pare că de ucis nu mai pot să-l ucid, dar o să dau foc la mormânt sau… o să călătoresc pe lumea cealaltă ca să mă răzbun. Nu-mi vine *să cred* că Nico a mers în casa aia luni întregi fiindcă a fost atât de speriat că va trebui să plătim pentru niște jucării stricate. Mi se rupe inima.

După ce se vor termina toate astea, întreaga familie va avea nevoie de terapie. Omul acela ne-a făcut un rău imens; sunt hotărâtă să-mi scot bărbatul din închisoare, ca să ne putem ajuta copiii să înceapă procesul de vindecare.

ȘAPTEZECI ȘI CINCI

În momentul ăsta, Enzo este într-o celulă din arestul secției de poliție. Potrivit Ceceliei, au fost făcute toate procedurile, i s-au luat amprentele și a fost fotografiat din față și din profil. Mâine va fi o audiere pentru stabilirea cauțiunii, dar nu e nicio șansă să-mi pot permite să plătesc, oricare ar fi suma stabilită.

Sunt disperată să știu ce face, dar singurele informații vin prin intermediul Ceceliei. Îi opresc pe copii acasă, azi nu se duc la școală – mi-am luat atâtea zile libere, încât colegii probabil că sunt deja furioși pe mine – și petrec o grămadă de timp vorbind cu ei despre tot ce s-a întâmplat. Știam că se întâmplă ceva cu Nico, însă treaba asta mi-a scăpat cumva de pe radar. Am crezut că era ceva în neregulă în mintea lui, și asta numai din cauza genelor mele defecte, când, în realitate, nu era decât vina lui Jonathan Lowell.

— Tata o să vină repede acasă? mă întreabă Nico plin de speranță, în timp ce luăm cina împreună.

Le-am pregătit macaroane cu mult unt pe deasupra. Nu am avut stare nici măcar să adaug niște brânză.

— Așa sper, îi răspund cinstit.

— Dar n-a făcut nimic rău, adaugă Ada cu o voce firavă. De ce trebuie să-l bage la închisoare?

— Pentru că nu poți să le spui polițiștilor că n-ai săvârșit tu crima, iar ei să-ți dea drumul, pur și simplu, îi explic eu. Dar nu-ți face griji, are o avocată excelentă. O să se întoarcă repede acasă.

Dacă mi-o spun și mie de suficiente ori, poate se îndeplinește.

După cină le fac niște floricele în cuptorul cu microunde și, ca prin miracol, reușesc să nu le ard, așa cum s-a întâmplat ultima dată. Îi instalez pe copii pe canapea, la desene animate și ospăț cu floricele. Chiar după ce pornesc și eu un film, îmi sună telefonul.

Este numărul secției de poliție locală.

Sar de pe canapea și mă chinui să nimeresc cu degetul butonul verde, ca să preiau apelul. Mă duc în bucătărie și aud de la celălalt capăt cunoscutul accent italian:

— Millie?

Aproape că izbucnesc în lacrimi.

— Enzo! Oh, Doamne… Nu-mi vine să cred că te-au lăsat să mă suni…

— Am cinci minute. Atât.

Cinci minute nu înseamnă suficient timp ca să spun tot ce-am de spus, dar e un început.

— Prostule ce ești. De ce te-ai apucat să mărturisești?

— Pentru Ada, spune el încet, ca și cum s-ar teme că este ascultat. Aș face orice pentru ea și Nico. Tu nu?

— Ba da, recunosc eu. Și eu aș face la fel.

— Și pentru tine, Millie.

Asta mi-a pus capac. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Trebuie să mă susții în chestia asta. Te rog. N-o să aibă necazuri din pricina asta. N-are decât 11 ani.

— Millie, i-a tăiat gâtul cu briceagul. Asta înseamnă că o să aibă necazuri.

Asta-i partea care nu-mi dă pace. Jonathan Lowell avea două răni prin înjunghiere. Ada l-a înjunghiat în burtă, ca să-l facă să se dea la o parte din drum, dar în niciun caz nu-i atât de înaltă încât să taie eficient gâtul unui bărbat care stă în fața ei. Nu mi-a spus chiar fiecare amănunt – doar că l-a înjunghiat ca să treacă de el – și nu am vrut s-o presez, pentru că era deja foarte tulburată.

Așa că nu pot decât să-mi imaginez ce trebuie să se fi întâmplat cu adevărat acolo. Eu l-am găsit pe Jonathan în living, nu în camera secretă, deci lama briceagului înfiptă în stomac nu l-a răpus pe loc. Probabil că a încercat să vină după ea, apoi s-a prăbușit destul de repede. Iar după aceea Ada s-a întors din drum și i-a tăiat gâtul în timp ce Jonathan zăcea la pământ. Ca să fie sigură că e mort.

Ăsta da sânge rece. Chiar și pentru mine. Cu toate că, dacă a crezut într-adevăr că Jonathan îi făcea rău lui Nico și că vine și după ea, atunci a făcut ce trebuia să facă.

Totuși, rămâne dificil de susținut că un asemenea atac mai este autoapărare.

— Nu contează, spun eu. Enzo, avem nevoie de tine acasă. Suntem pierduți fără tine. Te rog, spune adevărul și las-o pe Cecelia să se ocupe mai departe.

— N-o să-mi denunț propria fiică. Nu. Niciodată.

Urăsc încăpățânarea asta a lui. Însă, dacă m-aș fi aflat în aceeași situație, aș fi făcut la fel.

— Ai recunoscut crima în fața polițiștilor?

— Nu încă. Nu mi-a dat voie Cecelia. Dar mâine…

— Te rog, nu face asta, îl implor eu. Știu că tu crezi c-o ajuți pe Ada, însă n-o să-i fie mai bine cu taică-său în pușcărie. O să-i distrugă complet viața. Nu-ți dai seama? Trebuie să vii acasă și apoi o să găsim noi o cale să trecem peste asta.

În fundal, aud o voce care se răstește la el. Și-a folosit cele cinci minute.

— Millie, rostește el în grabă, te rog să le spui copiilor că-i iubesc. Indiferent ce-o să se întâmple.

— Și noi te iubim, dau eu să spun, dar sunt aproape sigură că i-au tăiat legătura după primul cuvânt. Nu se mai aude nimic.

Enzo își va petrece noaptea într-o celulă inconfortabilă și rece din arestul poliției. De fapt este vară, așa că o să fie o celulă inconfortabilă și înăbușitoare. Poate că după o noapte ca asta o să-și dea și el seama că nu vrea să-și petreacă așa tot restul vieții.

Cel puțin eu la asta trebuie să sper.

ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

Seara abia dacă reușesc să ațipesc.

O fi el Enzo cel care-și petrece noaptea într-o celulă, dar eu sunt aia care se foiește și se răsucește în așternut. Mă tot gândesc la perioada pe care am petrecut-o în închisoare. Deși eram înconjurată de oameni, mă simțeam mereu atât de singură. Nu mi se părea că mă potrivesc în locul acela. Nu cred că e cineva care să simtă așa ceva.

Mi-aș dori ca și Enzo să înțeleagă că este îngrozitor acolo. Poate că nu s-ar repezi așa să renunțe la viața lui.

Decid ca mâine-dimineață să-i trimit pe copii la școală, măcar ca să păstrăm o aparență de normalitate. Îi conduc spre stația de autobuz și nu mă surprinde deloc s-o văd și pe Janice acolo, cu Spencer legat în lesă, ca de obicei.

Janice pufnește.

— Sunt surprinsă să te văd aici tocmai *pe tine.*

— Locuiesc chiar acolo, arăt eu spre casa noastră. De ce n-aș fi aici?

Lui Janice, vorbele mele nu i se par câtuși de puțin amuzante.

— Vreau să spun, după lucrul îngrozitor pe care l-a făcut soțul tău. Nu ți-e rușine să-ți arăți fața?

Nu-mi vine să cred că a spus așa ceva în fața copiilor. Am înghițit multe mizerii de când m-am mutat aici, doar ca să avem liniște, dar gata, s-a terminat cu asta. La urma urmelor, sunt destul de sigură că, indiferent ce se întâmplă, nu vom mai locui prea multă vreme în locul ăsta.

— Soțul meu n-a făcut nimic rău, Janice. Ai înțeles tu greșit.

Pufnește iar.

— Nu prea cred. Un bărbat care arată așa face mereu probleme.

Adică ea crede că soțul meu este criminal doar pentru că e prea arătos?

— Enzo e un om bun, spun cu fermitate. Și nu am nevoie ca o vecină băgăcioasă să-mi spună altceva despre el. Așa că, Janice, de ce nu-ți vezi tu dracului de treaba ta, de azi înainte?

Janice rămâne cu gura căscată, de parcă nu ar fi obișnuită să i se vorbească astfel. Mă uit spre copii și, pentru prima dată de la arestarea tatălui lor, mi se pare că văd pe fețele lor umbra palidă a unui zâmbet.

După ce îi văd în siguranță în autobuz, mă întorc acasă. Ajung la peluza din față chiar în clipa în care cunoscutul Dodge Charger negru trage lângă bordură. Geamul din dreapta șoferului coboară repede și detectivul Benito Ramirez scoate capul pe el.

— Millie, spune el. Urcă în mașină.

Am încredere în Ramirez mai mult decât în orice alt polițist din lume, dar tot nu mă încântă gândul de a urca fără explicații în mașina unui copoi.

— Trebuie să ajung la audierea pentru cauțiune în mai puțin de două ore.

— Trebuie să vorbim, spune el cu voce gravă.

— Despre ce?

— Millie, vrei să urci în mașină? Te rog eu frumos? Haide. Vrei să te întorci la timp pentru audierea pentru cauțiune, nu?

Oh, ce mama dracului, fie ce-o fi.

ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

— Presupun că știi despre Ada, îi spun lui Ramirez amândoi stând pe scaunele din față ale Dodge-ului său.

— Știu, spune el. Cecelia mi-a spus totul.

— L-a ucis pe Jonathan Lowell, îi spun, chiar dacă o parte din mine tot nu crede asta. Cum ar putea micuța mea să taie gâtul unui om?

— Pare că perversul ăla a meritat-o.

— Și totuși.

Detectivul ridică din umeri.

— Așchia nu sare departe de trunchi.

Tresar. Ada nu știe nimic despre trecutul meu. Poate s-ar simți mai bine dacă i-aș spune…

Nu, nu-i pot spune. Nu vreau să-și piardă respectul față de mine.

— Deci, despre ce voiai să vorbim? îl întreb pe Ramirez.

Ridică privirea spre mine. Are ochii la fel de întunecați și serioși ca ai soțului meu.

— Este vorba despre Suzette Lowell. Trebuie să-ți spun ceva despre ea și tu nu ai voie să spui nimănui din lumea asta.

— OK…

— Vorbesc serios, Millie. O să rămân fără job.

Acum mi-a stârnit de-a binelea interesul.

— N-o să spun nimănui. Ai cuvântul meu.

— Au verificat camera aia de sub scară. Și ghici ce au găsit.

Dacă-mi zice că era un schelet de copil acolo…

— Nu sunt sigură că vreau să aflu.

— Millie, au găsit amprentele lui Suzette Lowell.

Îmi ia câteva clipe să procesez ce-mi spune. Dacă în cameră s-au găsit amprentele lui Suzette…

Știa de cămăruță. Știa totul despre cămăruța aia. *De aceea* nu l-a vrut pe Nico în casa ei. Nu pentru că se temea că o să spargă ceva sau o să facă dezastru. Nu-l voia acolo fiindcă știa că soțul ei era un pervers.

Cu toate astea, l-a lăsat să vină. Cum îndrăznește? Dacă Jonathan le-a făcut rău lui Nico sau Adei? Dacă…

— O s-o ucid, icnesc eu.

— Ce urmează să se întâmple cu ea va fi mult mai rău de-atât. Au mai găsit ceva în camera aia.

Și apoi îmi spune ceva atât de îngrozitor, încât îmi vine să vomit pe tapițeria mașinii.

— Stă la hotel, îmi spune Ramirez. Poliția plănuiește s-o aducă pentru interogatoriu. Dar voiam să-ți spun ție mai întâi.

Mi se învârte capul de la veștile cu totul neașteptate aduse de Ramirez. Suzette știa. *Știa.* Iar acum urmează să fie acuzată de complicitate la lucrurile îngrozitoare făcute de soțul ei. Dacă nici asta nu e dreptate, atunci nu știu care alta ar fi.

Doar că acest lucru nu va schimba faptul că Ada e cea care l-a ucis pe Jonathan. Nu va schimba faptul că Enzo refuză să-și denunțe fiica și își va petrece restul zilelor în pușcărie, ca s-o protejeze.

Și acesta-i momentul în care îmi pică fisa. S-ar putea să existe o cale de a repara lucrurile.

— Benny, spun în grabă, avem timp să vorbim cu Suzette înainte s-o ridice poliția?

Ridică mirat din sprâncenele stufoase.

— Glumești, nu?

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Nu pot să te aduc cu mine într-o misiune a poliției. O să mă *concedieze.*

— Bine.

Mă bat cu degetele în genunchi, peste blugi.

— Atunci du-mă la hotel și lasă-mă să-i vorbesc eu singură.

— Nici vorbă. Nu te las singură cu femeia aia. Copiii n-au nevoie ca și mama lor să fie închisă pentru crimă.

— Te rog, îi spun. Îmi ești dator cu chestia asta, Benny.

— De fapt, îți sunt dator cu cel puțin zece chestii.

Se scarpină în barba ușor crescută.

— Și despre ce vrei să vorbești cu ea?

Dau din cap în direcția volanului.

— Îți explic totul pe drum.

ȘAPTEZECI ȘI OPT

Ramirez mă duce la un hotel fițos de la periferia orașului. Pare genul de loc cu spa în fiecare cameră și cu lenjerii schimbate la fiecare oră. Cu alte cuvinte, un hotel pe care nu mi l-aș putea permite nici în cele mai nebunești visuri ale mele.

Un valet ia cheia ca să parcheze mașina, iar noi ne îndreptăm spre recepție. Ramirez bagă mâna în buzunar și scoate ecusonul, pe care îl așază pe tejghea.

— Sunt detectivul Ramirez, de la NYPD. Caut o persoană cazată aici, doamna Suzette Lowell.

Recepționerul ridică receptorul telefonului și sună în camera lui Suzette. După ce-i spune că o caută un polițist de la NYPD, ni se permite imediat accesul.

— La etajul zece, în capătul culoarului, ne spune recepționerul.

Mă îndrept hotărâtă spre lift, iar Ramirez grăbește pasul ca să țină ritmul cu mine. Pereții liftului sunt în întregime din oglinzi, lucru care îmi provoacă o senzație de greață. Sau poate că greața vine de la faptul că o s-o întâlnesc pe soția celui care mi-a amenințat amândoi copiii, în timp ce ea a permis să se întâmple așa ceva. Dumnezeu știe ce i-ar fi făcut lui Nico dacă n-ar fi intervenit Ada.

— Nu știu ce să zic despre toate astea, Millie, spune Ramirez. Mai degrabă aș fi făcut lucrurile ca la carte, după ce era adusă la secție.

— Te rog, dă-mi șansa să vorbesc cu ea. Asta e cea mai bună ocazie să-mi salvez familia din gura lupului. Trebuie să încercăm.

Nu face decât să dea din cap.

Ajungem la etajul al zecelea și liftul scoate un sunet de clopoțel. Ies repede și o pornesc spre camera lui Suzette – Ramirez trebuie s-o ia la fugă ca să țină pasul cu mine. Nu mă opresc până când nu ajungem la ușă. Ridic pumnul ca să ciocăn, în timp ce Ramirez oftează și clatină din cap.

— O clipă, vă rog! se aude o voce din spatele ușii.

O secundă mai târziu, ușa se deschide larg și în prag o văd pe Suzette, îmbrăcată într-un halat de baie pufos, cu numele hotelului imprimat pe rever. Zâmbetul pe care a

reușit să-l mimeze cu buzele ei rujate se evaporă într-o clipită când mă vede în prag.

— *Tu* ce faci aici? șuieră ea.

— Doamna Accardi a venit cu mine, doamnă Lowell, spune Ramirez.

Se uită când la unul, când la celălalt și pentru un moment sunt convinsă că o să ne trântească ușa în nas. Ar fi dreptul ei s-o facă.

— Sunteți într-adevăr de la poliția din New York? întreabă ea.

— Vă asigur că da, răspunde Ramirez. Și, dacă ne îngăduiți mie și doamnei Accardi să intrăm în cameră, aș vrea să vă fac o ofertă care o să ne scutească pe toți de o mare suferință pe mai departe.

Suzette pune mâinile în șolduri.

— Arătați-mi legitimația.

Îndatoritor, Ramirez bagă din nou mâna în buzunar și scoate ecusonul. I-l arată, iar Suzette îl examinează o clipă, ca și când ar putea face diferența între o legitimație falsă și una reală. Însă dacă asta o face să se simtă mai bine, n-are decât să-și dea singură de lucru.

— Bine, spune ea înțepată. Puteți intra un minut, dar mă pregăteam să intru la duș.

— Fac prinsoare că aveți dușuri frumoase aici, spune Ramirez, intrând în camera de hotel.

Suzette are șansa de a-mi trânti ușa în nas, dar nu se mișcă destul de repede și reușesc să mă strecor și eu înăuntru.

— Dar nu la fel de frumoase ca acelea de la dumneavoastră de acasă, totuși.

— Mulțumesc, spune Suzette la fel de țeapănă. Din motive evidente, încă nu pot merge acasă.

— Oh, știu.

Se oprește când dă de patul uriaș.

— Vreți să luați loc, doamnă Lowell?

— Nu cred că este nevoie să ne facem foarte confortabili.

Ramirez zâmbește strâmb.

— Corect, nimic de zis.

— Deci, despre ce doreați să-mi vorbiți, domnule detectiv?

— Păi, de fapt, spune el, este vorba despre casa dumneavoastră. Poliția a trecut pe-acolo, după cum știți.

Suzette își dă ochii peste cap.

— Așa merge treaba cu scena crimei, presupun.

— Și au cercetat fiecare părticică din ea.

Suzette mijește ochii și deslușesc în ei o scurtă străfulgerare de teamă.

— Și ce ar trebui să însemne asta?

— Adică, spune Ramirez, au văzut și camera de sub scară.

Dacă nu m-aș fi uitat țintă la chipul lui Suzette, poate aș fi ratat felul în care a pălit. Jur pe Dumnezeu, dacă Ramirez n-ar fi stat lângă mine în clipa asta, i-aș fi scos ochii cu unghiile. I-aș smulge inima din piept chiar în secunda asta.

— Eu… nu știu despre ce vorbiți, bâiguie Suzette.

— Nu?

Ramirez arcuiește una dintre sprâncenele lui negre.

— Deci nu știți că sub scară, la parter, există o încăpere cu ușa mascată de un raft cu cărți?

Suzette clatină încet din cap.

— Cred că am văzut un soi de debara pentru depozitare când ne-am mutat aici, dar n-am ajuns s-o folosim, până la urmă.

— Este foarte ciudat, cade pe gânduri Ramirez.

— Nu chiar, răspunde ea. Jonathan cumpărase deja casa când m-am mutat eu acolo, așa că n-am văzut niciodată planul cu ochii mei.

— Chiar dacă sunteți agentă imobiliară, nu v-ați uitat niciodată pe planurile propriei case?

Ridică din umeri.

— Era deja cumpărată și nu ne gândeam să vindem. De ce să mă fi uitat? E cumva *un delict,* domnule detectiv?

— Totuși, iată ce situație avem.

Ramirez ridică privirea spre ea.

— Amprentele dumneavoastră sunt peste tot prin încăpere. Așa încât, dacă nu știați de ea, cum s-a întâmplat, mai exact, să vă lăsați amprentele acolo?

Când Ramirez a intrat în cameră, Suzette a refuzat invitația lui de a lua loc. Însă acum se prăbușește pe saltea, cu fața pământie. Mă simt răzbunată când văd cât de rău arată. O merită.

— Știți ce a mai găsit poliția în camera aceea? o întreabă Ramirez.

Nu poate decât să dea din cap, fără o vorbă.

— Am găsit sânge și ADN aparținând unui puști pe nume Braden Lundie, spune el. Un puști care a dispărut acum trei ani. Chiar acum, în timp ce vorbim, poliția face săpături în curtea din spatele casei. Aveți vreo idee despre ce vor găsi acolo?

Suzette pare să aibă probleme cu respirația. Pare să-și fi pierdut complet cuvintele, la fel cum am pățit și eu când Ramirez mi-a dezvăluit și această informație, pe drum încoace. Din păcate pentru ea, eu mi-am recăpătat între timp cuvintele.

— Tu ești complice la uciderea acelui băiețel, Suzette, șuier spre ea. O să mergi la pușcărie pentru tot restul vieții tale. Și o meriți.

Mi se pune un nod în gât.

— Știai că soțul tău a ucis un copil și n-ai spus nimănui. L-ai lăsat să se plimbe liber prin lume. Și l-ai mai primit și pe băiatul meu la voi în casă! Cum ai putut? Ce naiba e în neregulă cu tine?

Preț de o clipă, Suzette își acoperă fața cu mâinile, rămânând în continuare tăcută.

— Doamnă Lowell? intervine Ramirez.

Când își ridică fața din mâini, îi vedem obrajii scăldați în lacrimi.

— N-am știut de Braden decât după ce s-a întâmplat. Dacă aș fi știut…

— Dar *ai știut,* spune Ramirez cu un mârâit gros. Știai ce a făcut și nu ai sunat la poliție. N-ai spus nimănui.

— Ce rost ar mai fi avut? Era prea târziu!

Simt că-mi vine să vomit. Janice pomenise ceva de acel băiat dispărut cu ani în urmă, dar am crezut că era ea prăpăstioasă, mai ales după ce Suzette susținuse sus și tare că băiatul a fost găsit, în cele din urmă. S-a dovedit că Janice a avut dreptate. Faptul că Suzette a spus acum că denunțul ar fi venit prea târziu înseamnă că nu va exista un final fericit pentru familia lui Braden.

— Și eu îl uram, să știți.

Își șterge cu dosul palmei ochii înlăcrimați.

— Nu mai suportam să stau sub același acoperiș cu omul ăla. Dar am rămas cu el ca să-l supraveghez, să mă asigur că nu mai face nimic… știți voi, că nu mai face niciodată *ceva* asemănător. Am protejat alți copii de răul pe care putea să li-l facă.

Mă uit fix la ea.

— Uau, ești o sfântă.

— Millie, murmură ea, dacă aş fi chemat poliția, *știi* ce impact ar fi avut asta asupra vieții mele? Aș fi fost soția unui ucigaș de copii. Ai idee cum e să trăiești o astfel de viață?

Clatin din cap.

— Ești de-a dreptul josnică, Suzette.

Cel puțin de data asta are decența să plece privirea.

— Detectivul Ramirez a venit aici ca să te ridice și să te ducă la secție, continui eu. Dar l-am convins să nu o facă, fiindcă o să-ți dăm posibilitatea să alegi altceva.

Suzette ridică privirea spre mine, surprinsă. Mă uit și eu spre Ramirez, care dă din cap în semn de încuviințare, așa încât îmi continui ideea:

— Trebuie să mărturisești uciderea soțului tău. Spune că l-ai ucis pentru că ai aflat ce se petrecea în camera aceea și de aici și amprentele tale existente peste tot. Poți s-o numești autoapărare.

— Adică vrei să mint? icnește ea.

— Poți alege, intervine Ramirez. A doua variantă este să-l lași pe Enzo să plătească pentru o crimă pe care n-a săvârșit-o, iar apoi noi o să te acuzăm *pe tine* de complicitate la uciderea băiețelului aceluia. Și, crede-mă, o să te urmărim *până-n pânzele albe.*

Suzette se uită la noi, clătinând din cap.

— Dar nu eu l-am ucis pe Jonathan.

— Însă, dacă ai fi făcut-o, nimeni nu te-ar putea condamna, nu? Îți iei un avocat bun – pe care ți-l permiți – și s-ar putea să nu faci deloc pușcărie. Dar, dacă te încalță pentru copilul ăla… sau fie și numai dacă oamenii *vor crede* că ești implicată, ceea ce știm amândouă că se va întâmpla…

Trage cu zgomot aer în piept. I-am oferit două variante îngrozitoare. Pentru o fracțiune de secundă, aproape că-mi pare rău de ea. Apoi îmi amintesc ce-a făcut.

— Dar sângele de pe cuțitul lui Enzo? întreabă ea. De la poliție știu despre asta.

— Enzo și-a lăsat cuțitul la voi acasă.

Ramirez ridică din umeri.

— Tu l-ai folosit ca să-ți ucizi soțul, apoi ai încercat să scapi de dovezi, dându-i-l înapoi.

Suzette coboară privirea spre propriile palme. Indiferent ce va decide, viața e pe cale să i se schimbe

pentru totdeauna.

— Pot să mă gândesc un pic la asta? întreabă ea cu voce firavă.

Ramirez se uită la ceas.

— Poți să te gândești, dar îți spun de-acum că detectivul Willard este pe drum. O să ajungă dintr-o clipă într-alta.

Suzette respiră sacadat.

— Vă supărați dacă ieșiți un pic, să mă îmbrac?

Ramirez e de acord să ieșim – trebuie să plecăm de-aici înainte să ne găsească detectivul Willard și să înțeleagă ce punem la cale. În timp ce ușa se trântește în spatele nostru, arunc priviri ucigătoare îndărăt, spre camera de hotel. N-am plăcut-o niciodată pe Suzette Lowell, dar habar n-aveam de gradul ei de depravare. Habar n-aveam că va acoperi crime atât de îngrozitoare doar de dragul propriei reputații. Mă uit spre Ramirez și îmi dau seama că și el se gândește la același lucru.

— Doar pentru tine și Enzo, Millie, spune el. O să trag toate sforile posibile ca să punem lucrurile cap la cap și să-l scăpăm din necaz.

— În cazul ăsta, o să fim chit, răspund eu.

— Nu, cred că tot îmi mai rămân câteva datorii de plătit.

Apropii urechea de ușa camerei de hotel, ascultând zgomotele dinăuntru.

— Dacă încearcă să se sinucidă?

— N-o să facă una ca asta. Este o luptătoare. Îți dai seama imediat.

— Ce crezi că va decide?

Zâmbește trist.

— O să mărturisească uciderea soțului ei – sunt absolut sigur de asta. Nu vrea cealaltă acuzație. Și știe că o avem la mână.

Sper ca Ramirez să aibă dreptate. Am nevoie de soțul meu. Și am nevoie ca acest coșmar să se termine.

Deși am impresia că nu se va termina așa curând.

ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

Au trecut aproape două săptămâni de când Suzette Lowell a mărturisit uciderea soțului ei, Jonathan Lowell.

Ne-am adunat toți patru în bucătărie pentru micul-dejun, lucru care nu mai părea posibil cu doar două săptămâni în urmă. Dar acum Enzo s-a întors acasă. După mărturisirea făcută de Suzette, poliția a renunțat la toate acuzațiile împotriva lui.

Implicarea Adei în această crimă este cunoscută numai de noi.

— Îmi plac la nebunie clătitele cu fulgi de ciocolată, spune Nico în timp ce se înfruptă fericit din farfuria cu clătite făcute de mine.

Enzo îmi aruncă un zâmbet peste masă. Pare încă obosit după evenimentele ultimelor câteva săptămâni, dar este acasă și asta e tot ce contează. Iar familia noastră își vindecă rănile. Nico, în special, va avea nevoie de multă terapie după tot ce s-a întâmplat, însă e în regulă. O să ne revenim din povestea asta.

Nu vom permite ca ceea ce au făcut cei doi Lowell să ne distrugă.

— Încă o săptămână de școală, le amintește Enzo copiilor, apoi intrați în vacanța de vară. O să facem o excursie undeva, bine?

— Unde? întreabă Ada.

— Da, unde? întreb și eu, pentru că este prima dată când aud de această posibilă excursie.

— O să decidem unde, spune el. Cred că avem nevoie să plecăm departe de-aici.

Are dreptate. Trebuie să plecăm departe de-aici. În vara asta vom vinde casa. După tot ce s-a întâmplat, nu mă mai văd locuind aici. Trebuie să găsim un loc mai ieftin, unde să nu ne îngrijorăm pentru fiecare factură. Poate că o să ne mutăm într-un loc cu totul și cu totul diferit de acesta. Un nou început ar fi minunat.

— Vreau să mergem la Disneyland, se bagă în vorbă Nico.

— Și eu! intervine Ada.

— În Florida este foarte cald vara, le amintesc eu.

— Acolo e Disney *World,* mamă, mă corectează Ada. Disney*land* este în California.

California? Vorbește serios? Eu mă gândeam mai degrabă la o excursie până la Jersey Shore. Mă uit spre Enzo, care ridică din umeri. Nu cred că o să mergem în California în vara asta – nu avem buget pentru patru bilete de avion dus-întors până în cealaltă parte a țării. Dar deocamdată nu am inima să le spulber visurile despre Disneyland.

Autobuzul școlii trebuie să ajungă curând, așa că-i zorim pe amândoi copiii spre ușă, tocmai la timp ca să-l prindă în ultimele secunde. Imediat după plecarea lor, Dodge Chargerul negru trage în rondul din *cul-de-sac.* Cu toate că mă bucur de fiecare dată când îmi văd prietenul, nu pot spune că nu simt un ghimpe de îngrijorare când un polițist parchează în fața peluzei noastre.

Însă Enzo nu pare câtuși de puțin îngrijorat. Îi face cu mâna lui Ramirez, când îl vede ieșind din mașină.

— *Buongiorno,* Benny!

Ramirez îi face și el cu mâna, apoi îmi vede expresia și spune repede:

— E doar o vizită de curtoazie, Millie. Totul este în regulă.

Slavă Cerului.

— Vrei să intri? îl întreb.

— Nu pot, spune el. Am o dimineață plină. Mă aflam prin preajmă, așa că am vrut doar să mă asigur că sunteți bine. Este totul în regulă?

— Suntem bine, spune Enzo. Îți mulțumim pentru tot.

— Și copiii? întreabă Ramirez. Se descurcă bine cu toate astea?

— Da, răspund eu cu o oarecare ezitare.

— Millie este îngrijorată în privința Adei, intervine Enzo.

Are dreptate. Urăsc s-o recunosc, dar am devenit obsedată de ceea ce a făcut fiica mea. Îmi dau seama că Jonathan Lowell era o persoană oribilă și că merita să moară, dar îl tot văd acolo, întins pe podea, cu gâtui spintecat dintr-o parte în alta.

Fiica mea a făcut asta.

— Ada o să fie bine, mă asigură Ramirez. Uite, Millie, a făcut ce trebuia să facă. Înțelegi asta, nu?

— Cred că da.

— A fost vina mea, spune Enzo. Eu i-am dat briceagul ăla. Tata mi l-a dăruit mie cam la aceeași vârstă

și nu m-am gândit că ar putea fi o problemă. Nu voiam decât s-o știu în siguranță. Dar acum trăim într-o lume complet diferită.

Totuși, nu-l pot învinui pe Enzo. Briceagul este cel care i-a salvat viața. Dacă nu l-ar fi luat cu ea, Dumnezeu știe ce i s-ar fi întâmplat.

Mă tulbură însă ce-a făcut cu el. Tot n-am vorbit despre cum i-a tăiat gâtul lui Jonathan.

— În orice caz, spune Enzo, dacă ești prea ocupat ca să intri pentru o cafea, vino la cină în seara asta, bine?

— De fapt…

Ramirez se trage de cravată.

— În seara asta am o întâlnire.

Preț de o clipă îmi uit grijile în privința Adei și buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet.

— O întâlnire? *Serios*?

Ramirez îmi întoarce un zâmbet ce pare a fi o combinație duioasă de entuziasm și emoție.

— Vă vine sau nu să credeți, dar Cecelia m-a cuplat cu maică-sa. Este doar a doua întâlnire, dar am vorbit mult la telefon și… Știu că e prea devreme, dar îmi place mult femeia aia. Este chiar deosebită.

Aproape că izbucnesc în râs în fața acestei declarații care reprezintă, aproape sigur, cea mai subevaluată observație a secolului.

— Chiar este, confirm eu.

— Poate că acum o să te pensionezi, îl tachinează Enzo.

— Niciodată.

Dar, dacă există cineva care l-ar putea convinge pe omul ăsta să se pensioneze, într-un final, aceea este Nina Winchester.

— În fine, spune el, ar trebui să plec. Dacă aveți nevoie de ceva, dați-mi un telefon.

Ramirez se urcă în mașină și îl vedem cum se îndepărtează pe alee. Trebuie să mă duc și eu la serviciu, deși în ultima vreme mi-e cam greu să mă concentrez. Sunt fericită că soțul meu a fost eliberat din închisoare, însă mă consumă grijile referitoare la copii. Mai ales la Ada.

— Millie, spune Enzo. Trebuie să lași la o parte grijile astea.

Apoi adaugă:

— Nu-ți fac bine la tensiune.

— Tensiunea mea este în regulă acum, îți mulțumesc foarte mult pentru grijă.

Și chiar este. O verific în fiecare zi, iar în ultima săptămână valorile au arătat perfect.

— Atunci hai s-o ținem așa.

Mă sărută pe obraz.

— Ada o să fie bine. Mama ei a fost bine și ea o să fie bine.

Are dreptate. Trebuie să-mi spun asta neîncetat. Ada nu a greșit cu nimic. Este o eroină, din punctul meu de vedere.

Dar sunt mama ei. E treaba mea să-mi fac griji. Așa că o să continui s-o supraveghez și să mă îngrijorez.

OPTZECI

ADA

A trecut cam jumătate din ora de Bibliotecă.

Stau la una dintre mesele de la fereastră și citesc o carte minunată, intitulată *Rebecca* și e scrisă de Daphne du Maurier. Este veche, dar te bântuie. Când o citesc, mă trec fiori reci pe șira spinării. Nu a mai rămas decât o săptămână de școală și sper s-o pot termina la timp.

Dacă n-o să pot, o să fie din cauza puștiului ăluia, Hunter.

M-a lăsat în pace pentru o vreme, însă azi se întoarce cu o revanșă. Se așază vizavi de mine chiar de la începutul orei și primul lucru pe care mi-l spune este:

— Ieși cu mine vineri seară, Ada?

— Nu, mulțumesc, îi răspund înțepată.

— Dar sâmbătă seara?

— Nu.

— Duminică? Luni?

Bag și mai mult nasul în carte. Pur și simplu o să-l ignor. Asta trebuie să faci cu băieții ca el. Dacă nu le dai atenție, pleacă. Cel puțin așa spune mama.

— Ada, spune el cu voce cântată. A scris vreodată cineva un cântec despre tine?

Nu ridic privirea. Nu-i răspund.

— O să scriu eu chiar acum cântecul ăla, continuă Hunter. Iar apoi începe să cânte: *Adaaaa. M-am dus și i-am oferit o apăăăăă. Apoi a ieșit cu mine la o înghețată…*

Bibliotecara îl aude pe Hunter cântând și ne aruncă amândurora o privire severă.

— Ada, Hunter, vă rog să păstrați liniștea!

Dacă bibliotecara își imaginează că ne prostim împreună, o să ne ia cărțile și o să ne pună să stăm la colț. Iar eu chiar vreau să termin romanul pe care-l citesc.

— Te rog, încetează, îi spun lui Hunter. O să avem probleme din cauza ta. Nu vreau decât să citesc cartea asta.

— Nu, nu vrei! spune el prea tare. Doar te prefaci că-ți place cartea și că te lași greu. Așa mi-a spus tata.

— Tatăl tău greșește.

— Tata nu greșește niciodată. Și el, cel puțin, n-a fost la pușcărie pentru că a ucis pe cineva.

Mă înfurie să-l aud spunând asta. Tata nu l-a ucis pe domnul Lowell. Însă după ce s-a întors acasă, mi-a spus că, dacă ar fi știut ce-i făcea domnul Lowell lui Nico, ar fi făcut același lucru pe care l-am făcut și eu.

Poliția a reținut briceagul tatei – cel pe care l-am folosit ca să-l înjunghii de domnul Lowell. Îmi doresc să-l fi avut și azi la mine. Probabil că n-o să-l capăt niciodată înapoi; un lucru trist, fiindcă îmi plăcea mult.

Pe de altă parte, eu n-am nevoie de briceag.

Las jos exemplarul din *Rebecca.* Mă ridic de pe scaunul meu și mă așez pe cel de lângă Hunter. Nu se aștepta la asta, așa că ridică din sprâncene.

— Hunter, încep eu, trebuie să știi ceva.

Rânjește la mine.

— Da? În sfârșit, te dai pe brazdă?

— Nu.

Îl privesc direct în ochi, susținându-i privirea.

— Dacă nu mă lași în pace chiar în momentul ăsta, o să mă strecor în dormitorul tău în timp ce dormi.

Aștept o secundă, urmărindu-i reacția.

— Și, când o să te trezești a doua zi de dimineață, o să dai pătura la o parte de pe tine și o să-ți descoperi coaiele însângerate așezate alături, pe cearșaf.

Râde.

— Poftim?

— M-ai auzit. Dacă mă mai deranjezi vreodată – pe mine sau pe oricare altă fată –, o să te castrez în somn.

„A castra” este un cuvânt pe care l-am învățat de curând dintr-o carte pe care am citit-o. Cred că-l folosesc corect în acest context. Înseamnă să tai testiculele cuiva.

Îmi place felul cum i se scurge culoarea din obraji. Îl privesc încercând să se replieze.

— Tu… nu poți face așa ceva, se bâlbâie el.

— Hmm, poate că nu, răspund eu. De fapt, cred că pot. Ai vrea să afli?

Din expresia de pe chipul lui, nu cred că asta ar vrea. Sare de pe scaun și se dă înapoi.

— Ești psihopată, spune el.

Nu fac decât să ridic din umeri și să-i zâmbesc.

Pleacă de la masa mea împleticindu-se, practic punându-și singur piedică în dorința de a fugi de mine.

Nu cred c-o să mă mai deranjeze de azi înainte. Mi-ar plăcea să știu că nu mai deranjează *nicio* altă fată.

Îmi iau cartea cu gândul să continui să citesc, însă înainte să mă reapuc, arunc o privire pe fereastra alăturată. Afară e destul de întuneric și aproape că-mi văd reflecția în geam. E ciudat, pentru că întotdeauna am avut impresia că sunt practic o copie a tatei, cu părul și ochii mei negri. Dar acum, când mă privesc în fereastra aceasta încețoșată, realizez că, pe măsură ce cresc, trăsăturile devin tot mai asemănătoare cu ale mamei. Nu mi-am dat seama de asta până în acest moment.

Arăt exact ca ea. Ce ciudat.

EPILOG

MARTHA

Stau la un hotel departe de Long Island.

Jed nu a catadicsit să mă caute de când am plecat, așa că încep să mă simt, în fine, mai în siguranță. Mi-a spus că, dacă încerc vreodată să-l părăsesc, o să mă vâneze până la capătul lumii și-o să mă scalpeze, dar deocamdată nu m-a găsit. Totuși, țin aproape arma pe care mi-a dat-o Enzo, în caz că-și face apariția. Mă face să mă simt mai în siguranță.

Cu toate astea, îmi fac griji pentru bani. Jed mi-a luat tot ce câștigasem, deci n-am rămas decât cu ceea ce am reușit să pun deoparte, plus mica sumă pe care a reușit să mi-o dea Enzo. Pot încerca să mai lucrez la negru, deși e greu să găsești un job într-un loc necunoscut, fără recomandări din gură-n gură. O să dureze ceva, dar eu sunt foarte muncitoare și dornică să dovedesc asta. Am așteptat prea mult ca să mă eliberez de monstrul ăla.

Și am știut, când am văzut că familia Accardi s-a mutat în casa de alături, că ăsta va fi biletul meu de plecare.

Cu mulți ani în urmă, pe când eram tânără și plină de speranță, am lucrat pentru o familie bogată. Aveau un fiu adolescent, genul de băiat care era convins că trebuie să aibă tot ce-și dorește. Îl antipatizam profund, mai ales după ce văzusem o fată ieșind în lacrimi din camera lui. Mai târziu, l-am auzit râzând de toată povestea, în timp ce-i schimbam așternuturile împroșcate cu sânge.

La trei luni după aceea, băiatul a murit.

Prima dată când am auzit de Wilhelmina Calloway, fata care avea să devină Millie Accardi, a fost în momentul în care a fost acuzată de uciderea fiului celor pentru care lucram. N-am avut nicio îndoială că băiatul a meritat genul de dreptate făcut de Millie, însă juriul n-a văzut lucrurile în felul ăsta. A fost condamnată pentru crima ei.

Am recunoscut-o pe Millie când a venit să vadă casa de la numărul 14 de pe strada Locust, împreună cu chipeșul ei soț. Era mult mai în vârstă, desigur, dar am recunoscut-o imediat. În atitudinea ei era ceva imposibil

de uitat. Ceva din privire. O căutare rapidă pe internet mi-a dovedit că este cine credeam eu că e.

În clipa aceea, am știut că Millie va fi singura care mă poate ajuta să scap de Jed. Doar că aveam nevoie ca ea să se mute în casa aia.

Dar casele din cartierul acela s-au vândut mereu cu sume ridicol de mari. Era limpede că familia Accardi nu putea câștiga în războiul licitațiilor. Așa că i-am ajutat. Am stat de vorbă cu posibilii cumpărători, pomenind de acoperișul prin care curge apa sau de mucegaiul din mansardă. Unul câte unul, oamenii au renunțat, iar familia Accardi a cumpărat casa la un preț de chilipir, exact așa cum am sperat că se va întâmpla.

Îmi doream atât de tare să-i spun totul lui Millie, din momentul în care s-a mutat aici. Mă uitam mereu pe fereastră și le supravegheam casa, așteptând clipa potrivită când s-o prind singură și să-mi vărs tot amarul. Eram sigură că mă va ajuta. Dar când am început să lucrez pentru ei, n-am prins niciodată momentul potrivit. De fiecare dată când încercam, încremeneam în loc.

Până la urmă, nu Millie a fost cea care m-a ajutat. Ci soțul ei, Enzo. A fost atât de drăguț cu mine. Mi-a oferit mai mult decât își putea permite și nu m-a lăsat să spun nu.

Chiar și așa, m-am temut că suma agonisită nu va fi de ajuns odată ce voi deveni o fugară și din acest motiv, înainte de a pleca din hotelul în care mă refugiasem și de a începe următoarea etapă a călătoriei mele, m-am dus pentru ultima dată acasă la Suzette Lowell. Am parcat în spate, pentru ca vecina aia băgăcioasă să nu-i spună lui Suzette că am fost acolo. Femeia avea o tonă de bijuterii și multe alte chestii pe care puteam să le șterpelesc.

Mă simt vinovată s-o spun. Nu sunt hoață. Mi-am trăit toată viața cu cinste și integritate. Soțul meu este cel care m-a transformat în ceea ce sunt. Sper să nu-l mai văd niciodată.

Plănuiam ca în cincisprezece minute să scotocesc prin bijuteriile lui Suzette și să iau ce-mi trebuie. Știam pe care dintre ele le poartă cel mai des și cele cărora nu le va simți niciodată lipsa. Are atât de multe și toate sunt foarte scumpe. Trei sau patru dintre ele ar fi fost destul ca să mă scoată la liman.

Dar când am ajuns acasă la familia Lowell, s-a dovedit că domnul Lowell era deja acasă. Nu mă

așteptam să-l găsesc acolo în timpul zilei, așa că m-a surprins, când am coborât scările, după ce șutisem trei coliere ale lui Suzette, să dau peste el în living, respirând cu greutate și proptindu-se din răsputeri într-un raft lipit de peretele de sub scară, pe care încerca să-l miște împingându-l cu toată greutatea corpului. A gemut zgomotos, apoi și-a dus mâna la burtă. Mă întrebam de ce încearcă să mute raftul acela. Era limpede că se rănise în încercarea asta, pentru că a făcut un pas și s-a cutremurat de durere.

— Unde e? a bombănit el printre dinți. Unde s-a dus nemernica aia mică?

Înainte să-mi dau seama despre ce naiba vorbește, a ridicat privirea și m-a văzut. Știa că nu era ziua de curățenie și imediat pe chip i-a apărut o expresie bănuitoare.

— Tu, a mârâit el. Ce cauți aici?

— Eu… am venit la curățenie, am bâiguit eu.

Chiar dacă era limpede că nu am uneltele și materialele necesare.

Poate că nici n-ar fi fost atât de grav dacă n-aș fi avut colierele în mâna stângă. Totul ar fi decurs altfel dacă mi-aș fi luat geanta cu mine și aș fi putut să le dosesc acolo.

— Furai de la noi! a strigat el. Știam eu! *I-am spus* lui Suzette că așa îi dispar bijuteriile! *I-am spus* că ar trebui să te concedieze!

— Nu, am răspuns eu cu disperare. N-am…

Dar domnul Lowell era furios. O ținea langa, urlând și delirând cum că sunt o hoață nenorocită. Mi-a spus lucruri îngrozitoare, că o să sune el la poliție și că o să mă bage în pușcărie. În tot acest timp, se ținea de stomac. Însă eu nu mă puteam gândi decât la ce-o să-mi facă Jed dacă o să fiu arestată pentru furt.

Probabil că o să mă omoare cu mâinile goale.

Nu știu în ce moment am văzut pe măsuța de cafea de lângă noi cuțitașul pentru deschis scrisorile. Sincer vorbind, totul s-a petrecut atât de rapid. L-am apucat și, serios, nu am vrut decât să-l fac să tacă. Nu am vrut decât să-l fac să nu mai spună că o să sune la poliție. Dar nu-mi mai amintesc decât că stătea întins pe podea și că sângele îi țâșnea din gât, adunându-se într-o băltoacă sub trupul lipsit de viață.

A trebuit să fug. Categoric nu aveam timp să stau să curăț. Mai ales când am auzit-o pe Millie bătând la ușă.

Când am ajuns la ușa din spate, l-am văzut pe Enzo în curte. M-am temut că o să mă vadă, dar părea că se tăiase destul de rău la mână și încerca să oprească sângerarea folosindu-se de tricou. Nu era atent. Nu m-a văzut când m-am strecurat spre luminișul unde parcasem mașina.

Mai târziu, am văzut la știri că Enzo a fost arestat. M-am simțit îngrozitor în momentul acela, mai ales după tot ce-a făcut pentru mine. Nu prea avea bani, cu toate astea m-a ajutat. Este un om atât de bun și nu merita să meargă la pușcărie pentru ce făcusem eu. A fost cât pe ce să sun la poliție și să le spun că eu sunt cea care l-a ucis pe Jonathan Lowell. Însă, înainte să trec la fapte, a apărut o veste nouă, care m-a șocat.

Suzette a mărturisit că și-a ucis soțul.

Nu prea am înțeles cum vine asta, dar pentru Suzette Lowell n-am simțit nici pe departe vreun regret că va merge la pușcărie. Este o persoană într-adevăr îngrozitoare.

În ultimele două săptămâni, am fost convinsă că va fi descoperit adevărul. Am fost convinsă că poliția va veni să bată în ușa camerei mele de motel, cu un mandat de arestare pentru uciderea lui Jonathan Lowell. Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat. Nu m-au arestat. Nici măcar nu m-au interogat.

Presupun că nimeni n-o bănuiește niciodată pe menajeră.

MULȚUMIRI

Uau, ce călătorie incredibilă am făcut de la publicarea primului volum al seriei, romanul *Menajera,* în aprilie 2022. Nu am crezut niciodată că această cărticică a mea va ajunge pe lista bestseller-elor *New York Times* și că milioane de oameni vor fi citit-o până acum. După această uluitoare reacție a publicului, era firesc să vreau să continui povestea lui Millie în *Secretul menajerei*, iar acum încă o dată, în *Menajera e cu ochii pe tine.*

Vreau să mulțumesc Bookouture fiindcă au fost cei care au dat viață seriei *Menajera,* și în special lui Ellen Gleeson, pentru incredibila ei perspectivă atât asupra scrierii mele, cât și asupra personajului Millie. Un mare „mulțumesc” agentei mele literare, Christina Hogrebe, precum și întregii echipe de la Jane Rotrosen Agency, care a crezut în mine și m-a susținut permanent. Mulțumesc echipei de la Sourcebooks pentru munca neobosită de a scoate cartea *Menajera e cu ochii pe tine* în „lumea mare” și de-a o pune în mâinile și mai multor cititori. Apreciez foarte mult aceste lucruri!

Și vă mulțumesc și vouă, tuturor celor care v-ați coborât privirea asupra manuscrisului meu în procesul de editare: mama, Pam, Kate și Val. Sunt sigură că devine obositor să tot primiți de la mine câte un manuscris însoțit de replica: „Scuze, probabil că mai trebuie lucrat”, așa că vreau să știți cât vă sunt de recunoscătoare.

Și, în final, mulțumesc de un milion de ori incredibililor mei susținători-cititori! Toate acestea se întâmplă numai datorită vouă! Ați cerut o a treia carte cu Menajera? Iat-o!

DESPRE AUTOARE

Autoare de bestseller-e *New York Times,* Amazon Charts, *USA Today, Publishers Weekly* și *Sunday Times,* Freida McFadden este medic practician specializat în leziuni cerebrale. Romanul Freidei s-a numărat printre cărțile înscrise în Amazon Editor’s Best Books of the Year, și autoarea este câștigătoare a competiției Goodreads Choice Award. Romanele ei au fost traduse în mai mult de treizeci de limbi. Freida trăiește alături de familia ei și o pisică neagră într-o casă veche de sute de ani, cu trei etaje și cu priveliște la ocean.

Millie a vrut să-și îngroape trecutul cu orice preț, fără să-și dea seama însă că își sapă propria groapă.

„— Enzo, vino s-o cunoști pe noua noastră vecină, Suzette.

Suzette își netezește iute bluza și-și dă pe după ureche o șuviță din părul ei de culoarea caramelului. Dacă ar fi avut timp, sunt sigură că ar mai fi aruncat o ocheadă în oglinjoara cutiuței cu pudră și și-ar fi împrospătat rujul. Dar nu-i timp pentru așa ceva."

Obișnuiam să fac curățenie în casele altora, iar acum visul mi s-a îndeplinit: am grijă de propria mea casă. Bucătăria fermecătoare, strada liniștită și curtea imensă în care copiii se pot juca ne-au convins să ne mutăm. Deși sunt precaută în privința noii noastre vecine, când doamna Lowell ne invită la cină, știu că este șansa noastră de a ne face prieteni. Menajera ei ne deschide ușa. Poartă un șorț alb, iar părul și-l ține prins în coc. Știu cum e să fii în locul ei, dar felul rece în care mă privește îmi dă fiori. Și nu doar menajera familiei Lowell mă înspăimântă…

Pe strada noastră sunt sigură că văd o siluetă care ne urmărește din umbră. În plus, soțul meu se furișează din casă târziu, în noapte, iar când se întâmplă să o întâlnesc pe femeia care locuiește vizavi, cuvintele ei mă înfioară: „Feriți-vă de vecini!" Am făcut o greșeală teribilă mutându-mi familia aici?

Să fie această stradă din zona suburbana, aparent liniștită, cu vecini zâmbitori și prietenoși, cel mai periculos loc dintre toate?

Millie a vrut să-și îngroape trecutul cu orice preț, fără să-și dea seama însă că își sapă propria groapă.

— Enzo, vino s-o cunoști pe noua noastră vecină, Suzette. Suzette își netezește iute bluza și-și dă pe după ureche o șuviță din părul ei de culoarea caramelului. Dacă ar fi avut timp, sunt sigură că ar mai fi aruncat o ocheadă în oglinjoara cutiuței cu pudră și și-ar fi împrospătat rujul. Dar nu-i timp pentru așa ceva.

Obișnuiam să fac curățenie în casele altora, iar acum visul mi s-a îndeplinit: am grijă de propria mea casă. Bucătăria fermecătoare, strada liniștită și curtea imensă în care copiii se pot juca ne-au convins să ne mutăm. Deși sunt precaută în privința noii noastre vecine, când doamna Lowell ne invită la cină, știu că este șansa noastră de a ne face prieteni. Menajera ei ne deschide ușa. Poartă un șorț alb, iar părul și-l ține prins în coc. Știu cum e să fii în locul ei, dar felul rece în care mă privește îmi dă fiori. Și nu doar menajera familiei Lowell mă înspăimântă...

Pe strada noastră sunt sigură că văd o siluetă care ne urmărește din umbră. În plus, soțul meu se furișează din casă târziu, în noapte, iar când se întâmplă să o întâlnesc pe femeia care locuiește vizavi, cuvintele ei mă înfioară: „Feriți-vă de vecini!" Am făcut o greșeală teribilă mutându-mi familia aici?

Să fie această stradă din zona suburbană, aparent liniștită, cu vecini zâmbitori și prietenoși, cel mai periculos loc dintre toate?

ISBN 978-630-305-273-1
9 786303 052731

[1] Capăt de stradă, de obicei de formă rotunjită, cu sau fără sens giratoriu, unde pot întoarce mașinile.

Table of Contents

Table of Contents